

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại các nơi II

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội Florida ở Mỹ quốc	1
Giảng Pháp tại Pháp hội Boston năm 2002	22
Giảng Pháp tại Pháp hội Washington DC năm 2002	38
Giảng Pháp tại Pháp hội Philadelphia ở Mỹ quốc năm 2002 ..	49
Giảng Pháp tại Pháp hội Vancouver ở Canada năm 2003 ...	71

Giảng Pháp tại Pháp hội Florida ở Mỹ quốc

Lý Hồng Chí

Ngày 29 tháng Chạp năm 2001

Chào tất cả.

Đã lâu rồi [chúng ta] không gặp mặt. Bởi vì tại Pháp hội này mọi người đàm [đạo] về tâm đắc thể hội, hiện nay toàn bộ tiến trình của Đại Pháp là tương đối tốt, hơn nữa đang thực thi tất cả trong Chính Pháp từng bước vững chắc; do vậy, [tôi] không có ý [định] giảng điều gì cho chư vị một cách chuyên biệt, càng không có ý [định] giảng Pháp mà cách quá xa với những sự tình mà chúng ta đang làm. Bởi vì khi tôi giảng điều cần phải giảng cho mọi người, thì chính là để bảo mọi người cần phải thực thi ra sao. [Còn] lần này, bởi vì đã lâu [chúng ta] không gặp mặt, [tôi] đến để gặp mọi người một chút, và cũng là một lần thuận tiện nhấn mạnh với tất cả về những sự việc chúng ta đang thực hiện và tình huống hiện nay; [còn] các phương diện khác [tôi] không định giảng nhiều, [chúng] để can nhiều đến toàn bộ tiến trình Chính Pháp hiện nay của chúng ta.

Từ tình huống trước mắt mà xét, vì các học viên đều có thể từ Pháp mà nhận thức Pháp, hơn nữa thông qua hơn hai năm, mọi người đã luyện được càng ngày càng lý trí, càng ngày càng thanh tỉnh, càng ngày càng có thể nhận thức được Pháp. Như vậy đã là đệ tử Đại Pháp, thì ý thức trách nhiệm của mỗi cá nhân đối với bản thân, đối với Đại Pháp [và] đối với chúng sinh càng ngày càng rõ ràng. Đạt được như vậy đã cho phép toàn

thể đệ tử Đại Pháp thực hiện tốt hơn nữa công tác giảng rõ chân tướng. Qua thực tiễn mọi người chúng ta đều đã thấy: từ ngày 20 tháng Bảy năm 1999, vào lúc ấy có thể mỗi học viên đều cảm nhận được, tà ác kia thật giống như ‘vô khổng bất nhập, vô sở bất tại’. Hết thầy đều thật giống như chân tướng mà nhà tiên tri đã nói: tà ác phô thiên cái địa đã đến, thật giống như là trời đang sập xuống, đến đâu cũng có tà ác. Dù là người nào hoặc là sinh mệnh nào khác có tốt đến mấy, đều có thể [bị] nhận ảnh hưởng của tà ác. Vào lúc ấy ngay cả từng cá nhân học viên Đại Pháp đều có thể tự mình thắc mắc: ‘Mình có nên tu Đại Pháp này hay không? Đại Pháp này rốt cuộc có đúng hay không? Lý Hồng Chí rốt cuộc là như thế nào?’ Có rất nhiều học viên đều đã trải qua suy ngẫm, rồi vượt qua được một cách kiên định; [điều ấy] thật hết sức xuất sắc. Bởi vì chư vị ở trong hoàn cảnh rất gian khổ, ở trước áp lực lớn như thế mà có thể vượt lên được, mà hướng đến con người thế gian để giảng rõ rằng chúng ta là như thế nào, nói cho người ta rằng chúng ta bị bức hại, rằng hết thầy thủ đoạn đàn áp kia đều là giả dối, làm hại, hoàn toàn đều có tính bức hại; hơn nữa đối với bức hại của tà ác, khi mà con người nhân thế hiểu ra chân tướng của sự bức hại ấy, họ đều cảm thấy giật mình chấn động.

Bởi vì tà ác đến một cách phô thiên cái địa, nên đã làm cho công tác giảng rõ chân tướng của chúng ta thành khó khăn rất lớn; giống như người ta đều không [chịu] nghe, thực tế là những tà ác kia đang khống chế con người. Sau khi người ta tin nghe sai lầm những lời dối trá đơn phương của tà ác, rồi mang theo những tư tưởng [và] nghi vấn giả dối mà [họ] tin nghe, hơn nữa

tà ác lợi dụng những tư tưởng không đúng đắn của con người, làm cho người ta lại càng không thể nhận thức chúng ta một cách đúng đắn, cũng không thấy được chân tướng của những bức hại kia. Tuy nhiên, thuận theo sự tăng nhanh tốc độ của toàn bộ tiến trình Chính Pháp, không ngừng xung kích đến không gian rộng lớn hơn, cũng chính là xung kích lên [tầng] vi quan hơn; những sinh mệnh to lớn vi quan hơn tồn tại trong vũ trụ, sự biến dị của họ là nguyên nhân tối căn bản của Chính Pháp vũ trụ. Đương nhiên, rất nhiều [vị] trong số họ không cố ý ngăn trở; sự tồn tại của họ chính là một tầng vấn đề cần phải giải quyết; sự tồn tại của họ chính là cựa nhân tố, chính là những thiên thể to lớn cần phải quy chính, hoặc là những sinh mệnh lớn cần cứu độ. Thông qua Chính Pháp mà giải quyết họ, hoặc là trong Chính Pháp mà thanh trừ, hoặc là sắp đặt lại vào vị trí mới, hoặc là đồng hoá ở nguyên chỗ đó; như vậy điều đó đều cần một quá trình, quá trình ấy chính là thời gian. Nói về thời gian, như mọi người đã biết, bắt đầu từ ngày 20 tháng Bảy năm 1999 [đến nay] đã là thời gian hơn hai năm rồi. Ban đầu mọi người đều cảm giác thấy mỗi ngày [dài] như một năm, thậm chí mỗi giờ đều như một năm; áp lực rất lớn. Tuy nhiên chúng ta đều vững chịu những áp lực lớn như thế, không ngừng thực hiện công tác các phương diện một cách kiên định, vạch trần sự bức hại tà ác. Đồng thời bởi vì trong Chính Pháp thì tà ác bị thanh trừ ngày càng nhiều, làm cho tư tưởng của con người thế gian bị ức chế không còn nghiêm trọng nữa. Như vậy trong tình huống ấy, mọi người đều phát hiện rằng hiện nay khi lại giảng về chân tướng cho con người thế gian, thì họ

không còn thờ ơ nữa, mà vui mừng đón nhận, giống như là từ trước đến nay họ chưa được nghe qua sự việc bức hại các đệ tử Đại Pháp; con người thế gian càng ngày càng muốn biết rõ về chân tướng. Bởi vì Chính Pháp cũng đang không ngừng tiến lên, thêm vào đó các đệ tử cũng đang không ngừng phát chính niệm, do đó làm cho tà ác kia ngày càng ít đi. Thực ra tà ác ấy là vào lúc Chính Pháp còn chưa đến, khi mà hết thảy mọi thứ mới còn chưa sinh, là đúng vào quá trình trung gian ấy mà [chúng] làm điều xấu; hết thảy những tà ác đều ở đây đang phát sinh, đang biểu diễn; chính là vào giai đoạn thời gian này, tà ác đang làm loạn nơi đây. Chúng làm loạn Pháp thì loạn không nổi, làm loạn vũ trụ mới thì không có khả năng; nên chúng vào đúng giai đoạn thời gian trước Chính Pháp, ở đây mà biểu hiện ra hết thảy những sinh mệnh cũ đã bại hoại; xem ra hết sức tà ác. Trong hoàn cảnh này tại đây các đệ tử Đại Pháp ở thế gian đều cảm giác được áp lực rất lớn, thật sự cảm giác thấy áp lực rất lớn. Tuy nhiên, như mọi người đã biết, thời gian của các không gian khác nhau là khác nhau; như vậy đứng tại một trường thời gian rất lớn mà xét, [thì] thấy rằng hai năm ấy cũng bất quá chỉ là một cái chớp mắt, ngắn ngủi phi thường. Bản thân chúng ta lâm vào cảnh này và đang cảm thụ bức hại, thì đều cảm thấy một ngày là như cả một năm; tuy nhiên hiện nay mọi người đều đã vượt qua rồi, quay đầu lại nhìn, thì hai năm ấy ở trong vũ trụ cũng bất quá chỉ là một cái chớp mắt. Tuy nhiên, thời gian hai năm ấy đã tạo nên bao nhiêu Giác Giả thật sự vĩ đại; thông qua hai năm ấy có bao nhiêu học viên đã rèn luyện thành thực; thông qua hai năm ấy, thì [đối với] bao nhiêu tâm

của người thường chưa vớt bỏ được và bao nhiêu chấp trước chưa nhận ra được, thì chư vị đều có thể tỉnh táo mà nhìn nhận mà vớt bỏ; ở trong hoàn cảnh bình thường thì thật sự rất khó đạt được điều ấy. Tất nhiên tôi đều phủ định, đều không thừa nhận hết thảy những gì chúng đã an bài. Nhưng quả thực là ở trong [hoàn cảnh] tà ác ấy đã cho phép các đệ tử Đại Pháp rèn luyện càng ngày càng xuất sắc. Bản thân chúng ta quay đầu lại mà nhìn hai năm ấy, chẳng phải chỉ là một chớp mắt hay sao? Hơn hai năm đã qua rồi, tuy nhiên một đoạn thời gian này đã cấp cho Đại Pháp và các đệ tử Đại Pháp chúng ta hết thảy những điều không thể bị lu mờ vĩ đại nhất, và uy đức vĩ đại nhất.

Tất nhiên, [khả năng] có thể làm tốt hết thảy không thể tách rời khỏi mỗi cá nhân chúng ta, cũng như việc tu luyện tự thân và nâng cao tự thân của mỗi đệ tử Đại Pháp; do vậy bất kể là gặp phải bức hại như thế nào, ở trong tình huống khó khăn [ra sao], thì mọi người đều có thể kiên trì tu luyện, kiên định học Pháp, có thể thanh tịnh bản thân. Nếu như tư tưởng của người tu luyện ly khai Pháp, thì tà ác sẽ dùi sâu vào. Dùng trông mắt con người mà nhìn, thì hết thảy những gì của con người và thế gian con người đều là lập thể; nhưng thực ra, hết thảy vật chất của không gian nhân loại—hoa cỏ cây cối, kể cả con người, không khí—hết thảy đều là những lập tử lớn (phân tử) cấu thành nên. Nhưng các lập tử ở trong tầng này, hết thảy đều quán thông {liên thông} [với nhau], kể cả thân thể con người. Người ta [khi] bản thân không có chính niệm, [thì] hết thảy những thứ bất hảo tại vũ trụ này, trong tam giới này đều lưu chuyển thông suốt vào trong thân thể người

ta; thậm chí dừng ở trong [thân] đó mà người ta cũng không nhận ra được. Con người là bị thao túng như thế; chính là trong tình huống bị những lập tử ấy câu thông {liên thông} mà thao túng con người. Như vậy mọi người đã kinh qua hai năm bị bức hại mà vẫn có thể kiên trì tu luyện, làm cho bản thân càng ngày càng thanh tịnh, càng ngày càng thấy rõ [tính chất] tà ác của cuộc bức hại này; nói cách khác, việc học Pháp đối với đệ tử Đại Pháp mà nói, đối với người tu luyện mà nói, là thật sự phi thường trọng yếu. Dẫu hoàn cảnh gian khổ đến đâu, tình huống bận rộn đến mấy, đều không thể lơ là học Pháp, nhất định cần phải học Pháp; bởi vì đó là điều bảo chứng tối căn bản tối căn bản cho sự nâng cao của chư vị. Tôi không thể gặp mặt từng học viên, đặc biệt là vào tình huống này ở Trung Quốc, vào tình huống mà các học viên không thể gặp được tôi, không thể nói rằng có việc gì cũng tìm Sư phụ; do đó chỉ có thể ‘dĩ Pháp vi Sư’. Để cho mọi người có thể tu luyện, có thể nâng cao lên, nên trong bộ Pháp này, tôi đã đưa hết thảy những nhân tố làm cho con người có thể tu luyện nâng cao lên trên vào trong đó {Pháp}. Chỉ cần chư vị học, thì vấn đề gì cũng có thể giải quyết; chỉ cần chư vị tu, chỉ cần chư vị có thể trong Pháp mà nhận thức Pháp, thì không gì là không thể.

Tất nhiên, nói đến việc học Pháp, mọi người chúng ta trên thực tế cũng đều đang kiên định. Tuy nhiên, bởi vì chư vị hiện nay đang rất bận rộn với công tác giảng rõ chân tướng—có vị viết bài, có vị làm những [tư liệu] media, cũng có vị phát truyền đơn ngoài phố, còn có những vị làm những công tác khác liên quan đến giảng rõ chân tướng ở các phương diện khác nhau, đang cứ

độ người dân thế giới đang chịu độc hại của những lời dối trá—như vậy có những lúc khi mọi người học Pháp thì tư tưởng không thể tĩnh lại cho được, đây là vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Như mọi người đã biết, ôm giữ một tâm thái nào khi học Pháp thì mới có thể thấy được Pháp lý? Điều này không cần tôi nói nhiều, mọi người đều đã biết. Khi cặp mắt của chư vị đọc Pháp mà tư tưởng lại không đặt tại Pháp, mọi người thử nghĩ xem, đó chẳng phải tương đương với chư vị phí công đọc ư? Đây là đọc cho ai vậy? Bản thân mình không học. Chẳng phải tôi đã bảo mọi người rằng phải để cho bản thân mình thực sự đắc công? Vậy nếu như khi học Pháp mà tư tưởng không đặt tại Pháp, thì chư vị để ai học Pháp đây? [Tôi] không phê bình, mà là nói cho chư vị [hiểu]; tình huống này hết sức trọng yếu. Do vậy, bất kể là bận đến mấy, khi chư vị học Pháp, thì tư tưởng nào cũng đều cần vứt bỏ; hoàn toàn không suy nghĩ gì khác, chính là học Pháp. Có thể là khi chư vị học Pháp, thì vấn đề chư vị đang cân nhắc đều đã giúp chư vị giải quyết rồi, bởi vì đằng sau mỗi chữ đều là Phật Đạo Thần; chư vị mong nghĩ giải quyết điều gì, trước mắt chư vị đang lo lắng thực hiện gấp điều gì, thì họ lẽ nào không thể biết rõ? Vậy lẽ nào không thể bảo chư vị? Tuy nhiên có một điểm, chư vị cần phải làm đến được điều là không ôm giữ tâm hữu cầu khi học Pháp; vấn đề này bản thân mọi người đều đã rõ từ lâu; không thể ôm giữ cái tâm chấp trước cầu giải quyết vấn đề mà đọc Pháp; chư vị thật tĩnh mà đọc, hiệu quả thu được nhất định sẽ rất tốt. Do vậy khi học Pháp mọi người không được nhắm vào hình thức; tuy nhiên nhất định cần vứt bỏ các tâm để đọc,

học Pháp một cách chân chính, tư tưởng không được dấy động; hễ [tinh] thần nhãng đi, thì cũng như là phí công học Pháp. Về một phương diện khác mà giảng, thì nếu như khi học Pháp mà tư tưởng không đặt tại Pháp, thì không chỉ là vấn đề hình thức, trên thực tế nó tương đương với việc người học Pháp không thật sự tôn kính đối với Pháp; như vậy Pháp có thể hiển lộ xuất lai hay không? Từ điểm này mà giảng, mọi người nhất định phải vứt bỏ các tâm để học Pháp, lúc bận rộn phải chú ý ổn định tâm để học Pháp.

Lại nói về một vấn đề, đó là, như mọi người đã biết chúng ta đều thanh trừ tà ác tại các [thời] điểm nhất định, cũng gọi là ‘phát chính niệm’. Từ ‘phát chính niệm’ này trong quá khứ không được gọi như vậy, quá khứ chính là ‘thần thông’, sử dụng thần thông, Phật Pháp thần thông, người thường gọi là ‘công năng’. Như vậy, tại sao tôi lại gọi nó là ‘phát chính niệm’? Bởi vì chư vị tu luyện Đại Pháp, hết thảy đều cần phải là vĩ đại nhất, thuần tịnh nhất; hết thảy những việc gì chúng ta làm không chỉ là tu luyện cá nhân của chư vị, [mà] còn phải tính đến Pháp, còn phải tính đến sinh mệnh mới trong tương lai, đồng thời còn phải tính đến hình thức của sinh mệnh mới trong tương lai. Bởi vì hiện nay chư vị đang đặt cơ sở cho họ, do vậy con đường mà chúng ta đi nhất định là phải chính. Hiện nay chư vị làm gì, thì con người tương lai sẽ nói: ‘Các đệ tử Đại Pháp vào năm ấy đã làm như thế’, do vậy rất nhiều sự tình [cần] được xem là rất trọng yếu. Vì thế chúng ta phát chính niệm nhất định là phải thuần tịnh. Hiện nay, thì ở mức vi quan xã hội nhân loại cũng như ở các tầng không gian, Chính Pháp đang thực thi ở vũ trụ mà không bỏ

sót gì hết, cũng đang thực thi ở dưới biểu hiện của xã hội nhân loại.

Tại xã hội nhân loại hiện nay có rất nhiều hiện tượng xấu, người xấu, hành vi xấu, đã hoàn toàn trái với nhân [tính], thậm chí còn có người không chỉ là có tâm lý biến dị, mà ma tính đã rất lớn. Vậy đối với những tình huống như thế, thì cần làm sao đây? Tôi bảo mọi người: không quan tâm. Tại sao không quan tâm? Sự vĩ đại của các đệ tử Đại Pháp là có liên hệ với Chính Pháp vũ trụ, sứ mệnh lớn nhất của chư vị chính là duy hộ Pháp. Nếu không phải là phá hoại Đại Pháp thì không cần quan tâm; [nếu là] phá hoại Đại Pháp thì chư vị cần phải vì họ mà giảng rõ chân tướng, ức chế tà ác, thanh trừ tà ác, cứu độ người dân thế giới. Nói một cách khác, [đối với] rất nhiều những hiện tượng không tốt đang tồn tại ngoài xã hội nhân loại hiện nay, thì hiện tại chúng ta đều không quan tâm, bởi vì đó là những việc cần làm vào thời Pháp Chính nhân gian. Tuy nhiên những sự việc cần phải làm vào thời Pháp Chính nhân gian không có quan hệ gì với các đệ tử Đại Pháp, bởi vì chư vị cần viên mãn. Sự vĩ đại của các đệ tử Đại Pháp là liên hệ với Chính Pháp, và nó cũng khác với hình thức tu luyện cá nhân trong quá khứ của nhân loại, tuyệt đối khác với họ. Như vậy [có ý] nói rằng, chúng ta phát chính niệm là thanh trừ những tà ác nào mà đang tiến hành bức hại và can nhiễu nhắm vào Đại Pháp và những tà ác bức hại các đệ tử Đại Pháp, thanh trừ hết tẩy những nhân tố bức hại đối với Pháp. Như vậy thông qua việc các đệ tử Đại Pháp chúng ta liên tục phát chính niệm, thì đã thực sự có tác dụng hết sức to lớn; vào giai đoạn tiến trình mà Chính Pháp hồng

lưu phô thiên cái địa, to lớn tràn ngập của Pháp Chính nhân gian chưa đến nhân gian, cũng tức là khi mà Pháp chưa chính đến đây, thì lúc các đệ tử Đại Pháp phát chính niệm đã thực sự thanh trừ được rất nhiều thứ xấu; nhưng những thứ xấu ấy đều là những thứ đang phá hoại Pháp, bức hại các đệ tử Đại Pháp; số lượng những thứ bị thanh trừ là to lớn phi thường. Chư vị [có thể] nhớ rằng hồi mới bắt đầu thì khi các học viên phát chính niệm không giống như bây giờ [phát chính niệm]; hồi đó chư vị chỉ cần lập chương một cái là tà ác liền sắp thành trận thế như chiến đấu mà đến, như phô thiên cái địa vậy. Sau đó khi các học viên đã không ngừng phát chính niệm, thanh trừ những sinh mệnh tà ác đang phá hoại Đại Pháp, thanh trừ những sinh mệnh tà ác đang thao túng con người; kết quả là tỷ lệ bị thanh trừ hết sức lớn, phần còn lại chỉ là rất ít ỏi; không phải là [vì chúng ta] không từ bi, mà là [vì] Pháp của vũ trụ và các đệ tử Đại Pháp lẽ nào có thể bị những tà ác ấy bức hại được? Đó là vì sao mà tôi cần giảng Pháp “Nhẫn vô khả Nhẫn”. Bây giờ khi chư vị phát chính niệm, hễ lập chương, thì những sinh mệnh tà ác lập tức bỏ chạy; công phát xuất ra đều phải đến các xứ để tìm những tà ác ấy, lên trời xuống đất mà tìm chúng, hễ ở đâu có, liền thanh trừ chúng; tà ác đã không dám dễ dàng lộ diện nữa, đã không còn năng lực lại tổ chức các sinh mệnh tà ác trên một diện rộng hướng đến các đệ tử Đại Pháp mà tấn công; các đệ tử Đại Pháp đã chiếm chủ động, khi phát chính niệm thì thanh trừ chúng ở khắp nơi, cho đến khi hoàn toàn tận trừ [chúng].

Tôi nói với mọi người, rằng hiện nay những gì còn lại đang có thể bức hại Đại Pháp và các học viên Đại

Pháp, đều chính là do nguyên nhân của bản thân học viên chúng ta. Những học viên không coi trọng phát chính niệm; những tà ác trong không gian mà chư vị cần phải đảm nhận và có trách nhiệm chưa bị thanh trừ; chính là nguyên nhân này. Do đó mọi người nhất định phải coi trọng công việc phát chính niệm; bất kể bản thân chư vị có cảm thấy được năng lực hay không, chư vị cần phải thực hiện [phát chính niệm]. Chư vị thanh trừ [những thứ] trong tư tưởng bản thân, đó là có tác dụng trong phạm vi của bản thân chư vị; đồng thời chư vị cần thanh trừ [những thứ] cả bên ngoài nữa, đó là có quan hệ trực tiếp đến không gian sở tại của chư vị; nếu chư vị không thanh trừ chúng, thì chúng không chỉ bức hại chư vị, ức chế chư vị, mà chúng còn bức hại các học viên khác, các đệ tử Đại Pháp khác. Như mọi người đã biết, sự bức hại mà các đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc đang gặp phải đã nghiêm trọng [quá] đủ rồi, do đó mỗi học viên đều cần phải thật sự thanh tỉnh mà nhận thức ra trách nhiệm của bản thân mình, khi phát chính niệm thì tâm thực sự tĩnh lại được, thật sự có được tác dụng phát chính niệm; do đó đây là việc cực kỳ then chốt, việc cực kỳ trọng yếu. Nếu như mỗi học viên đều có thể thực hiện được điểm này thì khi ấy, tôi nói với mọi người rằng, vào 5 phút đồng thời phát chính niệm ấy, tà ác nội trong tam giới sẽ vĩnh viễn không tồn tại lại nữa. Nó trọng yếu như thế. Tuy nhiên từ khi chư vị phát chính niệm đến nay đã rất lâu rồi, tà ác bị thanh trừ thực sự cũng tương đối nhiều; từ một phương diện khác mà giảng, thì bởi vì mỗi một cá nhân đang tu luyện, đang nâng cao, đang nhận thức, [nên việc] thực hiện tốt hay xấu những sự tình trong Chính

Pháp có quan hệ trực tiếp đến [việc] tu luyện của bản thân, có quan hệ trực tiếp đến việc nâng cao tầng của bản thân; do vậy Sư phụ cũng không thể yêu cầu quá nhiều ở mọi người; tôi chỉ nói cho mọi người về tính trọng yếu của nó. Người ta mong nghĩ tu đến trình độ nào, người ta mong nghĩ đạt đến cảnh giới nào, thì đó là việc của cá nhân; Sư phụ chỉ có thể nói cho chư vị về tính trọng yếu của phát chính niệm.

Còn một vấn đề nữa; chúng ta từ ngày 20 tháng Bảy năm 1999 liên tục không ngừng chịu những bức hại cho đến nay, đã có thể làm cho con người toàn thế giới đều nhận rõ được Pháp Luân Công là gì, đều biết rằng chúng ta là tốt; bất kể là chính phủ các nước, nhân dân, kể cả các quốc gia có quan hệ rất tốt với chính phủ Trung Quốc, thì họ đều hiểu biết thật rõ ràng rằng chúng ta là gì và tà ác bức hại Đại Pháp là gì. Nói một cách khác, [khả] năng làm được đến điểm đó, điều ấy không thể phân tách khỏi nỗ lực cộng đồng của chư vị là các đệ tử Đại Pháp. Nói một cách khác, trong khi giảng rõ chân tướng, mọi người đều có thể có trách nhiệm thực sự đối với Đại Pháp, có thể đối mặt trước áp lực mà vững vàng chính niệm. Mỗi một cá nhân đệ tử Đại Pháp đều có công tác và gia đình, do vậy, về các phương diện thời gian thì đều là những tình huống rất hạn hẹp [thời gian], vẫn liên tục đặt Đại Pháp vào địa vị rất trọng yếu mà thực thi; điều ấy thật xuất sắc. Nhờ có nỗ lực của cộng đồng các đệ tử Đại Pháp, mà tình huống hiện tại đã khác rồi, tà ác bị cô lập, chính ngay trong nước Trung Quốc hiện nay đã đang dần dần hình thành một xu thế: người ta bắt đầu tỉnh ngộ ra. Như mọi người đã biết, từ ngày 20 tháng Bảy năm 1999 khi

mới bắt đầu trong nước Trung Quốc sự bức hại là rất nghiêm trọng, không có ai dám nói một câu công lý; tuy nhiên các học viên Pháp Luân Công hiện nay lại dám tìm đến những người có trách nhiệm trực tiếp đến sự bức hại và dám trực tiếp tìm đến những nhân vật các cấp—các ông bức hại tôi, thì tôi tìm đến các ông để nói cho các ông biết về chân tướng—thậm chí các đệ tử Đại Pháp trên một khu vực rất lớn, tại rất nhiều khu vực khác nhau đã làm việc Pháp Chính này rất khả quan. Nói một cách khác, hình thức toàn bộ nói chung đã biến đổi; người ta đều biết được chân tướng của sự bức hại tà ác này. Nói một cách khác, việc giảng rõ chân tướng là vô cùng trọng yếu; mỗi một học viên đều phải coi trọng vấn đề này. Tôi bảo mọi người rằng, ngoài việc tu luyện cá nhân của chư vị, thì hiện nay việc quan trọng nhất hiển nhiên là giảng rõ chân tướng, bởi vì nó đang phổ độ chúng sinh một cách trực tiếp, nó đang cứu vãn con người tương lai một cách trực tiếp, và đồng thời nó thể hiện sự vĩ đại của Đại Pháp và các đệ tử Đại Pháp: ngay ở trong hoàn cảnh gian khổ đến như vậy mà chư vị vẫn đang cứu độ chúng sinh.

Con người hiện tại rất khó độ; có lần khi tôi nói đùa với chư vị tôi cũng nói rằng, chư vị giảng cho họ rằng Đại Pháp là tốt, giảng cả nửa ngày, rồi họ nói: “Đồng ý, Đại Pháp là tốt, tôi hiểu rồi; tuy nhiên đảng Cộng Sản trả tiền cho tôi; tôi cũng không phản đối”. Ngụ ý họ nói rằng: ‘Các ông là tốt, và tôi cũng không phản đối đảng Cộng Sản’. Đó là do tuyên truyền khi mà tà ác bức hại Đại Pháp đã tạo thành, đó là thủ đoạn đã quen dùng để lừa gạt con người thế gian. Chúng ta cũng đâu có nói phản đối đảng Cộng Sản; mà là kẻ bại hoại đứng đầu

tà ác tại nhân gian đã nói lời gian dối rằng “Đảng Cộng Sản phải chiến thắng Pháp Luân Công”, ông ta đang mê hoặc con người; chúng ta hoàn toàn không tham dự vào chính trị. Cũng nói một cách khác, trong khi chúng ta giảng rõ chân tướng thì cũng cần phù hợp với khẩu vị của con người hiện đại để độ họ; bởi vì con người hôm nay, mức độ tin vào Thần của họ rất thấp, mức độ chuẩn mực đạo đức của họ cũng rất thấp; họ đã biết rõ là xấu rồi mà họ vẫn cứ làm. Tất nhiên, dù sao đi nữa, hễ có thể độ được bao nhiêu thì độ bấy nhiêu; chúng ta cần gắng hết sức để giảng rõ chân tướng. Bởi vì trong tương lai ở tầng nhân loại vẫn cần có Pháp, còn cần có các sinh mệnh tại tầng này; không thể đến đó là hết; hơn nữa sau khi Đại Pháp hồng truyền tại thế gian, thì đối với nhân loại trong tương lai mà giảng thì cần có phúc phận. Tội đối với Đại Pháp của những người chịu nhận độc hại ở Trung Quốc là do thể lực tà ác bức hại tạo thành, đã làm cho con người, đặc biệt là người dân Trung Quốc, làm cho họ phạm phải tội rất lớn—trực tiếp phản đối lại Pháp tạo thành các sinh mệnh vũ trụ—do đó những người ấy sẽ phải đối mặt với sự đào thải trong tương lai, là sự nguy hiểm nhất; do vậy chỉ cần thanh trừ những tư tưởng không tốt đối với Đại Pháp trong đầu não của họ là được rồi. ‘Các vị không phản đối đảng Cộng Sản cũng vậy, các vị không phản đối ai cũng vậy, nhưng tôi nói với các vị rằng, các vị chớ phản đối Đại Pháp; vì sao? Tôi xin nói chân tướng cho các vị’. Do vậy ví như có người, họ không phản đối Đại Pháp, họ cũng không phải là người tốt, thì trong sự thanh trừ tối hậu [những kẻ] bức hại đối với Đại Pháp họ ít nhất cũng không bị lập tức đào thải; như vậy họ có thể còn

có hy vọng không bị đào thải; tương lai như thế nào là xét theo bản thân họ; vào lúc Pháp Chính nhân gian sẽ xét họ như thế nào. Như vậy thông qua việc các đệ tử Đại Pháp toàn lực giảng rõ chân tướng, có rất nhiều người thật sự nhận thức ra hết thảy điều này, chính niệm rất đầy đủ; như thế tôi nghĩ rằng những người ấy không chỉ còn là vấn đề nhận thức thông thường về Đại Pháp, sau này họ còn có thể vì Đại Pháp mà nói những điều công lý, như thế họ thực sự đã vì bản thân mà đặt định được cơ sở sinh mệnh rất tốt trong tương lai.

Quá khứ có giảng phổ độ chúng sinh; mọi người đã biết, vào thời đại Phật Thích Ca Mâu Ni cũng vậy, vào thời đại Jesus cũng vậy, ngay cả đối với Lão Tử hoặc các Thần đã từng đến để độ con người, thì ‘phổ độ chúng sinh’ mà họ giảng khác biệt rất lớn so với điều mà chúng ta đang làm; thời ấy sinh mệnh tối cao trên thế [gian] chính là con người, là thể nhân rất phổ thông vậy. Những con người thật sự [ấy] là sản phẩm của nội trong tam giới, dùng vật chất nội trong tam giới mà tạo thành. Sinh mệnh như thế khác biệt rất lớn so với chư Thần, không dễ dàng lý giải được những sinh mệnh ở tầng cao hơn; do vậy họ thậm chí còn sợ Thần, độ họ quả thực là rất khó. Do vậy, tại sao Thích Ca Mâu Ni giảng La Hán Pháp, chỉ có thể độ con người đến quả vị La Hán? Con người thực sự tu không thể cao. Nhưng vào hôm nay, chúng sinh mà các đệ tử Đại Pháp gặp là gì? Vì sao tôi nói về sự vĩ đại của các đệ tử Đại Pháp; chư vị đã đến vào thời đại vĩ đại này, những điều giao phó cho chư vị cũng là vĩ đại; bởi vì 90% sinh mệnh nhân loại đã là từ tầng trên cao đến, nên cũng nói, trong cái đa con người đã không phải là một con người [như]

quá khứ nữa; cái da con người đã do những sinh mệnh đến từ tầng rất cao [chiếm] lấy, chiếm cứ rồi. Không chỉ có con người, mà cả sự việc Chính Pháp này, ở trên địa cầu lần trước đã được an bài [cẩn thận], đều đã được thí nghiệm qua một lần rồi. Nói một cách khác, sự việc này đã trải qua từ niên đại rất xa xưa, đều đã được an bài một cách có hệ thống. Như vậy mọi người thử nghĩ xem, [tại] xã hội nhân loại, hết thấy những gì chúng ta thấy được có phải là tồn tại ngẫu nhiên không? Thậm chí nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành của mỗi đệ tử Đại Pháp, thậm chí đến cả vấn đề chư vị thắc mắc đều không hề đơn giản. Sau này chư vị coi [lại], đều [thấy] là đã an bài hết sức chặt chẽ; không phải là tôi an bài, [mà] là cụ thể lực kia an bài. Kỳ thực họ cũng không dám, họ cũng không định huỷ đi hết thấy, bởi vì họ mà huỷ hết thấy thì họ cũng kết thúc; nếu Chính Pháp này mà thật sự bị huỷ thì hết thấy cũng đều kết thúc hoàn toàn. Họ chẳng qua chỉ định chiếu theo chỗ mong muốn của mình mà thực thi; điều ấy không được, không đạt yêu cầu. Những sinh mệnh [cần] bị đào thải hỏi có thể tác động đến tương lai được không? Còn có thể mong muốn rằng tương lai sẽ ra sao hay không? Họ chẳng qua chỉ tại lúc Chính Pháp chưa đến mà làm loạn; đó là như vậy. Họ cho rằng họ là Thần, họ không trực tiếp bức hại con người, mà là thao túng những linh [thể] tầng thấp bức hại con người; chính là quan hệ ấy.

Điều tôi vừa giảng về sự vĩ đại của các đệ tử Đại Pháp là để nói rằng, nếu như con người đến từ tầng rất cao, mọi người thử nghĩ xem, chư vị đang làm là việc độ nhân thông thường có phải không? Không phải. Có rất nhiều Vương, Chủ của các vũ trụ, thậm chí đến các sinh

mệnh cao cấp hơn, rất to lớn đều đã đến, [đã] chuyển sinh thành người. Có thể sau khi chuyển sinh đến con người, thì không còn [nhớ] biết được gì nữa, [họ] cũng giống như con người. Tất nhiên, đặc điểm lớn nhất của những sinh mệnh [ấy] chính là cứng chắc hơn con người quá khứ; con người trong quá khứ dễ bị thương là chết thối; nhưng sinh mệnh của họ không như vậy. Mặc dầu vậy, một khi đã nhập vào cõi mê này, thì cũng không còn biết gì nữa; tại lúc tuyên truyền tà ác phô thiên cái địa này, cũng đều làm họ chịu nhận bức hại, thậm chí trong đó có một số [vị] còn làm cốt cán, và bức hại Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp. Dẫu rằng họ là ai đi nữa, dẫu rằng họ là gì đi nữa, hễ phạm tội nào thì tức là [có] tội ấy rồi; đã bức hại Đại Pháp thì ông từ đâu đến cũng không dùng được. Tuy nhiên nói một cách khác, từ bi của đệ tử Đại Pháp có thể cứu được những sinh mệnh ấy hết mức có thể, đó có phải là chư vị đang độ nhưng cá nhân hoàn toàn bình thường không? Nếu [người] chư vị độ là một Chủ, một Vương, thì đó là uy đức gì? Nếu thật sự cứu độ được rất nhiều người, thì đó là uy đức gì? Nếu như một cá nhân hết sức bình thường, không phải là đệ tử Đại Pháp, mà nói với một người khác, rằng ông không nên bức hại Pháp Luân Công, rằng Pháp Luân Công tốt như thế như thế; từ đó về sau vị kia thật sự không bức hại Pháp Luân Công nữa, sau khi vãn hồi những ảnh hưởng rồi thì rất có khả năng tiến nhập sang tương lai, đó là khi Pháp Chính nhân gian, vị này còn có thể đắc Pháp; bởi vì vị ấy là sinh mệnh đến từ [tầng] cao, nên vị ấy sẽ tu được rất nhanh; và sự viên mãn của vị này như thế là có quan hệ trực tiếp đến cá nhân ban đầu đã bảo cho ông ta chân tướng. Như vậy đối với cá nhân hết sức

bình thường kia, tôi nghĩ rằng cũng đặc viên mãn, đó có phải là đạo lý không? Huống nữa đây chúng ta là đệ tử Đại Pháp khi giảng rõ chân tướng đang độ nhân trên một diện rộng thì sao? Do vậy sự việc này cũng hết sức vĩ đại; [ở] một người thường thì không biết được bên trong lớp da con người ấy là ai. Do đó nhất định phải coi trọng việc này, nhất định phải làm việc này cho tốt. Giảng rõ chân tướng là việc mà hiện nay chúng ta cần phải thực hiện. Thực hiện trên một diện rộng, dùng hết thủy trí huệ của chư vị có thể dùng mà thực hiện; chỉ cần có thể cứu độ thế nhân thì thực hiện thôi. Bất kể chư vị đi vạch trần tà ác cũng vậy, dùng các hình thức phương diện khác cũng vậy, trực tiếp hay gián tiếp hay từ các khía cạnh biên cũng vậy, chỉ cần có thể làm cho con người có thể nhận thức ra sự bức hại này, thì chính là đang độ họ, chính là rất xuất sắc.

Tôi nghĩ rằng là giảng ba việc như vậy. Một là vấn đề mọi người học Pháp, một là việc phát chính niệm, và một nữa chính là việc giảng rõ chân tướng là cực kỳ trọng yếu. Trên thực tế hết thấy những điều vĩ đại ấy chư vị đều đã vượt qua; chư vị đã kiến lập được uy đức như thế; tuy nhiên, cần thực hiện tốt hơn nữa; ngoài ra cần tiếp tục, cho đến khi tà ác bị triệt để tận trừ. Đến thời mà con người trên toàn thế giới, toàn nhân dân Trung Quốc đều nhận ra sự bức hại này, thì tà ác kia còn tác dụng không? Chúng sẽ sụp đổ thôi. Chúng ta không có hứng thú gì đến quyền lực chính trị nào hết, chúng ta cũng không nghĩ gì đến việc đả đảo đảng Cộng Sản; ấy là kẻ bại hoại đứng đầu tà ác ở thế gian đang lợi dụng đảng Cộng Sản trong sự việc bức hại này mà làm đảng Cộng Sản tự đả đảo bản thân thôi; hãy quay

đầu lại nhìn xem đúng vậy không? Không phải chúng ta đang đả đảo, mà là nó đang tự đả đảo bản thân vậy. Nó đang lợi dụng đảng Cộng Sản, đang lợi dụng quốc gia, đang lợi dụng chính phủ để bức hại Pháp Luân Công. Điểm này chư Thần không cho phép. Ông nói rằng ‘đảng Cộng Sản phải chiến thắng Pháp Luân Công’, hỏi chư Thần có thể làm gì đây? Đảng Cộng Sản kia làm sao có thể chiến thắng Pháp vũ trụ được? Nếu ông mà đấu với nó, thì ông sẽ tất yếu sụp đổ; đạo lý là như vậy phải không? Chỉ là hiện nay cự thế lực tà ác nhìn nhận rằng các đệ tử Đại Pháp còn chưa rèn luyện được thành thực hoàn toàn, còn cần tiếp tục rèn luyện, còn cần duy trì tà ác. Tất nhiên, cự thế lực muốn làm như thế, tôi hoàn toàn không thừa nhận những điều ấy. Họ làm như thế cũng đúng vào lúc mà Chính Pháp của tôi chưa đến, họ mới có thể biểu hiện; còn không thì thời Pháp Chính nhân gian sẽ thật bình tĩnh; không có cảnh tà ác này, thì người ta đều đang học Pháp, đạo đức nhân loại sẽ nâng lên trở lại; khi cái thế của Chính Pháp đến thì cũng sẽ bình tĩnh.

Tôi giảng vậy thôi. Chư vị chắc chắn có rất nhiều vấn đề; tôi nghĩ rằng, thông qua việc học Pháp, chư vị đều có thể giải quyết [chúng]. Rất nhiều vấn đề cụ thể, chư vị chỉ cần học Pháp, cũng đều có thể giải quyết; đồng thời chư vị cũng chú ý một vấn đề, chư vị là đệ tử Đại Pháp, gặp phải điều gì đều phải tìm ở bản thân, bảo đảm rất nhiều là do vấn đề của bản thân chư vị, bất kể chư vị có muốn cân nhắc về bản thân hay không, bất kể là chư vị đã nghĩ đến hay chưa. Tương lai khi chư vị thấy được chân tướng chư vị sẽ phát hiện rằng, hết thảy mọi thứ đều có nguyên nhân. Đệ tử Đại Pháp khi

giúp nhau hồng Pháp, làm các việc Chính Pháp thường hay có tranh luận; tôi nghĩ rằng đó là bình thường; tuy nhiên, tranh luận không ngừng nghỉ, cứng ngắc không hạ, thì đó là có vấn đề. Vì sao? Đảm bảo là chư vị chưa có nghĩ về bản thân. Tranh luận là bình thường; [nhưng] tranh luận không nghỉ, cứng ngắc không hạ, làm ảnh hưởng đến công tác Đại Pháp, thì đó không phải bình thường. Chư vị không tin thì chư vị thử nghĩ xem, coi lại xem. Mỗi người phụ trách chúng ta, đặc biệt lại càng phải chú ý học Pháp. Người phụ trách dẫn công tác đảm đương lớn đến đâu, xuất sắc đến mấy, cũng không được quên đi việc tự tu. Công tác chư vị làm dù nhiều đến mấy, chư vị cũng cần phải là đệ tử Đại Pháp đang làm công tác Đại Pháp, chứ không phải là người thường làm công tác Đại Pháp; do đó nhất định phải học Pháp. Người phụ trách trên thực tế cũng là đệ tử hết sức bình thường. Mỗi cá nhân, bất kể là làm gì, đều cần phải xếp bản thân vào giữa các đệ tử, nhất định phải đặt bản thân vào giữa các đệ tử. Đại Pháp này chỉ có tôi là Sư phụ; bản thân Đại Pháp không có ‘người phụ trách’. Chư vị chỉ có hình thức là người phụ trách trong khi Chính Pháp, khi phản [đối] bức hại. Đại Pháp không có ‘người phụ trách’, mỗi cá nhân đều là đệ tử tu luyện. Hết sức chú ý điều này.

Tôi chỉ giảng đến vậy thôi. [Tôi] dùng thì giờ của mọi người vậy thôi.

.....

Chú thích của người dịch.

Nguyên tác tiếng Hán: [//gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_1.htm](http://gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_1.htm)

Bản dịch này có thể được chỉnh sửa trong tương lai. Dịch lần đầu 20-1-2002.

- *Tâm đắc thể hội*: điều mình tâm đắc, đã trải qua; kinh nghiệm.
- *Vô khổng bất nhập, vô sở bất tại*: không lỗ nào là không len vào, không chỗ nào là không có.
- *Phô thiên cái địa*: trải khắp trời che đầy đất; trải rộng khắp trời đất.
- *Thanh tỉnh*: tỉnh táo, sáng suốt.
- *Lập thể*: ba chiều (không gian).
- *Dĩ Pháp vi Sư*: lấy Pháp làm thầy.
- *Duy hộ Pháp*: duy trì bảo hộ Pháp.
- *Hồng đại*: to lớn tràn ngập.
- *Hồng lưu*: dòng chảy lớn mạnh tràn ngập. *Chính Pháp hồng lưu*: dòng chảy lớn của Chính Pháp.
- *Lập chưởng*: dựng bàn tay, đặt bàn tay, tên một thể tay phát chính niệm. Như vậy có 2 nghĩa: (i) nói về thể tay *lập chưởng*, một thể tay cụ thể; (ii) nói về các thể tay có hình thức dựng tay lên nói chung, trong đó thể tay *lập chưởng* chỉ là một trong số đó, ngụ ý là nói cả về hai thể tay phát chính niệm là *lập chưởng* và *đại liên hoa chưởng*.
- *Nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành*: từng cử chỉ động tác, từng lời nói hành động.

Giảng Pháp tại Pháp hội Boston năm 2002

Lý Hồng Chí

Ngày 27 tháng Tư năm 2002

Ngồi đây có rất nhiều [chư vị] đến từ những nơi khác; cũng có không ít từ châu Úc. Lần này [tôi] chủ yếu đến để gặp mặt mọi người một chút, không định giảng nhiều. Nhìn chung tình hình các đệ tử Đại Pháp trong Chính Pháp hiện nay, tôi thấy rằng rất tốt, có những phương diện hết sức tốt đẹp, cũng còn đôi chỗ sai sót, nhưng nhìn chung tất cả rất tốt đẹp. Là đệ tử Đại Pháp mà xét, mọi người còn nhiều chỗ chưa làm được tốt; tôi nói với mọi người, thực ra là [vì] lơ là học Pháp. Bởi vì bề mặt của chư vị khi còn đang đồng hoá với Pháp phải là liên tục đề cao; khi chư vị không đề cao một cách liên tục, thì phải cấp cho chư vị những thứ phải tu bỏ đi, tại mỗi hoàn cảnh đều có trạng thái ở hoàn cảnh ấy; nếu như chư vị chững lại ở đó, thì khẳng định sẽ không theo kịp được hình thể của Chính Pháp. Trong Chính Pháp, tôi thấy rằng khi chư vị làm được thật tốt đẹp, đều là những lúc chư vị có thể từ Pháp mà nhận thức Pháp; còn khi thực hiện còn có chỗ chưa tốt, thì tôi thấy rằng chính là không coi trọng học Pháp, không thể từ Pháp mà nhận thức Pháp. [Hỡi] các đệ tử Đại Pháp, bất kể là chư vị ở hình thể như thế nào, bất kể ở tình huống nào, chư vị đều phải học Pháp, đều không được xem thường việc đồng hoá và đề cao, đều không được quên học Pháp. Nếu như chư vị học Pháp không tốt, thì chư vị sẽ không làm tốt các việc của Đại Pháp. Lúc gặp mâu

thuần nào đó, vấn đề cần phải giải quyết nào đó, chư vị sẽ không dàn xếp cho tốt những quan hệ ấy, và sẽ xuất hiện tranh chấp. Tất nhiên, khi xuất hiện mâu thuẫn, có một số tranh luận, tôi cho rằng không nhất định là điều không hay. Bởi vì chư vị còn đang trong tu luyện, còn phải vứt bỏ các tâm chấp trước của mình, trong tu luyện thì chư vị cần phải đề cao; do đó nó biểu hiện ra là khi có những tâm của người thường mà chư vị chưa vứt bỏ thể hiện ra thì chư vị liền vứt bỏ nó đi. Tuy nhiên có những lúc mọi người, vì chúng ta bản thân học Pháp không theo kịp lên trên, nên trong một số công việc hồng Pháp và cứu độ chúng sinh [chúng ta] lại đối đãi như người thường vậy, nên đã làm cho nhiều sự việc nguyên là rất thần thánh của chúng ta, đã không đạt được thần thánh như thế, không thực thi được tốt như thế; đồng thời cũng làm cho con người ở ngoài xã hội nảy sinh [một số điều] không lý giải được ở chúng ta. Vậy là, bản thân không đề cao, lại còn gây ra một số tổn thất cho Đại Pháp.

Như mọi người đã biết, chúng ta từ sau [sự kiện] ngày 25 tháng Tư năm 1999, thì ngoài các đệ tử Đại Pháp ra, trên thế giới có rất nhiều nơi không một ai biết đến Pháp Luân Công là gì; trên toàn thế giới có rất nhiều nơi đều như thế. Khi vừa bắt đầu [cuộc] bức hại đối với chúng ta, tất cả các phương tiện truyền thông toàn thế giới đều muốn biết Pháp Luân Công như thế nào, nhưng không ai có được tài liệu chính diện, [họ] đều truyền tải những gì công bố trên phương tiện truyền thông vu khống của Trung Quốc. Tất nhiên, rất nhiều những phương tiện truyền thông trên thế giới đã không phải vì cố ý mà làm vậy, họ chỉ muốn truyền bá

thông tin thôi. Mọi người thử nghĩ xem, tại hoàn cảnh như thế, dưới áp lực phô thiên cái địa như thế, chúng ta đã có thể chinh lại Pháp tại thế gian đến mức độ như [hiện nay], có thể làm cho người dân thế giới có thể hiểu rõ được chúng ta, có thể làm cho người dân toàn thế giới thật sự nhận thức được chúng ta rất cuộc là như thế nào, điều ấy thật không dễ dàng. Nó đã minh chứng được rằng mọi người đã thực hiện vô cùng tốt đẹp trong khi chứng thực Pháp, thì mới có thể đạt được như vậy. Nếu như chúng ta không chú ý, thì rất có thể từ những biểu hiện do bản thân không phù hợp với Pháp mà dẫn đến những tổn thất; do đó chúng ta phải hết sức chú ý sự việc này.

Bởi vì hiện nay mọi người đang thực sự rất bận; rất nhiều vị đã chủ động đảm đương khá nhiều công tác mà làm, cho nên rất khó học Pháp. Trong tư tưởng cứ mãi nghĩ về công việc Chính Pháp, khi học Pháp không tĩnh lại được, trên thực tế tương đương với học mà như không. [Nếu] chư vị không thể học Pháp một cách có lý trí và thanh tịnh, thì học cũng như không, mà còn uổng phí thời gian; vậy nên mọi người nhất định phải nhận thức được phương diện này. Tôi biết rằng mọi người rất bận, rất vất vả; có đệ tử đêm nào cũng ngủ rất ít. Thực hiện nhiều công chuyện như thế, lại còn học Pháp; tất nhiên còn có tình huống khác nữa, do đó có những lúc tôi không thể bảo chư vị cần làm như thế này, chư vị cần làm như thế kia; với những vấn đề cụ thể đều cần phải dựa vào bản thân chư vị mà an bài, bản thân mình suy xét cần phải làm gì, thì hãy an bài thực hiện cho tốt.

Còn nữa, tôi thấy rằng, mấy năm trước có một vấn đề nổi lên, và gần đây cũng lại biểu hiện ra. Đó là vấn đề gì? Một số học viên ngoài nước Trung Quốc, có rất nhiều người có một số kỹ năng nhất định, có tri thức rất cao, nhiều người cũng có học vị ở nơi người thường. Nói cách khác, tư tưởng của chư vị rất thanh tịnh, năng lực cũng rất to lớn, vậy nên có nhiều việc [chư vị] thực hiện được rất tốt. Nhất là khi mọi người chủ động thực hiện một công việc gì đó, thì thực sự sẽ làm được rất tốt. Tuy nhiên, bởi vì năng lực của chư vị mạnh mẽ, mỗi cá nhân đều có chủ ý tốt của riêng mình, như vậy sẽ xuất hiện vấn đề. Người này có chủ ý tốt của riêng mình, người kia có chủ ý tốt của riêng mình, mỗi cá nhân đều cho rằng chủ ý của bản thân mình là tốt, cho nên thông thường vì vấn đề ấy mà xuất hiện tranh chấp. Hơn nữa vào lúc tranh chấp, bởi vì khi bình thường lơ là việc học Pháp hoặc buông lơi tu bản thân, nên đã làm cho cuộc tranh luận của chư vị sa lầy vào trạng thái tranh luận của người thường.

Các đệ tử Đại Pháp hãy thực hiện công việc nào đó, đều phải coi Pháp làm trọng, khi dàn xếp bất kể việc gì thì chư vị trước tiên phải nghĩ đến Pháp. Mọi người còn nhớ, tôi thường nói câu này với chư vị, rằng đệ tử Đại Pháp làm gì cũng trước hết phải nghĩ đến người khác. Mỗi khi phát sinh một sự việc nào đó, khi xuất hiện một tình huống nào đó, cũng không e dè việc nhỏ nhặt, thì niệm thứ nhất của tôi là nghĩ về người khác trước, bởi vì đã thành quen như thế rồi, tôi bao giờ cũng nghĩ đến người khác trước. Nếu như chư vị đều có thể làm như thế, thì khi chứng thực Pháp đã không xuất hiện sự việc tranh chấp mà không dứt như thế

này; nếu chư vị thật sự có được cơ sở vững chắc, khi xuất hiện sự việc nào đi nữa cũng có thể trầm tĩnh lại mà biết xét người xét mình, thì tôi nghĩ rằng rất nhiều việc sẽ làm được tốt. Có những lúc rất giống như tranh chấp của người thường, cá biệt có [người] tranh [luận] đến đỏ cả mặt gân cả cổ, bất chấp cả ảnh hưởng đến xã hội chung quanh, hoàn toàn tự coi mình đồng với người thường. Chư vị là một người tu luyện, là một đệ tử Đại Pháp, mà cũng không phải là một người tu luyện hết sức phổ thông. Như mọi người đều biết, bất kể tà ác kia điên cuồng đến đâu, chúng cũng sẽ không còn lâu nữa. Càng đến cuối, và chịu sự tác động của cái thể Chính Pháp thì biểu hiện của tà ác lại càng tà ác; điều ấy minh chứng rằng nhất định đã đến biểu hiện điên cuồng cuối cùng rồi. Nếu như sự kiện này thật sự sẽ kết thúc vào một ngày nào đó, thì sự việc cần phải làm trước nhất chính là sự viên mãn quy vị của các đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp. Đến lúc ấy quay đầu xem lại con đường bản thân mình đã đi qua [thì sẽ thấy] mọi thứ đều minh bạch. Tất nhiên, một vị Phật Đạo Thần đã viên mãn hoàn toàn ở vị trí đó sẽ không còn nghĩ lại vấn đề [ấy đã] làm được tốt hay không tốt nữa, sẽ thấy nó như một giấc mộng đã qua rồi, ngay cả nghĩ đến thôi cũng không nghĩ đến nữa. Tuy nhiên những biểu hiện của mọi người tại giai đoạn này, chính là chư vị đang tạo ra bản thân mình, đặt định hết thảy cho bản thân mình. Ai đánh mất cơ hội này, hoặc không làm được một sự việc gì tốt đẹp, thì đến lúc ấy chư vị sẽ thấy được nguyên nhân của những gì đã mất.

Trong Chính Pháp lần này đã cấp cho hết thảy các chúng sinh trong đại khung những cơ duyên tốt nhất.

Đối với hết thảy các chúng sinh mà xét, đều có tồn tại cơ hội tốt nhất để đặt định tương lai cho bản thân. Còn đối với các đệ tử Đại Pháp thì cũng như vậy. Thành quả tu luyện của chư vị, quả vị của chư vị, uy đức của chư vị, hết thảy những gì trong tương lai của chư vị, cũng đều là trong cơ duyên của Chính Pháp mà kiến lập nên. Nếu thực thi hết thảy mọi thứ không được tốt, thì đúng là tự làm bản thân thất vọng rồi. Do đó khi mà chư vị dùng tâm người thường mà tranh luận, tôi liền nghĩ rằng: nếu họ thấy được chân tướng rồi, thì có bảo họ tranh luận họ cũng không tranh luận nữa. Chính vì họ không thấy được chân tướng, vẫn còn cái tâm của người thường nên mới có thể tu luyện tại đây, vẫn còn cái tâm của người thường nên mới có thể tại đây chứng thực Pháp; nếu không còn tâm ấy nữa, thì chư vị không chứng thực Pháp được, và chư vị cũng không tu luyện được. Tuy nhiên tôi cần phải bảo chư vị biết coi trọng rằng làm thế nào để tận dụng tốt nhất những điều kiện này, sao cho làm được tốt hơn nữa.

Dẫu bận rộn đến mấy, cũng phải biết đối đãi với bản thân mình như các đệ tử Đại Pháp; dẫu bận rộn đến mấy, cũng phải biết suy xét đến ảnh hưởng chung quanh. Từ khi bắt đầu [sự việc] ngày 25 tháng Tư năm 1999, rồi khi ngày 20 tháng Bảy trở đi, thì những thủ đoạn vu khống lưu manh của tà ác đã làm chúng ta rất bị động, làm cho nhiều sinh mệnh chịu độc hại. Mọi người đã phải phó xuất biết bao nhiêu tâm huyết khi cứu độ chúng sinh, làm cho người ta có nhận thức mới về chúng ta. Như vậy khi thực hiện không tốt, thì rất có khả năng là chư vị đã phung phí những nỗ lực kia, một số sự việc mà chư vị làm, có thể đã vô ý gây tác hại.

Biểu hiện của những người tu luyện như chư vị [cần phải] là thuần chính; có bao nhiêu người đang nhìn vào biểu hiện của chư vị mà rằng chư vị chính là tốt. Nếu như lúc bình thường chư vị không chú ý đến hành vi của bản thân, như thế người thường khi thấy biểu hiện của chư vị, [bởi vì] họ không lý giải được chư vị giống như nhờ học Pháp thâm sâu mà có, nên họ nhìn vào hành vi của chư vị. Một câu nói hay một biểu hiện của chư vị có thể làm cho họ không thể độ được nữa, tạo thành ấn tượng không tốt về Đại Pháp. Chúng ta cần suy xét về vấn đề này.

Sư phụ có thể nhìn thấy được khuyết điểm, cũng chính là thấy được vấn đề. Nói cách khác với mỗi lời nói mỗi cử chỉ của chư vị, thì tôi đều biết được nó bao hàm những gì. Thông thường, Sư phụ không giảng Pháp cho cá biệt [một số] chư vị nào đó, bởi vì một khi tôi giảng cá biệt cho một vị nào đó vấn đề của vị ấy, tư tưởng của vị ấy sẽ chịu xung kích rất mạnh, có ảnh hưởng ngược lại đối với vị này; do đó tôi rất ít khi giảng cho cá nhân nào đó. Tuy nhiên khi tôi giảng vấn đề này tại hội trường đây, chư vị không được không nhận ra rằng nó được giảng ra nhắm thẳng vào cá nhân và tập thể chư vị.

Có rất nhiều Vương trên thiên thượng. Như mọi người đã biết, Thích Ca Mâu Ni giảng rằng Phật Như Lai nhiều như số cát sông Hằng; thử hỏi sông Hằng nơi Ấn Độ kia có bao nhiêu hạt cát? Mà không chỉ có vậy, đó mới chỉ là lời giảng của Thích Ca Mâu Ni mang tính hình dung vậy thôi. Mỗi Phật Như Lai đều là một Pháp vương; mà cũng không chỉ [có] Phật gia, Phật gia chỉ là một dạng Thần mà rất phổ thông và có vô cùng nhiều;

có bao nhiêu Thần? Có bao nhiêu Vương như thế? Nếu mỗi Như Lai, Vương đều đối đãi giống như chư vị mỗi khi có phát sinh sự việc gì đó, thì sẽ hỏng hẳn. Họ không hề có kiểu tranh luận kia [vốn] không phù hợp với trạng thái của tầng sở tại của họ. Tất nhiên, họ có thể thấy được chân lý, có thể thấy được [cách] tốt nhất là như thế nào, tuy nhiên vẫn thường có lúc có sự khác biệt về nhận thức, tuy vậy họ không bao giờ tranh luận với nhau. Đó là trạng thái của khoan dung rộng lớn, từ bi đối với các sinh mệnh, và lý giải có thiện ý đối với hết thảy mọi thứ. Dùng cách nói của con người, [họ] đều có thể lý giải được người khác. Do đó có những lúc chúng ta không thể mang theo cái tâm của người thường quá mạnh mẽ, mà dúi sâu vào trong sừng bò, rồi mãi không ra nổi; càng nghĩ càng chấp trước, càng nghĩ thì cái tâm chư vị càng sôi lên, càng suy nghĩ thì ma kia lại càng lợi dụng. Tất nhiên khi chư vị không được trầm tĩnh, tôi nói với chư vị rằng, lúc ấy chính là ma đang lợi dụng chư vị; tôi không kể là chư vị đã tu được bao nhiêu lâu, cũng không xét xem chư vị có danh vọng đến mấy trong các đệ tử Đại Pháp, hễ khi chư vị không chú ý thì bảo đảm rằng sẽ là như vậy. Tôi nói với mọi người, bất kể chư vị tu luyện tốt đến đâu, hôm nay, chỉ cần chư vị vẫn còn tâm của người thường, thì đó chính là điều mà ma lợi dụng; hễ bản thân mình không chú ý liền bị ma lợi dụng. Như vậy, là đệ tử Đại Pháp mà xét, thì cần cố gắng ức chế những tâm của người thường, cố gắng không để chúng phát huy tác dụng, cố gắng đi cho chính trên con đường của mình, cần cố gắng trong mọi hoàn cảnh, trong mọi sự việc phát sinh, đều có thể thực hiện [công việc] một cách đường đường chính chính,

khoan dung rộng mở, có thể lý giải được người khác, có thể cố gắng suy xét vấn đề một cách toàn diện; như vậy tôi thiết nghĩ rằng sẽ có thể làm được tốt rất nhiều việc. Biểu hiện như vậy không phải là thoả hiệp! Mỗi cá nhân đều nói lên cách nhìn của mình, suy xét một cách thiện ý.

Nói thuyết nhiều như thế, trên thực tế cũng chính là vấn đề trong tu luyện, trong Chính Pháp còn phải đọc sách học Pháp cho nhiều. Thực ra, không phải [tôi] phê bình mọi người, mà Sư phụ có thể nhìn thấy khuyết điểm. Chư vị gọi tôi là Sư phụ, và tôi cần chỉ ra cho chư vị những khuyết điểm, [chư vị] cần nhận thức. Tất nhiên, tôi cũng thường có lời khen, các đệ tử Đại Pháp thật xuất sắc, vĩ đại, chư vị thực sự đã thực hiện được rất tốt. Những lời [khen] ấy, nếu nói nhiều quá sẽ không tốt lắm đối với chư vị. Rất nhiều lúc Sư phụ thấy được chư vị thực hiện rất tốt, nhưng cũng chỉ lặng lẽ cao hứng cho chư vị thôi.

Mỗi đệ tử Đại Pháp, trong khi chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh đều chủ động thực hiện các việc. Điều này Sư phụ đã thấy rõ. Đây là điều người thường hiện nay không làm được. Những học viên ở bên ngoài Trung Quốc chúng ta đều để toàn lực tham gia [việc này], mỗi cá nhân đều đang làm những gì cần phải làm trong thời kỳ Chính Pháp. Còn các học viên trong nước [Trung Quốc], họ cũng có cách làm của họ; nhưng là các học viên ngoài Trung Quốc thì chư vị có cách làm của chư vị. Đều rất xuất sắc. Không phải vì chư vị làm một sự việc như nhau, mà mỗi cá nhân ở trong hoàn cảnh của mình đang làm những gì mà đệ tử Đại Pháp cần phải làm vào lúc này. Chư vị đang xuất phát từ tự

nội tâm của bản thân mình mà làm, mỗi đệ tử Đại Pháp đều thật sự như một lap tử của Đại Pháp, đang duy hộ Pháp, đang cứu độ chúng sinh. Từ điểm ấy mà xét, thì con người thế gian không thể sánh được.

Như mọi người đã biết, những kẻ tà ác ở Trung Quốc đối xử với con người ta rất tệ hại, không đâu có thể sánh được, kể cả từ xưa đến nay trong và ngoài nước [cũng không tệ như thế]. Thêm vào đó, tư tưởng của người Trung Quốc trong đấu tranh chính trị đến hiện nay đã biến dị càng ngày càng thâm hiểm, những việc [họ] làm đã tệ hại đến cùng cực. Tuy thế, rất nhiều người đã bị lợi dụng một cách bị động mà làm điều xấu, do đó họ đã không phá hoại Pháp vì xuất phát từ nội tâm của mình. Điều đó chúng ta đã thấy rõ. Bất kể tà ác viện đến cách nào đi nữa, đổ bao nhiêu tiền đi nữa, thì muốn phá hoại Đại Pháp là không thể đạt được mục đích của họ. Chúng ta lấy tâm mà làm, còn họ lấy tiền mà làm; về điểm này thì họ vĩnh viễn không sánh nổi. Một bộ máy tuyên truyền của một quốc gia đồ sộ như thế, ở chỗ nào trên thế giới cũng có lãnh sự quán, có quân đội to lớn là vậy; chúng ta đang đối mặt với một tập đoàn chính trị lưu manh tà ác đang muốn trấn áp chúng ta. Chúng ta đã có thể trong một thời gian rất ngắn mà để cho nhân dân toàn thế giới nhận thức ra được sự bức hại tà ác này; điều ấy chẳng phải thật xuất sắc là gì? Đây chẳng phải là do các đệ tử Đại Pháp xuất phát từ nội tâm mình mới có thể làm được hay sao? Đây chẳng phải là điều mà bản thân các đệ tử Đại Pháp đã chủ động [mới] có thể làm được là gì? Tất nhiên tà ác kia có muốn phá hoại Pháp của vũ trụ thì vĩnh viễn cũng không thể được.

Tất nhiên, có rất nhiều sự việc không hề đơn giản như người thường vẫn nghĩ. Ngay cả tà ác kia thực sự khao khát muốn làm, thì đối với họ mà xét cũng không thể được. Tôi đã giảng rồi, toàn bộ quá trình Chính Pháp, hết thảy những gì biểu hiện trong Chính Pháp, đều là sự an bài rất cẩn mật một cách có hệ thống trong lịch sử của cựu thế lực. Nó thật loạn, loạn đến mức độ như thế; nó thật tà ác, tà ác đến mức độ như thế; trên toàn thế giới, kể cả Trung Quốc, kể tất cả, vẫn còn có rất nhiều các sinh mệnh rất bất hảo ở trong xã hội người thường cũng như tại các không gian đều không tham dự, đều đang bị ức chế. Nói một cách khác, họ không có phần trong đó, và cũng không cho họ tham dự; bất kể là tốt hay là xấu, cả hai phương diện đều có. Nhìn thì thấy không có [trình] tự, nhưng trên thực tế rất có [trình] tự. Biểu hiện của những tà ác tham dự có thể thấy là rất ác độc; cựu thế lực cũng chỉ bất quá đang lợi dụng chúng mà thôi; mục đích lợi dụng chính là để chur vị thanh trừ những rác rưởi đó của vũ trụ trong khi Chính Pháp. Các sinh mệnh tà ác không thấy được chân tướng, biểu hiện ra rất là điên cuồng. Hãy đợi đến khi chân tướng hiển thị, thì hết thảy các sinh mệnh, bao gồm cả người thường, đều sẽ giật mình cảm thán: 'Ồ! Nguyên lai là vậy!'

Tất nhiên, ở trong hoàn cảnh tại đây khác với ở trong hoàn cảnh tại Trung Quốc. Trong áp lực của tà ác như thế, khi mà trong không gian có đầy rẫy rất nhiều tà ác như thế mà nói về công việc Chính Pháp, mà nói về công việc cứu độ chúng sinh thì sẽ khác với việc nói về những điều ấy tại nơi đây. Đành rằng là vậy, trên thực tế cũng là vì cựu thế lực có ý chấp nhắm thẳng

vào việc phải khảo nghiệm tâm tính các đệ tử Đại Pháp. Nhất định là như thế, nếu không phải thế thì tuyệt đối đã không xuất hiện. Như vậy chính trong tình huống này nếu đệ tử Đại Pháp đi [những bước] thật chính của mình, cố gắng không để tà ác và cựa thế lực tà ác dúi vào chỗ sơ hở, kiên định chính niệm thì đó là cách tốt nhất. Tà ác không dám phản đối việc giảng rõ chân tướng và cứu độ chúng sinh, điểm then chốt là ở chỗ tâm thái khi làm công tác không có sơ hở cho chúng dúi vào.

Nhân tiện tôi nói lại một điều. Như mọi người đã biết, nhân lực chúng ta rất hữu hạn, trong khi chúng thực Pháp mọi người không được chỉ quan tâm điều này mà không quan tâm đến điều khác. Nói cách khác chúng ta không được để lực lượng tập trung một điểm, hãy cố gắng có cả một chính thể. Hãy làm thật tốt những công việc mà chúng ta đang làm hiện nay.

[Tôi] không giảng nhiều thêm nữa, tôi đã biết mọi người làm công tác rất vất vả. Hôm nay tôi không giảng quá nhiều những lời biểu dương, nhưng tôi biết rằng mỗi cá nhân trên thực tế đều đang dồn hết sức lực để làm công việc chứng thực Pháp. Nhìn ra thấy rất nhiều sự việc cần phải làm; trong tâm mọi người đều sốt ruột, muốn làm sao cho tốt. Sự phụ đều thấy được hết thảy những thứ ấy. Không chỉ là tôi đã thấy, mà tôi nói với mọi người, hết thảy các sinh mệnh trong vũ trụ đều đang chăm chú đến. Bề mặt của vật chất là do các phân tử sắp xếp mà thành, toàn thể Chính Pháp đã đến bước bề mặt này. Tuy rằng dùng mắt của con người mà nhìn bề mặt ấy thì thấy vật chất thật thô tháo, thực ra nó cũng có thể hệ vi quan rất to lớn thẩm nhập vào, cũng

hết sức phức tạp. Trong Chính Pháp đã đang đột phá đến bề mặt rồi, nói cách khác, đã đang mau chóng tiếp cận đến chỗ mà con người có thể thấy. Tuy nhiên, tại vi quan nó còn đối ứng với các không gian rộng lớn, ở đó còn có quần [thể] các sinh mệnh to lớn; do vậy các sinh mệnh còn phải cứu độ trong Chính Pháp cũng rất to lớn, ngoài ra tình huống cũng phức tạp. Hết thấy các chúng sinh đều đang chú ý quan sát những điều chúng ta đang làm. Trong vũ trụ này ở đâu cũng có con mắt, [cái] đã làm xong hay chưa làm xong đều đang nhìn. Chúng sinh tại vũ trụ mới đều nóng lòng đợi kết quả cuối cùng; chúng sinh của cựu vũ trụ cũng đang đợi được cứu; [những chúng sinh] tham dự sự việc bức hại Chính Pháp này chỉ có một bộ phận của cựu thể lực, tại các tầng khác nhau chúng chiếm 20% các sinh mệnh; còn nhiều sinh mệnh khác hơn không tham dự; họ không tham dự nhưng họ cũng đang quan sát, đang nhìn vào hết thấy. Họ đều biết được một điểm, kể cả cựu thể lực cũng biết, rằng nếu sự việc này không thành công, thì hết thấy sẽ mất hết.

Khoa học hiện nay cũng đã phát hiện [một] tình huống biến đổi to lớn của vũ trụ. Họ phát hiện rằng hiện nay phạm vi của vũ trụ đang không ngừng nở ra, hơn nữa tốc độ nở ra càng ngày càng nhanh. Trước đây tôi không định giảng vấn đề này, chỉ giảng Pháp lý. Mọi người có biết rằng ý vị của sự nở ra ấy là gì không? Một thứ trước đây đã nổ tung rồi mới có sự nở ra này; nở ra nở ra mãi rồi đến một lúc, sẽ lập tức vỡ ra. Do đó hết thấy đều đã đến lúc cuối cùng tối hậu rồi. Rất nhiều sinh mệnh đã đang nhìn hết thấy mọi việc một cách lo lắng. Cựu thể lực đang chiếu theo yêu cầu của

chúng mà lo lắng. Tất nhiên, các sinh mệnh vũ trụ mới cũng đang sốt ruột chờ đợi kết quả của hết thảy mọi thứ. Toàn bộ cái thế to lớn của Chính Pháp đã đang tấn tốc mau lẹ siêu việt trên hết thảy thời gian để thực hiện [những bước] cuối cùng. Hiện nay chỉ còn thiếu một chút nữa là đuổi kịp tốc độ nở ra tại bề mặt kia. Tất nhiên, nếu dùng thời gian của con người mà xét thì thấy tốc độ nở ra kia như rất chậm; nhưng trên thực tế rất là nhanh; tôi thực hiện cũng rất nhanh. Tôi nói với chư vị, ở trên đó thực hiện lớn đến đâu, thì ở dưới này mới có thể thực hiện lớn đến như thế. Tuy rằng vũ trụ đang nở ra, [nhưng] tốc độ tôi đang thực hiện cũng nhanh phi thường, khẳng định là có thể theo kịp. Nếu không kịp được nó, thì tôi nói với mọi người, [cuộc] giải thể cuối cùng sẽ làm cho hết thảy không gian bề mặt không còn tồn tại nữa. [Nếu] đuổi kịp nó, thì giải quyết được; không chỉ đuổi kịp nó, mà còn vượt trên nó, ấy là vào lúc Pháp Chính nhân gian. Hiện nay chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, là sẽ đuổi kịp tốc độ nở ra ấy. Vô số chúng sinh, vô số sinh mệnh đều đang nhìn. Thực ra mỗi vi lạp không khí đều là con mắt. Cái gì cũng là ‘thiên’ cả; tôi đã giảng cho chư vị rồi, nó không giống như [khái niệm] ‘thiên không’ mà con người nghĩ đâu. Ở trên Mặt Trăng, [hoặc] trên sao Thổ, trên sao Kim nhìn Trái Đất thì chẳng phải cũng thấy [Trái Đất] là ‘thiên thượng’ hay sao? Cũng là thiên thượng vậy. ‘Thiên’ ở vi quan, ở hoành quan; chứ không chỉ là không gian cấu thành từ các lạp tử như nhau, dưới con mắt của chư Thần thì đó chỉ là khái niệm xa gần thôi. Trên hoành quan, tại vi quan, hết thảy các sinh mệnh đều đang chăm chú nhìn vào hết thảy những gì tại đây.

Họ đều biết được nhất cử nhất động nhất tư nhất niệm của các đệ tử Đại Pháp. Hết thấy những gì mà các đệ tử Đại Pháp đang làm đều từng bước bày ra trước mắt của các sinh mệnh cao tầng. Do đó mọi người nhất định phải làm cho tốt, để họ phải bội phục.

Vĩ đại, thật là vĩ đại. Không có sự kiện Chính Pháp này, thì cũng không hun đúc nên sự vĩ đại của các đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp. Các đệ tử Đại Pháp, trách nhiệm mà chư vị đối diện cũng rất trọng đại; tất nhiên, còn có nguyên lai của bản thân chư vị, cũng đều được tính vào đó, như thế tôi mới nói rằng chư vị là vĩ đại. Hãy xứng đáng với [danh hiệu] “đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp”. Điều này sẽ không có lại trong vũ trụ nữa, từ khi khai thiên tịch địa thì đây cũng là lần đầu. Hết thấy đều xem như [sự việc] trong người thường, cũng không khác với trạng thái của người thường là mấy. Nếu như có sự khác biệt gì, chư vị nói gì, thì người ta sẽ nghe như thế, rồi cũng không tồn tại sự việc Chính Pháp nữa, cũng không tồn tại sự việc tu luyện nữa. Con người ở trong mê đã phạm tội, và trước mắt hiện nay chỉ có thể ở trong mê mà hoàn trả. Chớ có thấy đoạn đường mà chúng ta cần phải đi là quá khó khăn, thời gian sẽ không còn lâu nữa đâu, mong rằng mọi người sẽ thực hiện tốt hơn nữa.

Tôi sẽ không nói nhiều nữa, chư vị còn cần tiếp tục mở hội; hôm nay là để gặp mặt mọi người; bởi vì còn có các vị từ châu Âu, châu Úc, châu Á đến đây, và mọi người đều mong muốn gặp tôi. Nếu như có gì cần phải giảng, tôi sẽ nhất định lại gặp mặt mọi người, bảo cho chư vị cần làm những gì; hôm nay chủ yếu là định gặp mặt mọi người thôi. Cảm ơn tất cả.

.....

Chú thích của người dịch (không phải chính văn, chỉ để tham khảo)

Dịch từ tiếng Hán. ([//gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_2.htm](http://gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_2.htm)), có tham khảo bản dịch tiếng Anh ([//en.falundafa.org/eng/lectures/20020427L.html](http://en.falundafa.org/eng/lectures/20020427L.html)).

Chỉnh sửa 27-7-2002; 3-5-2004; 25-11-2016.

cao hứng: mừng, ưng ý, vừa lòng.

đuì sừng bò: rúc vào mũi sừng bò (*toàn ngưu giác tiêm*), lối nói Tiếng Hán ngụ ý rằng chui vào ngõ cụt.

duy hộ: duy trì bảo hộ.

đại khung: găm trời to lớn.

đường đường chính chính: một cách đàng hoàng phóng quang rộng mở minh bạch.

khai thiên tịch địa: mở trời lập đất.

lạp tử: các 'hạt' cấu thành nên vật chất, như phân tử, nguyên tử, ...

lý giải: hiểu được một cách có lý trí, làm cho hiểu được một cách có lý trí.

nhất cử nhất động: từng cử chỉ động tác.

nhất tư nhất niệm: từng suy nghĩ từng niệm đầu.

phó xuất: chi trả, gánh chịu, hy sinh.

phô thiên cái địa: che trời giấu đất, tức là chỉ cái thế lớn mạnh.

quy vị: trở lại vị trí [ban đầu].

thể hệ: hệ các thể, hệ thống.

thiên: trời.

thiên không: không gian trời.

thiên thượng: trên trời.

vi Lạp: hạt, hạt ở mức vi quan như phân tử, nguyên tử.

vi quan: mức, cảnh giới vi mô; ví như ở các tầng nguyên tử, hay Lạp tử nhỏ bé hơn; từ trái nghĩa là hoành quan.

viên mãn: *viên* -> tròn; *mãn* -> đầy đủ, đầy khắp.

Giảng Pháp tại Pháp hội Washington DC năm 2002

Lý Hồng Chí
Ngày 22 tháng Bảy, 2002

Chào tất cả! (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Lâu rồi không gặp mặt chư vị. Do nguyên nhân nhiều mặt, nên tôi cũng không định xuất hiện quá nhiều; nguyên nhân chủ yếu nhất là [hiện nay] các đệ tử Đại Pháp đang chứng thực Pháp, đang cứu độ chúng sinh, mỗi đệ tử Đại Pháp đang bước đi trên con đường của mình, mỗi đệ tử Đại Pháp đều cần có cơ hội bước đi trên con đường của mình; do vậy là Sư phụ mà xét, thì không thể không cấp cho chư vị cơ hội tự mình chứng thực Pháp. Phải để cho tự thân chư vị thực hiện. Tất nhiên, rất nhiều học viên trong khi chứng thực Pháp, trong khi cứu độ chúng sinh và giảng rõ chân tướng, vẫn còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi Sư phụ cần phải làm như thế nào.

Mọi người vẫn nhớ, ba năm trước đây, khi bức hại tà ác vừa mới bắt đầu, rất nhiều học viên chúng ta đều không biết thực hiện như thế nào. Các đệ tử trẻ tuổi đều chưa từng trải qua tà ác kiểu như thời Đại Cách mạng Văn hoá. Tuy nhiên mọi người dần dần trầm tĩnh trở lại, từ chỗ không biết thực thi ra sao cuối cùng đã biết cần làm thế nào; đành rằng trong quá trình ấy có tổn thất, nhưng chư vị đều tự mình đi qua được con đường ấy. Trong cuộc bức hại tà ác này, mỗi cá nhân [chư vị] đều đã cân nhắc rất nghiêm túc rằng bản thân cần phải

làm gì, cần phải [chọn] đi theo con đường như thế nào, từ đó gây dựng uy đức của bản thân mình, từ trong đại nạn mà vượt lên. Điều ấy thật xuất sắc, là điều mà các đệ tử Đại Pháp nên phải làm; ấy chính là con đường Chính Pháp mà chư vị đã lưu lại [cho hậu thế], là uy đức của các Giác Giả. Do vậy có rất nhiều lúc, Sư phụ không thể bảo cho chư vị thực hiện như thế nào. Pháp đã giảng xuất ra rồi, dùng Pháp mà nhận định là có thể thực thi được tốt; khi có vấn đề lớn, tôi nhất định sẽ bảo chư vị. Trừ trường hợp đó ra, thì đối với rất nhiều những vấn đề cụ thể mà chư vị gặp phải, đều cần chư vị tự mình cân nhắc, chư vị cần tự mình suy nghĩ cách giải quyết. Ở đâu xuất hiện vấn đề, ở đó cần chư vị đến giảng rõ chân tướng, đến cứu độ. Khi gặp khó nạn thì không được lảng tránh. Khi thấy những gì gây tổn thất cho chúng ta, khi thấy chướng ngại trong chứng thực Pháp của chúng ta, thì không được lảng tránh, [mà] cần phải đối diện với chúng mà giảng rõ chân tướng, mà cứu độ chúng sinh. Đây là từ bi của đệ tử Đại Pháp, đây là việc chúng ta cứu độ chúng sinh. Đồng thời, trong khi giảng rõ chân tướng, [đối với] rất nhiều người bị bùng bít, hiểu lầm, hiểu sai thì [chư vị] đều có thể giải quyết cho họ hết. Dẫu sao trong cuộc bức hại tà ác phát sinh tại Trung Quốc, những lời vu khống tuyên truyền kia đã mê hoặc chúng sinh, dùng các hiện tượng giả để che đậy sự thực; như vậy đến khi có chân tướng hiện tiền, người ta đều sẽ cân nhắc; con người tự họ đối xử với hết thảy mọi việc như thế nào cũng chính là điều mà họ tự chọn.

Do vậy xét tổng thể, trong ba năm qua, mọi người nhìn chung đều thực hiện rất tốt, hơn nữa càng ngày

càng thành thực, càng này càng lý trí, nhất là các học viên tại Trung Quốc; mọi người khi mới bắt đầu vì chưa biết cách làm thế nào, nên đã thể hiện có phần loạn một chút, tuy nhiên rất mau chóng đã từ chỗ không biết được phải làm như thế nào, mà dần dần biết được cần đối mặt với hiện thực tà ác này ra sao, cho đến cuối cùng mọi người đã trầm tĩnh trở lại, và đến hôm nay chư vị càng ngày càng thành thực. Hơn 100 triệu người đang tu luyện, học viên mới, học viên lâu năm, [người] học Pháp sâu, [người] học Pháp nông, đối với Pháp vừa mới bắt đầu hiểu ra, vừa mới bắt đầu nhận thức được; những học viên ấy không thể hoàn toàn từ Pháp mà nhận thức Pháp. Khi đối diện với ma nạn này, rất nhiều học viên học Pháp chưa sâu và học viên mới [do] mang theo tâm người thường [nên] đều có nhận thức và lý giải khác nhau về việc chứng thực Pháp. Như vậy trong khi chứng thực Pháp và giảng rõ chân tướng, có rất nhiều người mang theo các trình độ khác nhau của tâm người thường mà thực thi; khi họ bị bức hại, tâm người thường liền bị nhân tình làm [lay] động, bị ngụy thiện và những điều giả dối làm [lay] động. Dẫu thế nào đi nữa, thì chỉ có kiên trì học Pháp, mới có thể vứt bỏ tâm người thường, mới có thể vứt bỏ chấp trước, từ đó đạt đến bất động trước bất kể điều gì nơi người thường. Ba năm qua rồi, cuộc bức hại mà cự thế lực cưỡng bách lên chúng ta, cũng đã làm cho chúng ta—trong khi vạch trần sự vu khống của tà ác, trong quá trình chứng thực Đại Pháp và cứu độ chúng sinh—ngày càng thành thực, ngày càng lý trí, ngày càng tỉnh táo, ngày càng kiên định, ngày càng nghiêm túc mà đối đãi với cuộc bức hại tà ác này.

Đại Pháp đã truyền ở thế gian trong mười năm; ba năm trước còn chưa đến mười năm, mới có bảy năm. Thời gian tuy ngắn, nhưng cái gốc rễ của Đại Pháp đã gắn sâu vào vũ trụ, gắn vào nhân thế, không ai dao động [Nó] được nữa. Từ toàn thể tình huống hiện nay mà xét, bức hại bề mặt ấy còn rất tà ác, [nhưng] trên thực tế một dùm lạn quý tà ác có thể ức chế con người, thao túng con người ấy chỉ còn lại thừa thớt. Còn lại càng ít, tà ác càng kêu gào ầm ỹ; còn lại càng thừa thớt, chúng càng quậy phá. Đối với một số người tu luyện có các trình độ nắm vững Đại Pháp khác nhau mà xét, thì trình độ kiên định biểu hiện ra ngoài cũng khác nhau, cảm thụ đối với hình thể Chính Pháp hiện nay cũng khác nhau; trạng thái của bản thân mình sẽ tạo thành các cảm thụ của bản thân mình khác nhau; có người cảm thấy rằng hình thể này thật nghiêm ngặt; đối với một số người khác, có thể hình thể đã nói rộng rất nhiều; đối với một số người thì đây có thể lại là một thời cơ cực tốt để cứu độ chúng sinh và giảng rõ chân tướng. [Những người] có trình độ nhận thức và lý giải Pháp khác nhau sẽ có cảm nhận về hình thể trước mắt là khác nhau; hết thảy những thứ ấy là nhắm thẳng vào nhân tâm khác nhau. Thực hiện được tốt sẽ cải biến hoàn cảnh chung quanh bản thân mình, thực hiện sai sót cũng làm cho hoàn cảnh chung quanh bản thân mình theo tâm mà biến hoá. Các tâm thái khác nhau của các đệ tử Đại Pháp, các cảm thụ đối với hoàn cảnh là khác nhau, như vậy trạng thái biểu hiện ra của mỗi cá nhân là khác nhau. Tình huống chân thực, theo tôi nhìn nhận, là cụ thể lực tà ác muốn thực hiện những sự việc mà chúng muốn thực hiện. Mọi người thực hiện tốt ấy không có đi theo con

đường mà cụ thể lực an bài; mục đích là không để cụ thể lực dúi vào chỗ sơ hở. Dầu thế nào đi nữa, toàn thể các đệ tử Đại Pháp chúng ta càng ngày càng thành thực, càng ngày càng lý trí, trầm tĩnh, kiên định, nghiêm túc mà đối đãi với hết thảy [sự việc]. Lúc khai thủy có nhiều học viên mang theo rất nhiều tâm người thường, biểu hiện ra các loại trạng thái khác nhau; bề mặt là chứng thực Pháp, [nhưng] trên thực tế đã tạp lẫn các tâm của người thường, không đạt được mục đích chứng thực Pháp; đến lúc bị bức hại còn gây tác dụng phản diện. Hiện nay khác rồi. Chư vị [hôm nay] và chư vị ba năm về trước đã hoàn toàn khác rồi. Tất nhiên, trong [quá trình] tu luyện chư vị vẫn còn tâm của người thường, vì thế mới có thể tu luyện ở chốn người thường. Tuy những tâm người thường ấy cũng sẽ biểu hiện ra, thỉnh thoảng sẽ gây tác hại bất lương trong các hoàn cảnh. Nhưng chư vị hiện nay so với ba năm về trước, đã càng ngày càng xuất sắc; nói cách khác, các đệ tử Đại Pháp đã thành thực rồi.

Bức hại tà ác sẽ không kéo dài, bởi vì tà ma lạn quỷ thao túng con người đang càng ngày càng giảm thiểu. [Dầu] bản thân con người muốn làm một chút sự việc lớn nào đó, [thì] con người cũng không có bản sự ấy; là vì con người vẫn luôn bị các sinh mệnh khác thao khống; mới đầu thì kẻ đầu sỏ tà ác tại Trung Quốc dám bức hại các đệ tử Đại Pháp, là vì còn có nhân tố tà ác đang thao khống kẻ tà ác ấy. Từ toàn thể hình thể Chính Pháp mà nhìn, các đệ tử Đại Pháp đang thực hiện hết thảy những gì để Chính Pháp, cứu độ chúng sinh, giảng rõ chân tướng; đều là đang thực hiện những sự việc cuối cùng. Chư vị thấy trên Chính Kiến Net có một

bài viết về việc trong Khải Thị của Thánh Kinh có giảng rằng con thú tà ác dùng cái miệng để công kích trong 42 tháng, tức là thời gian ba năm rưỡi. Có là vậy hay không, thì [tôi] không nói trước; tuy nhiên biểu diễn của trường tà ác này đã thật sự đến bước cuối cùng 'lực bất tòng tâm' rồi đó.

Ở Trung Quốc, kẻ đầu sỏ tại nhân gian do lạm quý tà ác đang thao khống kia, đã không còn là người nữa; thực ra cái thứ xuẩn ngốc ấy đã chết từ lâu; hết thảy những cấu thành sinh mệnh đều đã hoàn toàn ở trong địa ngục rồi. Chỉ còn lớp da thân thể ngoài cùng nhất hình thành lúc hậu thiên, cái hình hài vật chất hậu thiên mới hình thành kia, vẫn còn được tà ác nâng đỡ; vì thời điểm kết thúc khảo nghiệm đối với Đại Pháp của cự thể lực chưa đến, cho nên cự thể lực đang gắng sức để hấn ta được duy trì. Nếu như hôm nay cái lớp vỏ ấy không được nâng đỡ nữa, thì lập tức sẽ thành một đồng tro tàn một làn khói đen, không còn gì cả. Theo [cách] người thường mà nói, thì hấn đã chết trên cả trăm lần rồi; tuy nhiên những lạm quý kia vẫn còn nâng đỡ cho cái hình hài bề mặt ấy của hấn, còn lợi dụng một chút bề mặt ngoài cùng của hấn; tuy nhiên lý trí đã hoàn toàn bất bình thường; vì [nó] bức hại Đại Pháp và các đệ tử Đại Pháp [nên] nó sợ hãi lắm; vì thế không dám hạ đài, vì thế mới điên cuồng, vì thế mà gắng sống chỉ vì Pháp Luân Công, vì thế nên suốt ngày lo sợ. Những tà ác thao khống con người đang bị thanh trừ càng ngày càng nhiều khi các đệ tử Đại Pháp phát chính niệm và giảng rõ chân tướng. Trong khi chúng ta thực hiện hết thảy những sự việc này thì cự nhân tố trong vũ trụ—xét theo toàn thể hình thể Chính Pháp—đang không

ngừng bị giảm thiểu. Như vậy cũng làm lực lượng tà ác đang càng ngày càng ít đi, chúng dần muốn duy trì tà ác trên diện rộng thì cũng không thể làm được, chúng chỉ có thể hành ác một cách cục bộ mà thôi, ngoài ra phạm vi cũng càng ngày càng nhỏ. Do đó giảng chân tướng là việc mà mỗi đệ tử Đại Pháp đều cần coi trọng; đây là sự việc vĩ đại nhất mà chư vị rất cần phải dùng toàn lực thực hiện. Các chúng sinh được cứu độ, sự viên mãn của thiên thể đối ứng với chư vị, thấy đều ở trong đó. Các đệ tử Đại Pháp ai ai cũng cần phải làm, không được bỏ qua bất kể cơ hội nào.

Như mọi người đã thấy, hiện nay con người ở ngoài Trung Quốc đều càng ngày càng thanh tỉnh. Điều ấy có phương diện là thể hiện của việc các đệ tử Đại Pháp giảng rõ chân tướng, đồng thời cũng là vì cái thế của Chính Pháp đang thanh trừ rất nhiều tà ác, làm cho tà ác đã không còn có thể thao khống thế nhân được nữa. Người ta đều đã suy xét một cách trầm tĩnh. Những thứ ức chế con người không còn nữa, nhân tố thao túng con người làm điều xấu đã bị thanh trừ rồi; những người bên ngoài Trung Quốc đã thanh tỉnh hơn nữa, ngoài ra càng ngày càng thanh tỉnh, càng ngày càng nhìn ra cuộc bức hại tà ác phát sinh tại Trung Quốc. Như vậy đối với các đệ tử Đại Pháp bên ngoài Trung Quốc mà xét, thì cũng là một cơ hội để chúng ta giảng chân tướng tiến thêm một bước nữa, để cho con người toàn thế giới và chính phủ các nước nhận thức được sự tà ác này thêm một bước nữa. Do đó khi chúng ta thực hiện các phương diện công tác, hy vọng rằng mọi người đều phải vững chắc hơn một chút, để cho người ta có thể nhận thức được hết thấy mọi việc một cách chân chính.

Chư vị là đệ tử Đại Pháp, cho nên chư vị dù trong hoàn cảnh nào, khi giảng rõ chân tướng hay trong các việc cứu độ chúng sinh, mọi người đều cần phải thể hiện ra phong thái của đệ tử Đại Pháp. Rốt cuộc thì chư vị cũng là người tu luyện, do đó chư vị phải muốn làm sao cho tốt điều này, như vậy học Pháp chính là trọng yếu nhất; dẫu bận đến mấy cũng phải học Pháp; đặc biệt là những học viên sau này mới bước ra [chứng thực Pháp] hoặc [từng] bị rút hay chưa theo kịp, thì phải học Pháp cho nhiều, nghe phê bình cho nhiều, mau chóng theo cho kịp. Việc phát chính niệm ai ai cũng phải coi trọng. Vì chư vị là đệ tử Đại Pháp, [chứ] không phải người thường thực hiện các việc vì Đại Pháp, mà là các đệ tử Đại Pháp đang chứng thực Pháp. Kẻ đầu sỏ tà ác tại Trung Quốc vu khống, rằng tôi tự xưng là Jesus, là Thích Ca Mâu Ni. Mọi người đều biết đó là cái miệng vu khống của những kẻ chuyên đổi trắng thay đen. Tôi không phải Jesus, tôi cũng không phải Thích Ca Mâu Ni; nhưng tôi đã tạo ra hàng trăm nghìn vạn những Jesus, những Thích Ca Mâu Ni dám đi trên con đường chân lý, dám vì chân lý mà chẳng e sinh tử, dám vì cứu độ chúng sinh mà hiến thân (*võ tay hồi lâu*). Mỗi một đệ tử Đại Pháp chư vị, cần phải nhận thức bản thân mình một cách chân chính, bước đi cho tốt trên con đường của bản thân mình. Chư vị thật sự rất vĩ đại, do đó chư vị nhất định phải thực hiện cho tốt một cách lý trí và nghiêm túc những gì mà chư vị cần thiết phải thực hiện hôm nay. Đặc biệt là nội bộ các đệ tử Đại Pháp chúng ta; khi chúng ta đối ngoại giảng rõ chân tướng, thì mọi người đều thấy rằng cần lấy từ bi đối đãi chúng sinh; giữa các đệ tử Đại Pháp chúng ta [lại càng] không thể

không từ bi. Chư vị là đệ tử đồng môn, mọi người đều đang tận tâm tận lực vì Chính Pháp vũ trụ, do vậy khi [quan hệ] với nhau cũng cần phối hợp cho tốt; không được lạm dụng tâm người thường để coi xét vấn đề; [quan hệ] với nhau có mang theo tâm người thường mà nảy sinh [sự việc gì] thì cũng không nên phát sinh mâu thuẫn và đấu tranh. Những sự việc ấy đều nên có biểu hiện khoan dung, lương thiện, [và] hoà hảo của các đệ tử Đại Pháp; việc của bạn cũng là việc của mình, việc của mình cũng là việc của bạn. Chúng ta không giảng những gì là ‘đoàn kết’ của người thường, vốn chỉ là một hình thức bề mặt cưỡng cầu mà thôi; chư vị là người tu luyện, chư vị có cảnh giới cao hơn. Như thế, tại rất nhiều công tác phải có biểu hiện là có thể hiểu được người khác, có thể [lắng] nghe ý kiến của người khác, có thể dùng Đại Pháp để nhận định đúng sai. Thực ra chư vị đã tốt hơn rất nhiều so với trước đây; tôi mong rằng, tương lai còn thực thi tốt hơn nữa.

Hôm nay tôi chủ yếu là muốn gặp mặt mọi người. Vào Pháp hội lần trước tại Canada chúc mừng mười năm tròn Đại Pháp truyền tại thế [nhân], tôi đã không đến; không phải là các đệ tử Đại Pháp không thực thi được tốt, mà là vì có quá nhiều người thế nhân muốn đến để thấy tôi. Tôi không muốn xuất hiện công khai, vì sao? Vì hễ tôi xuất hiện công khai, thì hết thấy những tiêu điểm của xã hội liền tập trung vào tôi; hiện nay chính là chư vị đang chứng thực Pháp tại thế nhân, khi giảng rõ chân tướng tại thế nhân thì chư vị đang cứu độ chúng sinh, và viên mãn hết thấy những gì của bản thân chư vị. Do vậy, tôi muốn để cơ hội ấy cấp cho mọi người, còn để chư vị thực hiện; nếu không, tôi mà

xuất hiện, thì chur vị giảng gì ngoài xã hội, nói gì với các chính phủ cũng sẽ không có người nghe; họ đều muốn đến trực tiếp nghe tôi nói. Như thế Sư phụ vừa làm các sự việc Chính Pháp, lại vừa phải làm các sự việc thế gian; hỏi một cá nhân tôi có thể làm được sao; đúng không? Tất nhiên, còn có nguyên nhân khác.

[Tôi] không định giảng nhiều, hôm nay chỉ là gặp mặt mọi người. Hy vọng rằng Pháp hội chúng ta lần này khai mở tốt đẹp. Đồng thời, Pháp hội của chúng ta lần này có thể khai mở tốt đẹp, đặc biệt Đại Pháp có thể đứng vững tại Hoa Kỳ, [là nhờ] nhân dân Hoa Kỳ đã hỗ trợ chúng ta rất nhiều. Tại đây chúng ta cảm ơn nhân dân Hoa Kỳ (*vỗ tay*) cảm ơn các nghị sỹ quốc hội cũng như các nghị sỹ tại các cấp chính phủ, cảm ơn các cấp chính phủ Hoa Kỳ. (*vỗ tay*)

Hãy bước đi thật tốt trên con đường của mình. Dẫu thế nào đi nữa, hết thấy những gì tốt đẹp nhất đều đang chờ đợi các đệ tử Đại Pháp, và hết thấy những gì đáng sợ nhất đều đang chờ đợi những ai có tác dụng phản diện đối với Chính Pháp. (*vỗ tay hồi lâu*)

.....

Chú thích của người dịch (không phải chính văn, chỉ để tham khảo):

bản sự: khả năng, năng lực.

Chính Pháp chi thể: cái thể của Chính Pháp, thể lực Chính Pháp.

hậu thiên: cái sau này mới có, sau khi sinh mới có; trái với tiên thiên là cái vốn có từ đầu.

lạn quỷ: quỷ hư nát, xấu hỏng (rotten demon).

nguy thiện: [điều] thiện giả vờ, không thật.

nhân tình: cái 'tình' của con người.

thanh tỉnh: rõ ràng tỉnh táo.

thao khống: thao túng khống chế.

thế nhân: con người thế gian, con người thế giới.

thuyết hoang trương khẩu tự lai đích gia hoá đích tín khẩu

thư hoàng: cái miệng vu khống của những kẻ chuyên đổi trắng thay đen (?).

.....

Dịch từ nguyên bản tiếng Hán ngày 12-8-2002. Bản dịch có thể được chỉnh sửa để sát hơn với nguyên tác.

Bản tiếng Hán: [//gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_3.htm](http://gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_3.htm)

Bản tiếng Anh: [//en.falundafa.org/eng/lectures/20020722L.html](http://en.falundafa.org/eng/lectures/20020722L.html)

Giảng Pháp tại Pháp hội Philadelphia ở Mỹ quốc năm 2002

Lý Hồng Chí

Ngày 30 tháng Mười Một, 2002

Chào tất cả!

“Hai bờ vượn khóc than chẳng dứt, thuyền nhẹ đã quá vạn trùng san” (*vỗ tay nhiệt liệt*); tà ác đã dùng cạn hết chiêu rồi; các đệ tử Đại Pháp đã rèn luyện thành thục rồi. Không còn sợ rằng chúng sẽ lại có chiêu nào nữa. Bức hại đối với Đại Pháp, bức hại đối với đệ tử Đại Pháp, đã trải qua hơn ba năm, chớp mắt chẳng mấy mà bốn năm. Trong thời gian ấy, rất nhiều đệ tử Đại Pháp chúng ta, đặc biệt là các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc đã gánh chịu bức hại tà ác chưa từng có. Trong khủng bố [xuất phát] từ đặt điều vu khống và lừa gạt ấy [họ] đã đứng [vững] chịu áp lực tà ác cực đại trong ba năm qua. Thật xuất sắc; đây không phải là điều mà người thường có thể làm được.

Như mọi người đã biết, ở Trung Quốc, nếu muốn đả đảo ai đó, nếu muốn trấn áp ai đó, kể cả chủ tịch nước, thì sẽ không quá ba ngày là [vị ấy] không còn tồn tại nữa. Tất nhiên, [tôi] không nói rằng thân xác thịt của đệ tử Đại Pháp là hun đúc bằng kim cương, mà là vì những kẻ ác không cách nào hiểu cho được người tu luyện; tất cả các chiêu chúng sử dụng vốn được tích lũy trong lịch sử cũng chỉ có thể có hiệu quả đối với người thường. Còn đối với người tu luyện, đối với người tu

luyện đã vứt bỏ các chấp trước thế gian mà xét thì hoàn toàn vô dụng.

Tất nhiên, trong [quá trình] tu luyện, rất nhiều học viên còn có cái tâm người thường ở các mức độ khác nhau, lại có người không kiên trì học Pháp tinh tấn, cũng có rất nhiều học viên mới vừa nhập môn; [họ] đột nhiên đối mặt với khủng bố tà ác như thế; đàn áp phô thiên cái địa [ấy], quả là đáng sợ đối với học viên nào có tâm người thường còn nặng nề quá. Vì tâm người thường này, làm cho các học viên này nhất thời hồ đồ, [nên] lúc đó đã không phân biệt rõ đây là điều gì. Nhưng trải qua một giai đoạn thời gian, sau khi bản thân suy nghĩ một cách trầm tĩnh: ‘Mình học Đại Pháp là vì lẽ gì? Pháp Luân Đại Pháp rốt ráo là như thế nào? Thầy Lý Hồng Chí chung quy là người thế nào?’ Rất nhiều người đã trầm tĩnh suy xét những vấn đề ấy. Khi đã suy xét một cách trầm tĩnh rồi và đã có kết luận, mọi người đều đã minh bạch hơn, rằng điều chúng ta học là chính Pháp, Chân Thiện Nhẫn mà chúng ta học không hề sai, hơn nữa càng ngày càng thấy rõ ràng rằng hết thảy những phương cách mà kẻ ác dùng đến trong trường bức hại này đều là vu khống, hãm hại, toàn là những thứ tà ác gộp lại, không có gì là chân thực, đều là thủ đoạn.

Cuộc bức hại tà ác này là vì cái gì? Vì để bảo vệ chính quyền ư? Thực ra không phải. Nói ‘Pháp Luân Công là uy hiếp đối với chính quyền Trung Quốc’, ấy là vu khống tày trời mà tà ác đang tuyên truyền. Mục đích thật sự của cuộc bức hại này—đã có nhiều người hỏi tôi, cũng có nhiều người đã hỏi các đệ tử của tôi—nó rốt cuộc là vì cái gì? Chính là vì [tâm] tật đố của tên hề

vụng xấu kia thôi; vì hẳn có quyền lực trong tay, nên hẳn có thể làm được việc ấy. Nghe mà thấy thật tức cười, thật không thể tin được; làm sao mà nhân loại có thể phát sinh sự việc như thế được? Vậy mà đó chính là hiện thực. Cuộc bức hại này chính là [vì] tên hề xấu xí kia do lòng đố kỵ biến thái mà phát sinh ra như thế; chính là vì vậy thôi. Điều thực chất mà chúng ta thấy được ở xã hội nhân loại chính là vì nguyên nhân ấy.

Từ một phương diện khác mà xét, con người [dẫu] có muốn làm một việc trọng đại nào đó thì con người cũng không có khả năng. Thông thường là tư tưởng xấu của con người phù hợp với sinh mệnh tà ác ở không gian khác, sinh mệnh tà ác liên lợi dụng tư tưởng xấu của con người để làm điều xấu đạt được mục đích của sinh mệnh tà ác đồng thời thoả mãn dục vọng của tư tưởng xấu của người kia. Tư tưởng của con người thật ra là từ đâu đến? Các nhà khoa học hiện nay cũng phát hiện, rằng đại não con người không phải là căn nguyên thật sự đã sản sinh ra tư tưởng. Một niệm của người ta là từ đâu đến? Người ta đều nhìn nhận rằng là [từ] những gì bản thân đã học tại xã hội người thường, bản thân mình phân tích ra. Không phải thế, khi người thường máy động một niệm muốn làm gì đó, thì thực ra đại não của chư vị hoàn toàn không trải qua một [quá trình] suy nghĩ thâm sâu lâu dài. Có rất nhiều sự việc là lập tức phản ứng xuất ra, có rất nhiều lời nói là mở miệng liền xuất ra. Rốt cuộc tư duy ấy là từ đâu? Người tu luyện chúng ta đều biết, rằng tư tưởng con người đều có quan hệ với rất nhiều nhân tố của các không gian khác; tại các sự việc trọng đại thì nhân loại bị các sinh mệnh khác khống chế mà thực hiện xuất ra;

ở [cõi] nhân loại nó biểu diễn ra như thế. Bề mặt thân xác thịt con người, thân thể hình thành hậu thiên này, thực ra không là gì cả.

Khi nói đến vấn đề [thân] thể con người, trước đây tôi cũng nói một chút cho mọi người trong một số hoàn cảnh cá biệt, nhưng trong trường hợp rộng lớn thì tôi chưa hề giảng; là vì bộ Pháp tôi truyền hôm nay là Pháp của vũ trụ; Chính Pháp là đang Chính vũ trụ; các đệ tử Đại Pháp và Chính Pháp là cùng ở [một nơi/một thời]; vậy nên không thể giảng về những sự tình cụ thể và tình huống cụ thể của xã hội nhân loại quá cụ thể, quá thấp, [chỉ] nội trong tam giới. Những điều ấy không thể định lại trong Pháp của vũ trụ, nên không giảng. Tôi chỉ nói về vấn đề này trong các hoàn cảnh cá biệt.

Tất nhiên, người ta có ba hồn bảy phách, v.v, còn có cái bộ da thịt của con người, lại có hai chủng nhân tố mà cha mẹ cấp cho người ta lúc hậu thiên cấu thành nên nhân tố con người tồn tại trong các không gian mà con mắt thịt không nhìn thấy; một số vật chất hấp thụ từ đồ ăn của người thường, làm cho thân xác thịt bề mặt dần dần to lớn lên, [mà] con người gọi đó là ‘trưởng thành’. Thân xác thịt này là hình thành hậu thiên trong không gian vật chất của người thường, khi trăm tuổi [nó phải] tử vong, lại giải thể trở lại thành vật chất. Như vậy cũng có nghĩa là, thân thể hình thành hậu thiên của người thường ấy chỉ là một thể [truyền] tải; cái gọi là ‘tư tưởng’ duy nhất có thể tồn tại trong đại não của thân thể xác thịt của con người ấy, kỳ thực chính là quan niệm bề mặt vốn được hình thành trong đầu não [thông qua] việc tích lũy kinh nghiệm trong quá trình trưởng thành của con người; tư tưởng thật

sự của thân xác thịt chính là thứ ấy. Nhưng bản thân quan niệm ấy không hề tạo thành 'lý trí', chúng không hoàn chỉnh, cũng không có lý tính, hơn nữa cũng không thể rành mạch. Do đó khi một cá nhân dứt bỏ chủ ý thức, thì xuất hiện tư tưởng không có lý trí, lúc nói thế này lúc nói thế khác, không có ranh giới lúc chỗ này lúc chỗ nọ, không biết được bản thân đang nói những gì, cũng không biết được mục đích bản thân là gì; bởi vì họ không có một mạch chủ để quán xuyên lại; họ là những thứ hậu thiên sinh thành [nay] phản ánh ra như thế. Tư tưởng của người kia khi mà chủ ý thức bị dứt bỏ [là] như thế, không chỉ [là] những quan niệm ấy, [mà] các tín tức ngoại lai nào cũng có thể can nhiễu; do đó người ta nói vị kia bị bệnh tâm thần.

Như vậy cũng nói rằng, trong cuộc bức hại này, biểu hiện tại nhân loại là [tâm] đồ kỵ của kẻ ác độc xấu xa đối với Đại Pháp [đang] bị các sinh mệnh tà ác tại các không gian khác thao túng, lợi dụng [tâm] tà ác của tên hề xấu xí mà gây nên vụ bê bối thật vô cùng to lớn, to lớn nhất chưa từng có trong lịch sử: cuộc bức hại tà ác lộ bịch đối với các học viên Đại Pháp. Hết thấy những cái cớ mà hấn vin vào để trấn áp đều là vu khống. Toàn bộ bộ máy tuyên truyền xã hội đều bị quyền lực trong tay hấn điều khiển để quảng bá những lời giả dối tà trời đến nhân dân Trung Quốc và nhân dân toàn thế giới. Dẫu [nó] tà ác, nhưng các đệ tử Đại Pháp trong cuộc bức hại ấy cũng đã rèn luyện thành thực, thấy rõ được hết thấy, do vậy hiện nay càng ngày càng thanh tỉnh, càng ngày càng lý trí. Ban đầu một số học viên vì còn [giữ] một số tâm người thường chưa vứt bỏ, làm cho bản thân mình không thấy rõ bản chất

tà ác, vì chính niệm không đầy đủ, do đó khi tâm chấp trước dẫn khởi đã sản sinh ra một số tư tưởng người thường, cũng lộ rõ ra phương diện mà lý tính của mình không được thanh tịnh. Tuy nhiên trải qua cuộc bức hại này, đã làm cho các đệ tử Đại Pháp minh bạch rõ ra tính nghiêm túc của tu luyện, từ đó làm cho mọi người nhận rõ tà ác, và cuối cùng cũng có thể thực thi được tốt, đặc biệt là các đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc, đã rèn luyện được càng ngày càng thành thực. Cuộc bức hại tà ác đã không còn như lúc ban đầu có thể dễ dàng làm các đệ tử Đại Pháp bị bắt phải theo cái thật khôi hài gọi là ‘chuyển hoá’. Cái gì gọi là ‘hối hận’? Cái gì gọi là ‘chuyển hoá’? ‘Chuyển’ sang đâu vậy? Mọi người đều đang làm người tốt, làm những người tốt nhất trên thế giới này, những người tốt vượt xa người thường, vậy các người [tà ác] muốn ‘chuyển hoá’ họ thành gì đây? Gọi ‘chuyển hoá’ là gì vậy? Đúng là đủ thứ tà ác xấu xa. Từ đầu tôi đã giảng: chống lại cái Thiệt thì nhất định là tà ác.

Dẫu thế nào đi nữa, trong cuộc bức hại này, những sinh mệnh tà ác đã xuất phát từ mục đích xấu nhất [của bản thân], nhưng cự thế lực đang thao túng tà ác cũng có mục đích của chúng. Mục đích của chúng là gì? Bề mặt là lợi dụng những [sinh mệnh] tà ác kia hành ác đối với đệ tử Đại Pháp và đối với Đại Pháp, từ đó làm các đệ tử Đại Pháp được cái gọi là ‘rèn luyện thành thực’, đào thải một số đệ tử không phù hợp với Đại Pháp. Sau đó lợi dụng cái tội của sinh mệnh tà ác đã phạm đối với đệ tử Đại Pháp, từ đó mà tiêu huỷ chúng, tịnh hoá vũ trụ; đó chính là [điều] mà cự thế lực đã an bài; thật đường hoàng cao thượng [phải không]? Không phải

như thế! Thực chất là để đạt được điều mà chúng muốn đạt được. Đây không phải là tu luyện trong một phạm vi nhỏ, mà là vũ trụ đang ở trong Chính Pháp. Nếu so với Chính Pháp thì hết thấy mọi thứ đều không đáng kể, đều không đáng để so sánh; tình huống tu luyện cá nhân, là hoàn toàn không thể sánh với Chính Pháp được. Bất kể là tầng của cự thế lực cao đến mấy, hễ mà không sắp xếp cho chính quan hệ này thì gặp nguy hiểm ngay, sẽ bị đào thải trong Chính Pháp vũ trụ; vì thế mà vô số các sinh mệnh bị đánh hạ đều từ các tầng rất cao. Điều đáng sợ nhất là trong việc cự thế lực tham dự vào, [thì] từng tầng từng tầng đều an bài là tự chúng tiêu huỷ tự chúng ở dưới một tầng; bởi vì chúng biết rằng, [với] tội mà tà ác phạm phải đối với Đại Pháp, thì những sinh mệnh trực tiếp làm điều xấu là không thể bồi thường nổi.

[Pháp] Lý cứ theo tầng cao mà cao lên; lấy cao tầng mà xét an bài về cái gọi là ‘giúp đỡ Đại Pháp’ của dưới một tầng đều là có tội, vậy nên ý đồ của chúng là ngay cả những ai thao túng trong Chính Pháp cũng [bị] đào thải; bởi vì dùng [Pháp] Lý tại một tầng cao hơn mà xét, thì họ đã phạm tội đối với Đại Pháp. Nhưng chúng không biết rằng tại một tầng cao hơn cũng xét chúng như vậy, cũng phải đánh hạ chúng xuống như thế; do đó cự thế lực không ngừng [tại] cao hơn một tầng tiêu huỷ cự thế lực [tại] thấp hơn một tầng. Đó là [điều] tôi không muốn. Hết thấy các sinh mệnh đều không xứng tham dự sự việc này, nhưng chúng đã tham dự một cách có mục đích. Tuy nhiên tôi cũng đã liên tục giảng Pháp cho chúng, cũng bảo chúng những [điều] này. Đối với các sinh mệnh khác nhau, tôi đều đối đãi một cách

[như nhau]. Tất nhiên những cự thể lực kia đều chấp trước vào những gì chúng muốn làm và những gì chúng muốn được. Chúng vẫn làm dẫu chết cũng không hối cải, chúng cứ làm thế thôi, đang bị bên trên thao túng mà làm; do vậy cuối cùng thì toàn bộ cự thể lực tự mình đào thải cho đến cùng tận.

[Điều] tôi muốn là tất cả chúng sinh đều không can nhiễu vào sự việc Chính Pháp này, thậm chí không tham dự gì cả. Chính Pháp này, là theo con đường từ điểm cơ [sở] nhất, từ thấp nhất mà [đi] lên trong thời [kỳ] Chính Pháp; tất cả các sinh mệnh chư vị dẫu không tốt đến mấy, trong lịch sử đã phạm phải tội dẫu lớn đến mấy, [thì] tôi cũng không bắt lỗi xưa. Tôi [cũng] đều tịnh hoá sinh mệnh chư vị từ vi quan nhất cho đến bề mặt, cho đến tư tưởng của bất kể sinh mệnh nào. Theo con đường từ dưới lên trên mà [chỉnh lại] cho chính; đó là ‘Thiện giải’ tốt đẹp nhất, từng sinh mệnh đều không bị hạ xuống, từng sinh mệnh đều không phạm tội đối với Đại Pháp và đối với sự việc Chính Pháp này. Thật là tốt [phải không]. Tuy nhiên làm thế không được; chúng không làm không được, vì thế mới tạo thành kiếp [nạn] to lớn tại xã hội nhân loại [như thế] này.

Là đệ tử Đại Pháp, chúng ta phản đối cuộc bức hại này. Từ phía Sư phụ mà xét, tôi không thừa nhận sự việc này; từ toàn bộ an bài của cự thể lực mà xét, thì tôi cũng không thừa nhận. Như vậy cự thể lực lại càng điên cuồng hơn nữa, do vậy có những lúc trong thời bức hại, không chỉ có sinh mệnh tà ác tham dự, mà thậm chí một số sinh mệnh của cự thể lực [tại] tầng cao cũng tham dự. Trong Chính Pháp, đối với hết thảy các chúng sinh mà xét, thì con đường tương lai đều là

do tự họ lựa chọn, những gì mà hết thấy các sinh mệnh đối diện cũng là ở chỗ tự họ lựa chọn tương lai.

[Nhu] mọi người đã thấy cuộc bức hại này đã dùng cạn các chiêu rồi, các đệ tử Đại Pháp cũng đã rèn luyện thành thục rồi. Bất kể là trong nước hay ngoài nước, tuy rằng còn có rất nhiều sinh mệnh đang bị tuyên truyền của tà ác lừa dối, nhưng về tổng thể thì tà ác tại không gian khác đã không còn cân bằng với lực lượng [thiện] chính nữa rồi; lực lượng [thiện] chính đã đẩy thiên bình [xuống] đến điểm thấp nhất rồi. Đối với tà ác mà xét, thì chúng đã không còn chiêu nào chống đỡ được nữa. Không nên xét thấy những kẻ ác trên thế giới tà ác đến như thế nào, thực ra đó là do cụ thể lực an bài. Trước đây tôi đã từng giảng, rằng tà ác sẽ không dừng lại chừng nào chưa đến tận cùng [cuộc] bức hại; [nếu] ngày mai kết thúc, [thì] hôm nay tà ác cũng vẫn cứ hành ác như thế. Khi vũ trụ còn chưa Chính Pháp xong thì chúng vẫn cứ thế thôi; chúng sẽ không tự biến thành tốt khi chưa Chính Pháp; chưa Chính Pháp thì họ sao lại biến thành tốt được? Chất độc ấy, chúng [vốn] có độc, chưa vị muốn chúng đừng độc, thì chúng cũng không làm được. Do đó từ điểm này mà xét, đối với thế lực tà ác, kể cả một số người ác đang bức hại Đại Pháp tại [cõi] người thường thì chúng ta không được có mong tưởng hảo huyền nào hết.

Một giai đoạn thời gian trước đây có nhiều học viên nghĩ rằng, '[đảng] cộng sản Trung Quốc sắp mở đại [hội lần thứ] 16; nếu mà tên cầm đầu tà ác ở Trung Quốc, kẻ bại hoại của nhân loại kia mà được hạ xuống, như thế Đại Pháp chúng ta chẳng phải sẽ được giải oan; còn ai thay nó mà tiếp tục thứ bung xung kia nữa,

còn ai ngu xuẩn như nó nữa?’ Cách suy nghĩ như vậy ở nơi người thường là không sai; nhưng đứng trên một người tu luyện mà xét thì không còn đúng nữa. Một bộ Đại Pháp như thế, có bao nhiêu Thần vĩ đại trong tương lai tu luyện xuất từ Đại Pháp như thế, [có bao nhiêu] đệ tử vĩ đại của Đại Pháp [như thế]; tại sao lại có thể đặt hy vọng vào con người nào đó nơi người thường được? Ấy chẳng phải là vũ nhục đối với bản thân chúng ta hay sao? Con người có thể chi phối chư Thần chăng? Nhưng chúng ta có rất nhiều đệ tử Đại Pháp đều suy nghĩ như thế. Một cá nhân nghĩ vậy thì không sao, hai cá nhân nghĩ vậy cũng không sao cả; đó là vấn đề tu luyện cá nhân. Mọi người đều suy nghĩ như thế, thì trong toàn thể quần thể các đệ tử Đại Pháp, hỏi đó là hiện tượng gì? Một làn sóng rất lớn mạnh, một chấp trước rất lớn mạnh. Như vậy không được. Tôi đã thấy, cự thế lực cũng đã thấy. Cự thế lực nhận thấy rằng sao có thể như vậy được? Vậy nên chúng để cho kết quả đại [hội đảng] cộng sản Trung Quốc [lần thứ] 16 còn tệ hại hơn nữa.

Trước đây tôi đã giảng, tôi nói rằng trên thực tế hết thấy những gì phát sinh tại xã hội người thường, hiện nay, đều là do tâm các đệ tử Đại Pháp tạo thành. Tuy rằng có sự tồn tại của cự thế lực, nhưng chư vị không có cái tâm ấy, thì chúng cũng không có chiêu [nào cả]. Chính niệm của chư vị rất đủ, [thì] cự thế lực không có cách [nào cả]. Ví như thật sự [có] ai đó ở xã hội người thường giúp Đại Pháp chúng ta giải oan, mọi người nghĩ xem, cũng có thể nhân loại thực hiện như thế, nhưng mọi người đã nghĩ chưa, tôi cần đặt cá nhân ấy vào vị trí cao ngàn nào? Phải vậy không? Chư vị là

người tu luyện, hết thấy biến hoá đều từ sự tu luyện của chư vị và Chính Pháp mà sản sinh; hết thấy những gì bản thân chư vị chứng ngộ, hết thấy những gì chư vị cần đắc được, đều là từ việc bản thân chư vị đi trên con đường của mình mà sản sinh. Tuyệt [đối] không thể nghĩ rằng cưu thế lực sẽ cấp cho chúng ta ân huệ nào đó, rằng xã hội người thường sẽ giúp đỡ chúng ta điều gì. Mà là chư vị đang cứu độ xã hội người thường, là chư vị đang cứu độ chúng sinh!

[Khi] ở chốn xã hội người thường [dù] chịu đựng bức hại hay chịu đựng áp lực cũng vậy, khó tránh khỏi tâm người thường gây tác dụng; do đó sẽ biểu lộ ra một số cách nghĩ của người thường; nhưng không được để chúng nghĩ mạnh mẽ quá. Các đệ tử Chính Pháp, [khi] cuộc bức hại đã đến bước này rồi, Đại Pháp trong Chính Pháp cũng đã đến bước này rồi, [thì] chúng ta còn sợ gì nữa đây? Chư vị chẳng phải đã thấy rõ tương lai của chư vị hay sao? Còn đối với tà ác kia mà xét, đối với những an bài của chúng mà xét, thì chư vị chỉ cần [có] chính niệm thật đầy đủ là có thể phủ định chúng, bài trừ chúng, làm chúng không phát huy tác dụng. Còn khi mọi người ở nơi người thường, đối diện với một số sự việc, tuy rằng xuất hiện những cách nghĩ khác nhau như vậy, thậm chí nhiều người hơn nữa có nhận thức khác nhau, xuất hiện một số tâm người thường, thì như thế cũng không lạ lắm, chính là vì tu luyện, trong quá trình đề cao, thì con đường khi chư vị chứng thực Đại Pháp, cứu độ chúng sinh [và] đạt đến viên mãn tối hậu là rất gặp gheñh. Sau khi minh bạch hiểu rõ rồi thì hãy tiến từng bước thật tốt trong tương lai, đẩy mới là [điều] then chốt.

Tôi đã nói rồi, hết thảy các sinh mệnh đều không đến bức hại Đại Pháp, [thì] đều có thể ‘Thiện giải’. Nhưng tôi biết rằng [tại] vũ trụ này nếu các sinh mệnh đều tốt như thế thì không cần Chính Pháp nữa; ấy là chúng chắc chắn sẽ xuất hiện, chỉ là hình thức khác nhau thôi. Như vậy đã tạo thành một loại khảo nghiệm đối với các đệ tử Đại Pháp; chỉ thế mà thôi. Đây là một loại biểu hiện tự nhiên; nhưng an bài của cụ thể lực ấy, an bài rất chi tiết tinh vi như thế, an bài từ trên xuống dưới một cách hết sức có hệ thống đến như thế là lần đầu tiên. Đại nạn này quả là to lớn phi thường; điều chưa vị thể nghiệm và quan sát được chỉ là biểu hiện tại xã hội con người thôi; còn điều tôi thấy các sinh mệnh của toàn bộ vũ trụ này đang nhìn thấy {chứng kiến} thì thật kinh hồn khiếp vía. Rất có thể lời tôi nói ra thì con người nghe cũng không hiểu; khi con người phát hiện ra quá trình tái sinh các tinh thể vũ trụ có biểu hiện đến Ngân Hà chúng ta, thì con người sẽ tin hết. (vỗ tay)

Tôi vừa giảng rồi, trong toàn bộ thời gian Chính Pháp, các đệ tử Đại Pháp về mặt tổng thể đều thực hiện hết sức tốt đẹp, các đệ tử Đại Pháp cũng đã rèn luyện càng ngày càng thành thục. Bất kể là hình thức nào mà các đệ tử Đại Pháp lựa chọn trong khi chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh, cách thức mà chưa vị sử dụng hoặc chưa vị lựa chọn, đều là tiến lên theo con đường chứng thực Pháp và giảng thanh chân tướng; hơn nữa thực thi càng ngày càng tốt, càng ngày càng lý trí. Là đệ tử Đại Pháp, hỗ trợ giữa mọi người với nhau cũng càng ngày càng phối hợp tốt hơn. Trước đây nhiều học viên đều có thể có nhận thấy rằng, khi cần thực hiện việc gì đó giữa các đệ tử Đại Pháp chúng ta, thì sẽ xuất hiện

tranh luận, nhưng có lúc biểu hiện ra rất kịch liệt, thậm chí khi xuất hiện [cái] tâm của người thường rồi thì ảnh hưởng đến đại sự chứng thực Pháp của chư vị. Điều ấy thuận theo việc chư vị có nhận thức đối với Đại Pháp [sâu hơn] và việc tâm người thường của chư vị càng ngày càng nhẹ hơn, thì những biểu hiện ấy cũng càng ngày càng nhẹ đi. Như vậy hỏi những tranh luận ấy là từ đâu mà phát sinh? Thực ra chính là vì một chút xú ở bề mặt người thường kia chưa vớt bỏ được kia đã phát huy tác dụng; tuy nhiên lúc chính niệm của chư vị rất đầy đủ thì chúng không có tác dụng. Mọi người vừa biết rằng Pháp là tốt, vừa biết rằng cần phải duy hộ Pháp, cần phải thực hiện, cần phải đi cứu độ chúng sinh, đi chứng thực Pháp; [nhưng] khi chính niệm không đủ thì tâm của người thường xen lẫn vào, từ đó sinh ra một loại tình huống nóng nảy gấp gáp của người thường, thậm chí có người cho rằng ‘tôi phải kiên trì cái của tôi, những nhân tố v.v.’; từ đó sinh ra một số trạng thái không nên có giữa các đệ tử Đại Pháp. Những biểu hiện gần đây đã tốt hơn nhiều rồi, bởi vì mọi người đã thành thực rồi.

Thực ra thì chư vị có biết chăng, những Đại Giác Giả ấy, họ ở thiên thượng có rất nhiều sự việc cũng cần phối hợp với nhau, [cần] thương lượng với nhau. Phật Thích Ca Mâu Ni đã giảng, rằng Phật Như Lai nhiều như số cát sông Hằng, cũng là nói về các Pháp Vương trên thiên thượng; chỉ là nói về Phật—một loại Thần—đã nhiều như số cát sông Hằng. Ấy vẫn còn là một số nhỏ, [điều] ông nói chỉ là tại cảnh giới của ông nhìn thấy được. Còn các Thần khác nữa; Phật chỉ là một chủng Thần rất ít trong vũ trụ; có rất nhiều các chủng các loại

Thần, nhiều đến mức không thể tính đếm, vô lượng chúng sinh. Tuy nhiên mỗi khi họ thực hiện sự việc gì nếu tranh luận đều như thế cả thì không thể được; bởi vì mỗi Giác Giả đều có một bộ [Pháp] Lý do bản thân mình tự chứng thực trong Pháp Lý của vũ trụ, nhận thức đối với vũ trụ cũng hình thành một bộ riêng của mình. Giống như Phật Thích Ca Mâu Ni, bộ [Pháp] của bản thân ông gọi là 'Giới Định Huệ'. Như vậy mỗi Đại Giác Giả, sinh mệnh của vũ trụ, họ đều có những nhận thức riêng của bản thân mình đối với vũ trụ. Nếu hễ tranh luận đều như thế cả thì có thể được hay không? Giữa họ [với nhau] không hề tồn tại những việc như thế.

Tâm thái của họ là như thế nào? Là 'khoan dung', là khoan dung rộng lớn phi thường, có thể dung [hoà] các sinh mệnh khác, có thể thật sự suy nghĩ như đang ở địa vị của sinh mệnh khác. Đây là điều mà rất nhiều người trong chúng ta vẫn chưa đạt đến được trong quá trình tu luyện, nhưng chư vị đang nhận thức dần dần, đang đạt đến. Khi một vị Thần [khác] đề xuất một cách làm nào đó, họ đều không vội vã phủ định, cũng không vội vã biểu đạt bản thân, cho rằng cách làm bản thân mình mới tốt; họ xem xem phương pháp của vị Thần kia đề xuất có kết quả cuối cùng ra sao. Các con đường đều khác nhau, con đường của mỗi người đều khác nhau, [Pháp] Lý chứng ngộ trong Pháp của các sinh mệnh đều là khác nhau, tuy nhiên kết quả rất có thể là tương đồng. Do đó họ xem xem kết quả của [vị] khác, kết quả của vị kia [nếu] cũng đạt được, thật sự có thể đạt được điều cần đạt, thì mọi người đều đồng ý; Thần đều suy nghĩ như thế cả; ngoài ra, nếu chỗ nào chưa hoàn thiện, thì còn im lặng bổ sung giúp vị kia một cách vô điều

kiện, giúp vị ấy viên mãn hơn nữa. Họ đều xử lý vấn đề như thế.

Các đệ tử Đại Pháp đối với việc chư vị đang tu luyện tại thế gian người thường, chư vị đều có một nhận thức minh xác [dựa] trên Pháp Lý, tức là không chấp trước vào ‘được–mất’ của người thường, kể cả các sự tình mà chư vị [gặp] trong chứng thực Pháp, cũng không nên quá giữ mãi ý kiến của mình đề xuất, cứng nhắc rằng ‘tôi phải làm thế này thế kia’, rằng thế chư vị mới có thể kiến lập uy đức trong vũ trụ; không phải như vậy. Chư vị có một phương pháp tốt, có một ý tưởng xuất hiện, chư vị có trách nhiệm với Pháp, có dùng ý kiến của chư vị hay không, có dùng phương pháp của chư vị hay không cũng không quan trọng. Nếu như cách làm của người khác cũng đạt được hiệu quả tương đồng, thì chư vị không chấp trước vào bản thân, mà trái lại, chư vị đồng ý với người kia; bất kể là chư vị có đề xuất cách làm của chư vị hay không, chư Thần đều có thể thấy: ‘ông thấy không, người kia không có tâm chấp trước, họ có thể độ [lượng], khoan dung lớn như thế’. Chư Thần thấy gì? Chẳng phải họ thấy [sự khoan dung của quý vị] như vậy sao. Khi chư vị chấp trước vào việc nhấn mạnh bản thân mình, thì chư vị đang dúi vào sừng bò. Chư Thần trên thiên thượng thấy vậy rất khó chịu. Dầu miệng chư vị cứ nói mãi là vì Đại Pháp, rằng ‘cách làm của tôi tốt, có thể đạt được điều này điều khác’, có thể đúng là như vậy, nhưng chúng ta cũng không thể có loại chấp trước quá giống như người thường như vậy. Nếu có thể thật sự làm được như thế, chúng Thần đều sẽ nói rằng cá nhân ấy thật xuất sắc. Chư Thần không phải là vì thấy phương pháp của chư vị phát huy tác dụng

rồi mới đề cao tăng cho chư vị, mà là thấy nhận thức về vấn đề này của chư vị được đề cao rồi mới đề cao tăng cho chư vị. Đó chính là Pháp Lý chân chính {Chính Pháp Lý}. Nói rằng ‘tôi đã có công lao nhiều ngàn này thì tôi phải thế này thế kia’, ấy là đối với người thường thì là như vậy, đối với Pháp Lý của vũ trụ thì tại một số đặc điểm nhất định, tại một số hoàn cảnh đặc thù nhất định thì có thể xét đến phương diện này, nhưng đề cao chân chính ấy là ‘xả bỏ’, chứ không phải là ‘đắc được’.
(*vỗ tay nhiệt liệt*)

Chúng ta có rất nhiều học viên [vì] không ngừng tu luyện [đang] thật sự đang đề cao rất nhanh, nhất là về mặt toàn thể, về đề cao cộng đồng và phối hợp với nhau, mọi người càng ngày càng tốt về mặt này. Hiện nay mọi người là đang làm sao cho các sự việc cần phải thực hiện sẽ thực hiện tốt hơn nữa, thu xếp tốt đẹp hơn nữa. Là đệ tử Đại Pháp mà xét, [chúng ta] cũng không nên đặt hy vọng vào cái gọi là biến hoá tự nhiên, biến hoá bên ngoài, biến hoá nơi xã hội người thường, hoặc giả ân [huệ] do ai đó cấp cho chúng ta. Chư vị chính là Thần, chư vị chính là Chủ Tể của các vũ trụ khác nhau trong tương lai; hỏi chư vị hy vọng vào ai nữa đây? Chúng sinh đều đang đặt hy vọng cả vào chư vị! (*vỗ tay*) Thật sự là như vậy. Chân tướng của vũ trụ sẽ hiển hiện trong tương lai không xa; đến lúc đó những việc chư vị làm tốt hay xấu đều sẽ định ra được, chính là việc như thế. Sự kiện này khi chưa kết thúc thì vẫn còn là cơ hội, mỗi cá nhân chúng ta đều đang đi trên con đường của mình, đều đang viên mãn quả vị của mình. Trên con đường chúng thực Pháp và cứu độ chúng sinh, là đệ tử Đại Pháp mà xét, đi được

tốt hay xấu, thì tương lai bản thân chư vị sẽ thấy được tất cả, kể cả việc chư vị trong toàn bộ quá trình Chính Pháp; dầu rằng việc gì đó rất nhỏ, chư vị cũng vẫn thấy được rất rõ ràng. Tất nhiên, tà ác và các sinh mệnh bất hảo sẽ không thấy được tương lai. Các chúng sinh mà chư vị cứu độ, và các chúng sinh đã minh bạch hiểu ra trong [quá trình] chư vị đang giảng thanh chân tướng, không lâu nữa cũng sẽ thấy được cảnh tượng hoành tráng viên mãn của chư vị. (vỗ tay) Điều ấy nhất định sẽ là đường đường chính chính.

Tất nhiên, trong các đệ tử Đại Pháp chúng ta, gần đây có một vài chuyện nảy sinh. Có rất nhiều sự tình Sư phụ không định giảng cho chư vị, nhất là đúng vào thời kỳ này thì không thể giảng; bởi vì cụ thể lực cho rằng, nếu tôi giảng ra, thì chúng sẽ gây cho chư vị đại nạn lớn hơn nữa. Do đó [một số việc], kể cả trong các sự việc chư vị phối hợp với nhau, thì đến nay tôi mới giảng; là vì chư vị đã làm tốt rồi, có thể được rồi, dần dần minh bạch hiểu rõ ra rồi thì tôi mới giảng.

Một số học viên miệng nói: ‘tôi phủ định an bài của cụ thể lực’. Tại các hoàn cảnh [trọng] đại họ có thể giữ mình rất tốt, nhưng tại một số tình huống thông thường hay buông lời chính niệm của bản thân; khi chính niệm không đầy đủ dễ nảy sinh vấn đề. Đương nhiên [tôi] không bảo là tất cả, [đây] là tôi nói về một thiểu số rất nhỏ, vô cùng thiểu số. Vì sao? Vì an bài trong lịch sử của cụ thể lực có rất nhiều sự việc, đã thực hiện hết sức nghiêm mật, an bài rất tinh vi. Chúng vì để cho sự tình mà chúng an bài không nảy sinh vấn đề gì, vào thời địa cầu lần trước chúng đã từng diễn tập một lần rồi. Mọi người thử nghĩ xem, chúng có thể không chấp

trước được không? Chúng có thể dứt bỏ những điều chúng muốn không? Tuy nhiên, nếu chính niệm của chư vị rất đầy đủ, cũng là phù hợp với một [Pháp] Lý của vũ trụ này—bất kể là vũ trụ mới hay vũ trụ cũ đều có [Pháp] Lý ấy—đó là: lựa chọn của một sinh mệnh là do họ quyết [định]; dẫu rằng trong lịch sử họ đã có hứa nguyện gì, thì vào thời điểm then chốt thì lời của họ vẫn là quyết định [cuối cùng]. [Pháp] Lý này bao quát cả hai bên chính diện và phản diện; đều như thế cả.

Xưa kia trong quá trình tu luyện, có rất nhiều đệ tử Đại Pháp là [do] cựu thể lực phái đến can nhiễu, phát huy tác dụng phản diện. Nhưng họ đã phủ định, họ trong tu luyện họ đã có chính niệm, họ không có làm, và [trở] thành đệ tử chân chính của Đại Pháp. Tuy nhiên có một số còn hơi kém, nên bị cựu thể lực thao túng, làm cho có nhiều sự việc xuất hiện ngoài ý định dự liệu của người ta. Tại đây tôi không phải nói về bộ phận ấy, tôi nói về một số vấn đề nảy sinh gần đây [trong] các đệ tử chân chính của Đại Pháp. Tất nhiên sự việc là cá biệt, nhưng mọi người đều biết, cũng có suy xét [về nó]. Thực ra, sinh mệnh của chư vị trong lịch sử đã từng chuyển sinh hết đời này qua đời khác; khi ở xã hội con người, ở trong cõi mê vô minh, rất có thể đã ký kết ước định nào đó với cựu thể lực: ‘Đến ngày nào đó khi Chính Pháp tôi sẽ thực hiện như thế này, tiến đến như thế kia.’ Theo cựu Pháp Lý vào thời đó mà xét thì thấy như vậy là tuyệt đối đúng đắn; do vậy có một số cá biệt chư vị đã từng ký kết ước [định] như thế, do vậy ở trong các đệ tử Đại Pháp thỉnh thoảng có một số chuyện nảy sinh. Mục đích của [việc] nảy sinh những vấn đề ấy, là vì cựu thể lực nhìn nhận rằng có

các học viên cho rằng tu Đại Pháp rồi sẽ không còn sợ điều gì nữa, ‘Chỉ cần tôi là đệ tử Đại Pháp, thì không còn nguy hiểm gì hết’. Do đó chúng thấy điều đó: ‘Nhu thể không được, vậy chẳng phải tương đương với được bảo hiểm rồi sao? Học Đại Pháp rồi không còn sợ nữa, bản thân cái tâm ấy chẳng phải là lớn quá hay sao?’ Vậy nên chúng muốn tạo ra những phiền phức ở trong Đại Pháp. Chính vì vậy nên mới xảy ra. Như vậy khi chúng tạo ra những phiền phức, Sư phụ có vô số Pháp thân và có vô số chính Thần hộ Pháp, hỏi tại sao không quản việc ấy? Chính là vì trong các đệ tử Đại Pháp chúng ta trong lịch sử đã từng ký kết ước [định] nào đó với cụ thể lực, vậy nên cụ thể lực cứ ôm chết cứng vào điểm ấy mà không buông bỏ.

Nhưng không [có ý] nói là không bài trừ được chúng. Tôi vừa giảng rồi, dẫu trong lịch sử đã ký kết ước [nguyện] nào đó, [nhưng] hôm nay chư vị chính niệm rất đầy đủ, không thừa nhận chúng, chư vị không muốn như thế, thì chư vị có thể phủ định chúng. Nhưng đã thuộc loại này thì có phần khó thực hiện hơn. Khó là khó ở chỗ cụ thể lực không dễ dàng buông bỏ chư vị; họ muốn lấn chỗ sơ hở của quý vị; hễ chư vị có điểm sao nhãng thì chúng liền dúi vào chỗ sơ hở. Do đó trong tình huống chính niệm rất đầy đủ, thì chúng không dúi vào được; bởi vì Đại Pháp trong Chính Pháp không thừa nhận an bài của cụ thể lực, cá nhân tôi là Sư phụ cũng không thừa nhận. Tất nhiên, mỗi cá nhân đệ tử Đại Pháp chúng ta đều nói rằng mình không thừa nhận an bài của cụ thể lực, thì đó không phải là nói ở trên miệng, mà là chiếu theo yêu cầu của Đại Pháp và Chính Pháp mà thực hiện, là ‘không thừa nhận hết

thấy những an bài của các người trong lịch sử, tôi kể cả bản thân cụ thể lực các người thì tôi cũng không thừa nhận'. Chính niệm rất đầy đủ thì có thể bài xích chúng, chính là phủ định an bài của chúng (võ tay) Ấy là vì chúng ta tuyệt đối không thể thừa nhận chúng.

Các sinh mệnh bên trong vũ trụ lẽ nào có thể an bài tương lai cho bản thân mình? Điều ấy tuyệt đối không được phép. Tương lai chư vị sẽ biết được [Pháp] lý này. Vũ trụ sinh ra như thế nào? Chính là [từ] một niệm của Đại Giác Giả mà sinh thành. (võ tay) Một niệm của Đại Giác Giả tại các tầng khác nhau hình thành nên vũ trụ các tầng khác nhau; sau khi một niệm sản sinh ra vũ trụ rồi, mấy sinh mệnh bên trong đó nói: 'Ngài đừng sinh ra con như thế, Ngài nên sinh ra con như thế này thế kia'. Họ nói vậy có được chấp nhận không? Không được. Sinh mệnh kia đối với vị Thần sinh ra họ bằng một niệm mà xét thì thật không đáng là gì cả. Tuy nhiên, Đại Giác Giả đã sinh ra các sinh mệnh của họ, vị Thần ấy, cần phải là tuyệt đối phù hợp với tiêu chuẩn của Thần, phù hợp với tiêu chuẩn của Pháp, là đại từ đại bi, do đó vũ trụ được tạo ra nhất định là tốt đẹp; tư tưởng của họ sản sinh ra cũng là thuần tịnh, cũng là tốt đẹp. Do vậy việc một sinh mệnh ấy cần phải phù hợp với các tiêu chuẩn của sinh mệnh tại vũ trụ các tầng khác nhau là điều được xem là cực kỳ trọng yếu. Cũng có nghĩa là, cụ thể lực kia đã có những an bài đối với chúng ta trong quá khứ, [thì] bất kể là chúng đã làm những gì, chúng ta đều không thể thừa nhận chúng, là vì chúng cũng là đối tượng được cứu độ; chỉ bất quá là điều chúng chọn là [bị] đào thải. Kẻ được cứu độ lẽ nào có thể chọn rằng bản thân mình sẽ được cứu độ như

thế nào? Đã rớt xuống nước rồi, người ta muốn cứu họ, họ còn nói: ‘ông không được dùng tay trực tiếp cứu tôi, ông phải dùng một chiếc thuyền mà tôi thích đến cứu tôi kia’. Như thế hỏi có được không?

Trong một số sự tình phát sinh gần đây, đều là có nguyên nhân trong lịch sử mà xuất hiện. Trước đây tôi không giảng cho chư vị, là vì không muốn để chư vị dẫn khởi chấp trước: ‘mình có quan hệ nào với cụ thể lực đây?’ Chư vị đều không nên nghĩ như thế, chỉ [có] rất ít, rất rất ít thôi; nhưng xuất phát điểm vào lúc ấy đều là hết sức tốt đẹp, đều là vì Pháp; do vậy những đệ tử Đại Pháp ấy, bất kể là thế nào, đều đã viên mãn, (*vỗ tay*) hơn nữa tầng cũng hết sức cao phi thường. (*vỗ tay*) Đó là nguyên nhân xuất hiện một số sự tình; do vậy học Pháp là điều phi thường trọng yếu. Chính niệm của chư vị, hết thảy những gì chư vị làm, đều là từ trong Pháp mà ra, do vậy mọi người đều bận rộn đến mấy cũng không được sao nhãng học Pháp.

Tôi chỉ giảng đến đây, bởi vì mấy hôm trước các học viên làm [công tác] truyền hình có hội họp, tôi đã giảng cho họ rất nhiều rồi; họ đã đề xuất rất nhiều vấn đề, cũng là có tính đại biểu; do vậy hôm nay tôi không giải đáp các câu hỏi cho chư vị nữa. Tôi đã chuẩn bị bảo họ chỉnh lý bài thân âm hôm ấy của họ, tôi sẽ chỉnh sửa lại rồi sẽ phát hành. Các câu hỏi đề xuất khi ấy có tính phổ biến, đều là những vấn đề mọi người muốn biết và giải quyết. Tôi chỉ giảng đến đây. Cám ơn tất cả! (*vỗ tay*)

Tương lai của các đệ tử Đại Pháp nhất định sẽ là quang minh sáng tỏ, tuyệt đối là quang minh. (*vỗ tay hồi lâu*)

.....

Chú thích (của người dịch, không phải chính văn, chỉ để tham khảo). “*Lưỡng ngạn viên thanh đề bất trụ, khinh chu dĩ quá vạn trùng sơn*”—hai câu cuối trong một bài thơ của Lý Bạch, danh nhân đời nhà Đường. Tạm dịch là: “Vượn ở hai bên bờ kêu khóc [mãi] chẳng dứt; thuyền nhẹ [của ta] đã đi qua hàng nghìn trùng rồi”. *Phô thiên cái địa*: trải khắp trời, che khắp đất; rợp trời dầy đất; chỉ thế lực to lớn. *Hậu thiên*: cái gì sau này mới có, trái với *tiên thiên* là cái vốn có từ đầu. *Chân bì*: bộ da thật (của con người). *Vi quan*: tại vi mô. *Thiện giải*: lấy Thiện mà hoá giải, giải quyết. *Toàn guru giác tiêm*: dùi [vào] mũi sừng bò, tức là đi vào ngõ cụt.

.....

Dịch ngày 29-12-2002 từ nguyên bản tiếng Hán ([//gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_4.htm](http://gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_4.htm)) có tham khảo bản tiếng Anh ([//en.falundafa.org/eng/lectures/20021130L.html](http://en.falundafa.org/eng/lectures/20021130L.html)). Chỉnh sửa lần 1 ngày 3-2-2003. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Giảng Pháp tại Pháp hội Vancouver ở Canada năm 2003

Lý Hồng Chí

Ngày 18 tháng 5 năm 2003

(*vỗ tay thời gian lâu*) Ngồi tại đây có một số [tôi] vừa gặp mặt trong Pháp hội lần trước xong; [tôi] thấy rằng vào mùa hè thì các Pháp hội của chúng ta [có] tương đối nhiều. Pháp hội các nơi đều muốn mời tôi đến. Thực ra mỗi lần tôi gặp mặt các vị đều có những [điều] cần giảng cho chư vị. Thông thường [khi] có Pháp hội tại các nơi đều muốn mời Sư phụ đến giảng một vài lời, tuy nhiên có những lúc mọi người vẫn chưa hoàn toàn lý giải được yêu cầu trong [bài] giảng Pháp của tôi vào lần trước; như vậy, nếu lại giảng [điều] gì đó nữa, thì dễ làm loãng đi hiểu biết mà chư vị nghe trong lần [giảng] Pháp trước đó cũng như những sự việc cần làm; do đó tôi không thể thường xuyên tới tham dự Pháp hội. Hôm nay thực ra tôi cũng không có gì quá đặc thù cần phải giảng; nhưng từ lâu tôi đã hứa với các học viên tại Vancouver, tôi nói rằng khi họ có Pháp hội thì tôi sẽ tới; vậy nên lần này tôi đến. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Mọi người quả thực rất vất vả, tôi đã thấy [thế] khi mọi người giảng chân tướng cũng như đến lãnh sự quán để làm công tác chứng thực Pháp; tại Pháp hội lần này việc ăn việc ở của học viên cũng thật thiếu tiện nghi, lúc đến tôi đã thấy chư vị đi đi lại lại ở ngoài phố. Dầu phải khổ như thế nào, thì mục đích của mọi người đều rất minh xác: chúng ta là có thể trong hoàn cảnh

rất gian khổ mà cứu độ chúng sinh, [và] tu luyện bản thân mình xuất lai; trong quá trình tu luyện này không ngừng rèn luyện bản thân càng ngày càng thuần thanh, càng ngày càng đạt đến yêu cầu tiêu chuẩn cao hơn; đồng thời trong cuộc bức hại tà ác này, cũng để mọi người càng ngày càng lý trí, càng ngày càng hiểu biết rõ [cần] đối đãi với trường tà ác này thế nào, đối đãi với cuộc bức hại này ra sao. Do đó, dẫu gian khổ đến mấy, dẫu khó nạn đến đâu, thì đã là đệ tử Đại Pháp mà nói, chúng ta không hề cầu đắc được bất kể điều gì nơi người thường; mục đích rất ráo [đó] mọi người đều đã [hiểu] rất minh xác: chúng ta chính là muốn đạt đến viên mãn của người tu luyện, chúng ta muốn đắc được điều mà người thường vĩnh viễn không có khả năng đắc được. Do đó trong quá trình này — từ một người thường bắt đầu đạt đến [điều] hoàn toàn siêu việt khỏi người thường, nhưng lại tu luyện trong xã hội của người thường, yêu cầu đạt đến tiêu chuẩn cao hơn, siêu xuất khỏi tiêu chuẩn của xã hội nhân loại, đạt đến những điều mà tất cả người tu luyện trong lịch sử đều muốn nhưng không đạt được — đối với đệ tử Đại Pháp mà nói là vừa trọng đại vừa nghiêm túc. Do đó trong những sự việc mọi người chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh, cũng đã bao gồm cả việc chư vị đề cao bản thân như thế nào, vứt bỏ ra sao những chỗ hữu lậu của bản thân, những chỗ vẫn còn tồn tại chấp trước cũng như các phương diện nào còn chưa hoàn hảo. Như vậy, trong chứng thực Pháp khi chư vị vận dụng phương thức nào của xã hội, thì chư vị cũng là đang tu luyện; dẫu đang làm gì, thì chư vị cũng là đang đề cao; dẫu đang thực thi điều chi, thì chư vị cũng cần

ở trong trạng thái người tu luyện mà làm, [chứ] không lấy [quan] điểm của người thường làm cơ sở thực hiện những việc ấy.

Xuất phát điểm của chúng ta [rất] minh xác. Là người tu luyện mà nói, về bản chất chính là đề cao bản thân, tu luyện bản thân; trong cuộc bức hại này [cần] vạch trần tà ác, khiến cuộc bức hại kết thúc; không thừa nhận an bài của cựu thế lực. Do vậy nhìn [bề ngoài] thì thấy rất nhiều sự việc rất giống với những việc người thường vẫn thực hiện; tuy nhiên bản chất lại khác nhau, sự khác biệt căn bản [ở chỗ] mục đích tối hậu của chúng ta cũng như xuất phát điểm của chúng ta là khác; chúng ta [chỉ] vận dụng một số biện pháp của người thường trong xã hội người thường. Xã hội người thường cũng là một tầng mà Pháp khai sáng cấp cho xã hội nhân loại; như vậy ở trong tầng ấy, chúng ta vận dụng văn hoá mà Pháp đã khai sáng cấp cho người thường ấy cũng như các phương thức mà nó có thể tồn tại [ở xã hội] để chứng thực Pháp, tôi thiết tưởng rằng, như thế không có gì sai cả.

Như mọi người đã biết, thiện [và] ác là đồng [thời tồn] tại ở xã hội nhân loại. Tuy nhiên người tu luyện Đại Pháp hoàn toàn [chiếu theo] Thiện mà hành xử; điều ấy đối với nhân loại và xã hội, đối với tư tưởng hành vi đạo đức quan niệm của con người, đối với bản thân những người tu luyện chúng ta mà nói, thì nó đều khởi tác dụng chính diện. Việc truyền xuất Đại Pháp trên thực tế có hiệu quả chân chính rất to lớn đối với xã hội, đối với con người, [và] đối với bản thân người tu luyện, hơn nữa cũng [có] tác dụng hết sức tốt đẹp; hết thảy những gì thể hiện đều là chính diện. Về điểm này,

chúng ta [đã thấy] rõ, người thường nơi xã hội cũng đã [thấy] rõ. Trong khi tà ác bức hại này, đương thời có người bị sinh mệnh tà ác lợi dụng và khống chế, đã nói ra những lời ‘ngôn bất do trung’, ‘tự thị nhi phi’, những lời chưa [được] tư tưởng bản thân mình suy xét chín chắn; đó là bị tà ác khống chế tạo thành thế. Còn nếu nhân loại bây giờ nói ra điều gì về Đại Pháp nữa, thì họ nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm về bản thân mình. Trước đây con người có thể nói rằng đó không phải là ý nguyện mong muốn của [họ] là thế, bởi vì [đang] bị sinh mệnh tà ác ngoại lai khống chế và lừa gạt. [Còn] nếu trong tình huống sinh mệnh ngoại lai kia đã bị thanh trừ, thì con người còn nói thuyết điều gì, thì đó đúng là bản thân họ nói; do vậy con người phải chịu trách nhiệm.

Tôi giảng từ bi, tôi có thể không nhớ kể đến là trong cuộc bức hại này con người đối với tôi và các đệ tử Đại Pháp đã làm những sự việc tệ hại nào, nói lời bất hảo gì, làm những việc thêm dầu vào lửa ra sao. Tất nhiên, [phải] ngoại trừ những [ai] gây bức hại nghiêm trọng đến Đại Pháp: những [người] ấy không thể cứu được. Pháp có thể cứu độ hết thảy, chư vị cũng từng nghe Sư phụ giảng rồi, tôi có thể khiến hết thảy mọi thứ — dầu xấu tệ đến đâu — biến thành tốt đẹp nhất; tôi đều có thể làm được đến như thế, Đại Pháp có thể làm được như thế. Tuy nhiên có một số người xấu trong cuộc bức hại này đã tạo cho mình những tội nghiệp [lớn], đã không thể để họ xứng đáng lại đến nghe đệ tử Đại Pháp giảng gì nữa, không xứng đáng để Đại Pháp cứu độ họ nữa; tức là trong cuộc bức hại này họ đã sắp xếp xong vị trí tương lai của mình rồi, đã đánh mất cơ hội được

cứu độ rồi. Những người như thế, họ không nằm trong [những ai có thể được cứu] này. Tôi đã nói rằng một sinh mệnh dẫu đã biến thành bất hảo đến đâu trong lịch sử thì [nay] vẫn còn cơ duyên, bất kể là trong nhân loại hoặc tại các tầng không gian khác, miễn là trong cuộc bức hại này không phạm tội đối với Đại Pháp, dẫu trong quá trình lịch sử họ ở nơi người thường hoặc ở các tầng không gian khác mà phạm phải tội to lớn đến mấy, thì tôi đều có thể cứu độ [họ]. Trước đây tôi đã giảng cho chư vị rồi, tôi nói rằng [tôi] không nhớ kể những sinh mệnh đã [sai quấy] thế nào trong lịch sử; bởi vì vũ trụ này đã không tốt nữa rồi, sinh mệnh đều không thể sánh được với các sinh mệnh vào thời kỳ thành-trụ được nữa; tôi cũng không định vào nơi không còn tốt nữa này mà so sánh vị này vị khác xem ai tốt hơn. Tôi muốn là [cứu] độ toàn bộ, chỉ cần họ không phạm tội đối với bản thân Chính Pháp, thì tôi đều có thể độ họ. Tôi giữ vững nguyên tắc đó trong các hành xử. (vỗ tay)

Có học viên thường hỏi tôi, nói rằng một số vừa muốn học Đại Pháp nhưng lại làm đặc vụ tà ác bức hại Chính Pháp cho tà ác đang bức hại Đại Pháp, những người đó đã phạm tội đối với Đại Pháp; nói cách khác, họ vẫn đang ở trong [tập thể] học viên Đại Pháp. Đứng về mặt minh bạch bên kia trong họ mà nói, thì họ không muốn ly khai Đại Pháp; nhưng từ mặt bên này trong con người họ mà nói, thì khi bị quan niệm của con người và chấp trước của con người [điều] động, [họ] đã làm một số việc tổn hại đến các đệ tử Đại Pháp và Chính Pháp. Đối với mấy người mà tôi vẫn còn gọi họ là “học viên” ấy, vấn đề [đã] rất nghiêm trọng, rất nghiêm túc;

tuy nhiên, không phải là không thể cứu, cũng không phải là không thể độ; họ khác với các sinh mệnh khác. Hiện nay Chính Pháp còn chưa kết thúc, vẫn còn cơ hội chứng thực Pháp, vậy nói cách khác, vẫn còn có cơ hội cứu vãn. Tôi đối với một sinh mệnh là nhìn toàn diện trong lịch sử; [nếu] đúng là đệ tử Đại Pháp, trong quá khứ đúng là một sinh mệnh rất tốt, [chỉ] nhất thời vào hoàn cảnh này mà làm việc sai lầm nào đó, điều ấy khác với [việc] người thường phạm tội đối với Đại Pháp; sau khi vãn hồi tổn thất thì vẫn còn tốt; nếu làm được tốt, [thì] cũng có uy đức to lớn hơn đang chờ đợi. (vỗ tay)

Tôi đã từng giảng, rằng ở xã hội người thường, dấu chức vụ [của] một người là gì, dấu công tác của chức vị là gì, [và] cũng không ngại chức vị làm công tác đặc vụ — công tác nhiệm vụ đặc thù, nên gọi là ‘đặc vụ’, ‘nhiệm vụ đặc thù’ [vậy thôi] — Nhưng đã là một sinh mệnh, thì không nên vì công tác đặc thù của mình mà chức vị đánh mất đi cơ duyên từ vạn cổ này; không thể vì công tác của mình, mà chức vị huỷ bỏ cả một cơ hội chờ đợi hàng nghìn vạn năm của sinh mệnh. Tôi nhìn nhận sinh mệnh là như vậy. Tất nhiên, vào thời tôi mới truyền Pháp, cánh cửa cứu độ đều mở rất rộng, không hề lựa chọn chức vị theo giai tầng, chức nghiệp, hay thân phận nào trong xã hội cả. Những thứ ấy [tôi] không hề xét. Không phân biệt sang hèn, không phân biệt giai cấp nơi xã hội, không phân biệt là có thông minh hay không, không có sự khác biệt giữa các văn hoá, không có sự khác biệt giữa các dân tộc, cũng không có ranh giới nào cả. [Đối với] hết thảy những phân biệt mà nhân loại đặt ra, tôi đều không nhìn nhận, cũng [coi như] không có. ‘Nhất thị đồng nhân’, [tôi] thực hiện chính là như thế;

tất nhiên, [trong đó] bao gồm cả một số người làm đặc vụ, thậm chí làm đặc vụ là để lý giải Đại Pháp.

Tất nhiên, mọi người hãy nhớ lại, tôi, Sư phụ, đã lấy tâm từ bi lớn nhất đối đãi chúng sinh; nếu đến thế mà tôi vẫn không cứu được chư vị, thì nhất định sẽ có một kết quả [nào đó] đang chờ đợi loại người này. Như mọi người đã biết, rất nhiều học viên muốn gặp tôi, cũng rất nhiều người thường muốn gặp [mặt] tôi. Có người gặp tôi rồi, liền cảm động một cách rất lạ lùng; có người sau khi gặp tôi, liền cảm thấy vô cùng thân thiết; có người cảm động thậm chí phát khóc; đó là vì mặt mình bạch ở trong họ đã biết được; khi ai đó có thể gặp [mặt] tôi, tôi liền giúp đỡ người ấy, (*vỗ tay*) tôi liền có thể tiêu giảm nghiệp lực trong lịch sử của người ấy. (*vỗ tay*) Do đó, bất kể là chư vị làm gì, hay chư vị [có công tác] gì, thì chư vị chỉ cần gặp tôi, tôi liền khiến chư vị dấy động Thiện niệm, chỉ cần chư vị gặp tôi, tôi liền có thể từ trong Thiện niệm của chư vị mà tiêu trừ tội của chư vị, tiêu trừ nghiệp của chư vị. (*vỗ tay*) Thực ra con người thế gian [ai] cũng có mặt mình bạch của mình, họ đều [cảm thấy] rõ cả. Nói cách khác, dẫu chư vị đã làm gì, dẫu chư vị [có công tác] gì, thì tôi đều đối xử như vậy đối với chư vị. (*vỗ tay*) Có thể đó là 'từ bi vĩ đại nhất' mà người ta vẫn nói đến. Tất nhiên ấy là thể hiện xuất ra tại một tầng sinh mệnh là như vậy. Tôi đối đãi với chư vị như thế, tôi đối đãi với con người thế gian như thế, vậy mà nếu con người thế gian khi đang trong [hoàn cảnh] từ bi và đối xử khoan dung siêu việt khỏi người thường đến thế, mà người kia vẫn còn gây tổn hại đến Đại pháp cũng như các đồ đệ Đại Pháp vốn đang cứu độ họ một cách rất tích cực, nếu là vậy, Đại

Pháp cũng có uy nghiêm của Nó. Nếu trong từ bi ấy mà vẫn không còn tốt nữa, thì sinh mệnh của họ đã không còn hy vọng nữa rồi.

Mọi người đã biết dịch bệnh SARS tại Trung Quốc; ban đầu cựu thể lực định rằng cần [dùng SARS] ở Trung Quốc đào thải tám triệu người; [con người] họ không biết hối cải mà [trái] lại đã giấu diếm đi. Vì [Su phụ] từ bi đối với con người, muốn cấp cơ hội nữa cho con người, không muốn chết nhiều người thế; nhưng họ không biết phản tỉnh, mà còn lợi dụng bệnh SARS để bức hại đệ tử Đại Pháp, giấu diếm sự thực. Kẻ đương quyền chấp chính cũng là những người thường, đang bị trời trừng phạt. Thần đang cảnh cáo con người thế gian; thế mà người ta còn muốn che giấu đi, không để con người thế gian tiếp thu bài học ấy; đó [chính] là đang đợi đến lúc bị trời trị còn nặng nề hơn! Nói cách khác, khi tôi lấy tâm từ bi to lớn nhất để đối đãi chúng sinh, nếu có sinh mệnh vẫn không đạt, thì khi ấy khi tôi không quản chư vị nữa, tự nhiên sẽ có cách quản khác; cũng nói, Phật Pháp là từ bi, nhưng cũng có mặt uy nghiêm của Thần; không được để con người với dục vọng mà đùa cợt với từ bi của chư Thần, đó là nhờn với Thần.

Lần trước tôi giảng Pháp cho chư vị đã từng nói rồi; có học viên phạm một số sai lầm không nên phạm phải. Thực ra, chỉ cần kiên định học Pháp cho tốt, chư vị có thể sửa đi, chư vị có thể thực thi lại cho thật tốt, thì chư vị vẫn là đệ tử Đại Pháp. Chư vị thực hiện lại cho thật tốt là [được] rồi, đừng có coi trọng nó quá. Nếu trong tư tưởng chư vị mà coi trọng nó quá, thì sẽ lại hình thành một loại hối hận khác, áp lực nặng trong tâm, khi

ấy chư vị sẽ bị sa lầy trong chấp trước đó, chư vị không vượt lên [trên] được. Toàn thể quá trình tu luyện của đệ tử Đại Pháp chính là quá trình vứt bỏ các tâm chấp trước của con người. Bất kể là gặp phải chuyện gì, [khi] đã nhận thức được rồi, chư vị lập tức sửa đi cho đúng đắn; trượt ngã rồi liền vụng dậy, tiếp tục làm những gì mà đệ tử Đại Pháp cần làm. Vậy tức là coi một lần sai hỏng của chư vị, như là một quan chưa vượt qua được tốt, [vậy hãy] vượt lại quan đó cho tốt; còn cơ hội lặp lại cho chư vị vượt qua; thế thôi. Sự phụ không thể lấy những sự việc vẫn còn trong quá trình tu luyện của chư vị để tính làm điều gì [to tát]. Còn nếu không thể vươn lên được, rồi lại tái phạm nữa, thì đó lại là tính là khác. Cũng không được [chỉ] vì làm sai sót mà dẫn khởi chấp trước.

Trong quá khứ tôi giảng Pháp không nói những lời nặng nề như thế, là vì không muốn tạo thành chướng ngại tư tưởng cho chư vị, dẫn đến chấp trước ở một phương diện khác; do đó tôi rất hiếm khi giảng Pháp cho riêng học viên nào. Hễ mà tôi đến giảng Pháp [riêng] cho ai đó, chỉ ra chỗ khiếm khuyết của người ấy, khi đó, mọi người thử nghĩ xem, tư tưởng của người ấy sẽ phải chịu gánh nặng rất lớn; bởi vì ấy là điều giảng xuất ra từ miệng của tôi. Do vậy rất ít khi tôi giảng Pháp riêng cho cá nhân. Khi giảng Pháp, tôi giảng một cách phổ quát, giảng một cách khái quát. Ngoài ra, [đối với] một số vấn đề chi tiết, vấn đề ngoại biên, vấn đề cá [nhân riêng] biệt, cũng như các vấn đề không [gây] tác dụng can nhiễu đến toàn thể học viên Đại Pháp, thì tôi cũng không nhất định sẽ nói; đó là vì trong quá trình tu luyện, [khi] các học viên [giúp đỡ lẫn nhau] đều sẽ [tự]

nhận ra được, cũng sẽ đề xuất với những người kia, chỉ ra chỗ thiếu sót. Dầu rằng họ nhất thời chưa nhận thức được, do còn có chấp trước, thì dần dần họ cũng sẽ nhận thức ra được. Chỉ khi nào xuất hiện vấn đề trên chính thể, toàn thể hình thể Đại Pháp, hay có vấn đề về hình thể chứng thực Đại Pháp cần phải nói, thì tôi mới nói thuyết. Tôi nói thí dụ như hiện nay, tại Trung Quốc, có một số địa khu cá biệt vẫn còn đang [lưu] truyền những kinh văn giả; thậm chí còn có người chấp trước quá đáng đến mức học thuộc, không chỉ học thuộc, mà còn đến các nơi lưu truyền cho các học viên. Cái tâm nào đã dấy động họ làm như vậy? Trong đó có chấp trước của họ, có những thứ phù hợp với cái tâm người thường của họ, thế họ mới làm [điều ấy]. Chư vị [có người] nói ‘họ hữu ý phá hoại Pháp’, nhưng tôi không nhìn nhận như vậy. Chính là vì họ còn chấp trước, vẫn còn cái tâm của người thường, do đó mới làm thế, [mới] làm cái việc mà tà ác muốn làm, can nhiễu đến các đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp.

Tôi đã mấy lần tham dự Pháp hội tại Canada rồi. (vỗ tay) Chủ yếu nhất có ba lần, ấn tượng của mọi người cũng thật sâu sắc. Lần thứ nhất như mọi người đã biết, chính là trước khi phát sinh [sự kiện] “ngày 20 tháng Bảy [năm 1999]”; lần thứ hai đúng vào thời tà ác đang bức hại rất nghiêm trọng, tại Ottawa, tôi đã đến vào lần ấy; lần [Pháp hội] này đây [là lúc] tà ác đang bị tận diệt trên diện rộng, hình thể Chính Pháp đã đang đột tiến mạnh mẽ, thanh lý tà ác với tốc độ mau lẹ phi thường, đang đột phá đến không gian con người; đúng vào lúc này tôi cùng mọi người lại gặp nhau. Như vậy, ba lần

Pháp hội tại Canada, đã nói lên nhiều điều. (*vỗ tay thời gian lâu*)

Các học viên tại Canada, có thể nói, là thực thi rất tốt đẹp, thể hiện tại các phương diện; then chốt là ở chỗ phối hợp được rất tốt, không có quá nhiều chấp trước cá nhân làm ảnh hưởng đến chứng thực Đại Pháp; trong giúp đỡ lẫn nhau cũng không có quá nhiều bảo thủ ý kiến tạo thành vương mắc tâm lý cá nhân; trong các học viên cũng có rất ít [khi] xuất hiện mâu thuẫn trong khi phối hợp với nhau. Giúp đỡ phối hợp cũng thật tốt đẹp, do đó mới có thể có hình thể chứng thực Pháp thật tốt như thế này. Tất nhiên, Canada còn là một địa phương [khá] đặc thù; chính phủ và nhân dân Canada đều ủng hộ và đồng tình mạnh mẽ đối với Đại Pháp và các đệ tử Đại Pháp; như vậy chúng ta cần phải cảm ơn nhân dân và chính phủ Canada. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Do đó xét từ ba lần Pháp hội, hồi tưởng lại, [chúng ta] thấy rất rõ sự khác biệt về hình thể. Tôi đã gặp mặt các học viên tại Canada ba lần, và biến đổi hình thể qua ba lần ấy thật to lớn, điểm này mọi người đều thấy cả. Bức hại ban đầu có áp lực rất nặng nề. Khi tôi giảng Pháp tại Canada thời trước ngày 20 tháng Bảy năm 1999, có rất nhiều lời giảng của tôi trên thực tế chính là điểm hoá cho con người thể gian, đều là bảo với con người thể gian. Con người vốn có mặt minh bạch của mình; tôi giảng Pháp cũng không phải chỉ đơn thuần giảng cho con người mà thôi; tôi tại các tầng [khác nhau] đều giảng cho các sinh mệnh tại các tầng khác nhau. Bởi vì ở nơi nhân loại này có phát sinh bất kể sự tình gì thì [nó] không phải là cô lập riêng rẽ; nó là thiên tượng

biến hoá [có] phản ánh đến tầng thấp nhất [này]. Giống như trước đây tôi đã giảng, [Pháp] lý tại các tầng khác nhau là khác nhau; tầng trên thấy [Pháp] lý ở tầng dưới là sai; tuy nhiên [Pháp] lý tại các tầng khác nhau [vẫn là Pháp] lý tại bản thân [tầng đó]. Tuy nhiên một sự tình ở các tầng khác nhau [có] trạng thái, phản ứng và tiêu chuẩn là khác nhau; càng cao thì càng thông với chân lý. Tuy nhiên [Pháp] lý tại tổng thể là quán xuyên hết cả từ trên xuống dưới; thể hiện tại các tầng khác nhau là các [Pháp] lý tại các tầng khác nhau, đối với sinh mệnh tại từng tầng ấy họ cũng có trạng thái và nhận thức khác nhau về [Pháp] lý ấy; càng xuống thấp yêu cầu càng thấp, biểu hiện của sinh mệnh càng sai [biệt]. Cho đến lúc vào tầng thấp nhất [nơi] con người này, biểu hiện của sinh mệnh chính là như thế, cũng [là] tiếp cận cái 'tối ác'. Trong cuộc bức hại tà ác này, cụ thể lực đã thực thi những an bài rất cụ thể. Tôi tại đây cùng các chính Thần hộ Pháp cũng đang ức chế tà ác; cụ thể lực cũng có an bài của chúng, trên thực tế tà ác cũng bị kiềm toả. Khi tà ác đang phát huy tà ác của chúng, thì biểu hiện thật không gì địch nổi; [nhưng] đến lúc vào chỗ thực [tế] thì rất yếu đuối. Tất nhiên khi những ác nhân vì tà ác mà biểu hiện ra, thì chỉ cần đệ tử Đại Pháp [có] chính niệm vô lậu biểu hiện mạnh mẽ, thì kẻ ác sẽ thấy tội lỗi, thậm chí bị chính niệm trị luôn; trạng thái là như thế. Trên tổng thể tà ác chưa đạt được 'muốn làm gì liền làm nấy', bởi vì dù sao Thần đang khống chế rồi. Dầu cụ thể lực có an bài của chúng đi nữa, chúng cũng chỉ là để nó đạt đến một trạng thái mà chúng cần, ngoài ra cụ thể lực cũng không thể đạt được 'phát huy như ý' được nữa, bởi vì điều tôi muốn làm và các

chính Thần [đang] ức chế chúng; điều ấy đều làm cho rất nhiều điều cự thế lực muốn làm đã không thể thi triển được.

Cự vũ trụ có cự [Pháp] lý của mình. Hết thấy các sinh mệnh khi chưa Chính Pháp, họ đều không thấy được bất kỳ điều gì sau Chính Pháp, họ không thấy được triển hiện chân chính của Pháp mới, bởi vì họ không xứng. Nếu như thật sự thấy được triển hiện chân chính của Pháp mới và vũ trụ mới, thì khi ấy họ đã tương đương với các sinh mệnh mới, họ sẽ tự nhiên tuân theo [đó] mà làm. Họ không thấy được là vì họ là sinh mệnh thuộc về vũ trụ quá khứ, họ không thấy được những gì không thuộc về tương lai của vũ trụ quá khứ. Còn chủng tương lai này, [nó] không phải là tất cả những gì được an bài trong lịch sử của cự vũ trụ, mà trong đó có thời gian nhanh và chậm cũng như sự sai biệt [giữa] các không gian khác nhau, chư Thần của cự vũ trụ có thể quan sát được [điều ấy]. Còn với vũ trụ mới khác, thì thời gian, không gian, sinh mệnh, cơ chế, Pháp, và hết thấy mọi thứ trong đó đều an bài lại một lần nữa, không hề có liên hệ nào với cự vũ trụ; sinh mệnh của cự vũ trụ cũng nhìn không thấy được [điều ấy]. Nó siêu việt khỏi năng lực của hết thấy chư Thần; do đó, họ vẫn cần chiếu theo cự Pháp, và thứ tự của cự vũ trụ mà hành xử, [cũng như] trong khi thực hiện những việc họ muốn làm. Có rất nhiều sự việc thật rất khó cải biến được; có những lúc tôi bảo họ hãy làm điều gì đó, họ cảm thấy [những điều ấy] không có căn cứ gì cả nên không dám. Họ cũng chính là sinh mệnh của thời đó, họ nhìn nhận rằng những thứ kia là đúng đắn; không làm gì cả đã là biểu hiện tốt lắm rồi.

Thực ra, việc can nhiễu Chính Pháp ấy là [do] bè đảng cự thế lực. Còn có rất nhiều các sinh mệnh trong cự vũ trụ, họ không hề tham dự, đang ở trong trạng thái quan sát. Tuy nhiên sau khi toàn thể cái thế lớn mạnh của Chính Pháp đến rồi, thì dẫu họ là quan sát cũng vậy, là tham dự cũng vậy, đều nhất loạt toàn bộ cùng được giải quyết hết trong Chính Pháp. Đáng đồng hoá thì đồng hoá, đáng Thiện giải thì Thiện giải, còn không thể đồng hoá không thể Thiện giải mà cần giáng hạ tầng thứ thì giáng hạ tầng thứ, đã phạm tội cần phải đánh hạ xuống thì đánh hạ xuống. Tôi nói rằng có thể tiến nhập sang vị lai ấy, nó không hề đơn giản dễ dàng chút nào, cũng không phải là một việc dễ dàng gì đâu; bởi vì vị lai không thuộc về sinh mệnh của [thời] kỳ này. Lấy cự nhận thức mà xét, thì hoàn toàn không có khả năng để sinh mệnh của [thời] kỳ này tiến nhập sang vị lai, tiến nhập sang thiên thể của [thời] kỳ tiếp theo vốn không thuộc về họ. Chính là vì trong Chính Pháp lần này, lấy từ bi vĩ đại nhất đối đãi với hết thảy, đối đãi với hết thảy chúng sinh, thì mới nghĩ đến việc từ trong cự vũ trụ khiến những sinh mệnh được đồng hoá, mới có thể thực hiện việc Chính Pháp vũ trụ. Nếu không, các sinh mệnh [thời] kỳ này dẫu muốn sang tương lai thì cũng không có cơ hội nào cả; tương lai không thuộc về họ, không thuộc về những sinh mệnh hiện nay ấy. Do đó nếu muốn sang tương lai thì nhất định phải phù hợp với yêu cầu của tương lai.

Tất nhiên nếu là một sinh mệnh hiện nay mà xét, thì không đạt được điều ấy; họ rất khó phù hợp. Tuy nhiên có một điều, Pháp của tôi đang truyền, tầng tầng chúng sinh đều biết cả, rất nhiều sinh mệnh đang học,

cũng đang nhìn thấy. Các tầng đều có «Chuyển Pháp Luân»; [Pháp] lý tại từng tầng là khác nhau, các chữ trong đó nhìn cũng [thấy] khác nhau, đều là chân lý của các tầng khác nhau tại vũ trụ mới; rất nhiều sinh mệnh họ đều đang đọc [sách này], hơn nữa đang đồng hoá một cách chủ động; bởi vì đây là điều chưa từng có từ vạn cổ xưa nay từ khi vũ trụ khai thiên tịch địa; đối với các chúng sinh mà nói, thì xưa nay chưa có ai dám nghĩ [rằng], có thể vượt [sang] lịch sử [vĩ] đại này; bởi vì lịch sử này không thuộc về sinh mệnh của toàn thể vũ trụ hiện thời. Hết thảy những gì trong lịch sử, các sinh mệnh trong vũ trụ đều tồn tại trong hoàn cảnh như thế này, [trong] một lịch sử ở hoàn cảnh này có thể có tác dụng để chúng sinh sinh tồn. Thật sự tiến nhập sang vị lai vốn không thuộc về lịch sử này, thực ra điều ấy không hề có quan hệ nào với họ. Điều ấy khác với vũ trụ này; [mà trong đó] thiên thể vũ trụ tại các tầng khác nhau, [khi] không còn tốt nữa, [thì] huỷ đi rồi sau đó tạo cái mới. Tuy quá trình ấy nghe ra thì thấy rất giống với việc chúng sinh sinh thành và [tiêu] huỷ đối với các đại khung thể và các tầng khác nhau cũ và mới; nhưng thực ra hoàn toàn khác nhau. Các thiên thể vũ trụ khác nhau trong vũ trụ đã huỷ đi rồi tái sinh thành như thế nào, thì vẫn là [do] sinh mệnh cao hơn trong vũ trụ này [bằng] một niệm của họ và năng lực của họ [để] sinh thành và huỷ diệt; tức là họ vẫn còn là tiêu chuẩn và an bài của vũ trụ ban đầu. Bởi vì đối với sinh mệnh to lớn hơn mà nói, các thiên thể bên dưới đều là một bộ phận của thân thể họ; [nên] tế bào nào tân trần đại tạ xong thải bỏ đi, rồi tế bào được tái sinh thành cũng vẫn là cơ chế của chính họ, [với] đặc tính

của chính họ, là việc của chính vũ trụ ấy; hết thủy đều là do vì họ. Nhưng [nếu] cả vũ trụ chính thể thật sự mất đi, giống như cái sinh mệnh của họ chết đi, thì vào một lúc nào đó về sau có sinh mệnh được tái sinh thành, [nó] sẽ không hề có quan hệ gì với sinh mệnh ban đầu đã chết kia cả. Điều [tôi] giảng ở đây khác với điều tôi giảng trước kia về việc nguyên thần rời khỏi thân xác thịt vốn tương tự như cõi bộ y phục ra rồi lại mặc một bộ y phục [khác] vào; [nó] không có liên hệ kiểu như thế, không có quan hệ gì với quá khứ cả.

‘Tam vị nhất thể’ của sinh mệnh giải thể rồi, đều không còn tồn tại nữa, sinh mệnh dẫu cao tăng đến mấy cũng không còn nữa. Khái niệm ấy đối với hết thủy các sinh mệnh của vũ trụ này, đối với kết cục của khung thể này mà nói thì là trống rỗng, đều là hoang mang không hiểu, cũng không lý giải được. [Có] phóng đại tưởng tượng của họ thì [đó] cũng chỉ là trong vũ trụ này thôi, [chỉ là điều] có thể nghĩ đến và biết đến được nội trong phạm vi trí huệ được tạo hoá ra cho các sinh mệnh [thời] kỳ này. Sự kiện Chính Pháp vĩ đại nhường ấy đối với họ mà nói cũng là ‘không’; ngoài ra khi đối mặt với hết thủy những gì trong Chính Pháp thì chúng sinh đều ngạc nhiên không biết phản ứng ra sao; đối với [Pháp] lý mà tôi giảng cho họ, [họ] đều hiểu là tốt, nhưng còn cựa [Pháp] lý ở đó, [mà] họ được tạo thành từ cựa [Pháp] lý trong thời hoại-diệt, do đó yêu cầu của Chính Pháp đối với sinh mệnh họ là đừng làm gì cả.

May mắn nhất là sinh mệnh nào không có dấy động gì trong thời kỳ Chính Pháp này; họ tĩnh tĩnh mà quan sát; bởi vì tôi muốn cứu độ tất cả họ, tôi muốn khiến những chúng sinh ấy đều có thể đồng hoá sang đến vũ

trụ mới; nhưng cụ thể lực thấy rằng trong lịch sử có nhiều sinh mệnh từng phạm phải rất nhiều tội, chúng cho rằng không thể cứu độ những sinh mệnh ấy, không thể [giữ] những sinh mệnh ấy; chúng cũng nhận định rằng chúng đang nắm chắc Chính Pháp của tôi trong tay, từ đó an bài ở trong Chính Pháp của tôi những sinh mệnh nào mà chúng cần đào thải. Đối với các sinh mệnh tại thế gian mà xét, hỏi vì sao lại để những cảnh sát ác kia tàn bạo đến thế? Hung ác đến thế, [vì sao] để những thứ tà ác ở tầng thấp lên hành ác? Mục đích của họ là muốn đào thải một số người thường và học viên mà họ coi thường, để cho kẻ hành ác và người bị hành ác đều phạm đại tội nào đó. Chúng ở tầng cao [nên] không trực tiếp đi làm những việc ấy; chúng nhìn nhận rằng mình là Thần, là thánh khiết, không muốn nhúng tay vào chỗ rác rưởi mà khuấy đảo trực tiếp trong đồng rác rưởi ấy; bởi vì chúng tiến [nhập] vào sẽ bị rớt xuống. Do đó chúng chính là [tình huống] sinh mệnh ở tầng [trên] khống chế sinh mệnh ở tầng [dưới], cụ thể lực tại các tầng tầng khác nhau đều đang làm cái việc can nhiễu Chính Pháp, do vậy khi đến thế gian con người thì biểu hiện của sinh mệnh tà ác là càng ác. Chính Pháp là sự kiện chưa từng có trong lịch sử xưa nay; vô luận [chúng] hiểm ác đến đâu, thì Chính Pháp cũng là cơ duyên chưa từng có đối với các chúng sinh. Pháp [này], đã có [từ] lâu; với bộ Pháp như ý, viên dung, trong lịch sử chưa từng có và tốt nhất này mang bên mình, tôi đã đến. (*vỡ tay nhiệt liệt*)

Đã là đệ tử Đại Pháp đến để chứng thực Pháp cũng như đối với chúng sinh trong toàn thể vũ trụ mà xét, thì chỉ là [vấn đề] làm tròn trong thực thi cụ thể việc

cứu độ của bộ Pháp này. Nói cách khác, Pháp này vốn đã có tại đây từ lâu, [vấn đề] chỉ là chúng sinh chiêu theo Pháp này mà thực thi như thế nào — [hay] dùng cách tôi giảng — là đồng hoá như thế nào; chỉ là quá trình như vậy thôi. Trước đây tôi đã giảng, tôi nói rằng, không ai phá hoại [nổi] bộ Pháp này, [tôi] không có ý nói rằng tôi vừa thực hiện vừa tạo ra Pháp nào đó. [Mà] Pháp đã có trước từ lâu. Chúng sinh đồng hoá với Pháp như thế nào, chỉ là [vấn đề] vậy thôi. Sinh mệnh trí huệ càng lớn thì lại càng cho rằng mình xuất sắc, nhưng sinh mệnh có trí huệ càng lớn thì ở trong tầng của chúng cũng có chân tướng chúng không thấy, [khi] dấy khởi bất kể niệm gì đối với sự việc Chính Pháp thì đều có ảnh hưởng to lớn đến chúng. Một niệm của chúng làm cho tầng tầng chúng sinh phạm tội đối với Chính Pháp, do đó chúng cũng là phạm tội trong Chính Pháp; dẫu là bao nhiêu sinh mệnh thì chúng cũng đều là đang đương đầu với vấn đề này, bởi vì bất kể sinh mệnh nào của vũ trụ này đều không thuộc về vũ trụ tương lai, dẫu là chân tướng to lớn nhường nào thì họ đều không thể thấy được căn bản của nó. Do đó đối với sinh mệnh tối chung tối hậu của vũ trụ mà nói, [đây] chính là một đại kiếp nạn, hễ động niệm [bất chính] liền bị đào thải trong kiếp nạn. Tôi đang dùng lời của con người để hình dung như thế, để gọi đó là kiếp nạn của chúng, bởi vì không có Chính Pháp thì không tồn tại việc cứu độ chúng sinh, mà là tái tạo hết thảy và không có bất kể điều gì trong cữ vũ trụ; do đó trên thực tế đối với chúng sinh trong vũ trụ thì đây là một lần từ bi vĩ đại nhất. (vỗ tay)

Mọi người đã biết, sinh mệnh của các vũ trụ, thiên thể, thượng khung hay đại khung tại các tầng khác nhau, cũng chỉ là một niệm của Thần tại cao tầng sinh thành. Thậm chí ngay cả khi tôi giảng những lời này ở bên trên có một số sinh mệnh ngồi tại đó còn rất dương dương tự đắc, chúng cho rằng hết thấy đều là [từ] một niệm của chúng sinh thành. [Sinh mệnh] tại bên trên của chúng lại cũng đang cười chúng: 'là một niệm của ta sinh thành đó'. Tuy nhiên [sinh mệnh] ở bên trên nữa cũng lại nghĩ như thế; bởi vì chúng đều không biết rằng ở bên trên chúng còn có Chủ to lớn hơn nữa. Nhưng [người] thật sự thấy rằng chúng đều đáng cười chính là tôi. (vỗ tay) Còn lần Chính Pháp này, đối với chúng đều là cơ duyên và từ bi vĩ đại nhất. Nhưng chúng đều muốn thao túng hết thấy việc này; chúng cho rằng những gì chúng nắm chắc đều là tốt đẹp nhất, khi giúp đỡ tôi Chính Pháp, chúng còn thậm chí lấy những thứ tốt đẹp nhất của chúng cưỡng chế cấp lên tôi. Mọi người thử nghĩ xem, chúng đẩy cấp cho tôi; đó chẳng phải là gây trở lực lớn cho tôi? Chẳng phải là đại chướng ngại? Hễ khi chư vị không muốn điều gì đó của chúng, chúng liền cho rằng điều tốt nhất mà chư vị [còn] không cần, thế là chư vị tương đương với huỷ vũ trụ này, là chư vị tương đương với huỷ hại tương lai. Chúng suy nghĩ như thế, bởi vì trí huệ của chúng chỉ ngần ấy, nhận thức của chúng chỉ ngần ấy.

Tầng tầng sinh mệnh trong thể hệ thuộc cụ thể lực hầu như đều suy nghĩ như vậy, đều thực hiện như vậy, [nên] mới tạo thành chướng ngại trong Chính Pháp. Biểu hiện tại tầng thấp nhất trong vũ trụ từ một niệm của chúng, đã gây nên một loại phản ứng bất hảo

nhất. Sinh mệnh càng xuống dưới càng bất hảo, những việc chúng làm càng [bại] hoại, càng tà ác. Hết thấy bức hại này thực ra đều từ đó mà ra. Kỳ thực ‘tầng tầng sinh mệnh’ mà tôi vừa giảng ấy, tôi vừa giảng không phải là các sinh mệnh ở bên trong thiên thể to lớn này, tôi giảng là về các Chủ thể, các Vương, các chủ thể to lớn hơn, các Vương của các Vương tại những thiên thể rộng lớn khác nhau; tôi giảng là về chính những sinh mệnh ấy. Trong khung thể này có biết bao nhiêu là tầng với vô số vô tận vô lượng những Thần, Phật, Đạo, cũng như chúng sinh; không [nói] gì về những vị ấy, [bởi vì] những gì chúng đã làm, rằng chúng thực hiện cụ thể những gì, thì đều do những gì Chủ thể của chúng làm mà tạo thành thôi.

Vì vũ trụ quá lớn. Sự phụ mỗi lần giảng, đều giảng rất lớn, rất cao, bởi vì hiện nay chúng ta đang đối mặt đều là vấn đề này, tôi đang xử lý chính là vấn đề này. Nhưng các phản ánh đến thế gian người thường, đều là từ những sự việc mà các sinh mệnh cao tầng thực hiện phản ánh ra như thế. Tôi giảng Pháp không hề giảng tùy tiện; tôi cũng lấy chân lý giảng cho họ, tôi muốn giảng nhắm thẳng vào những sự việc này. Bên [tầng] dưới nghe [cảm] thấy rất cao, tuy nhiên chư vị ngồi tại đây, đều là đệ tử Đại Pháp, nên dù sao [tôi] cũng không phải đang giảng gì đó cho người thường. Thực ra người thường [nếu] nghe những điều tôi giảng hôm nay cũng khó hiểu lắm; nhưng con người cũng cảm nhận được Thiện tính của tôi, cảm nhận được năng lượng, có được những cảm thụ về những gì lợi ích cho họ; còn thật sự hiểu rõ được những điều tôi giảng, thì chỉ có các đệ tử Đại Pháp thôi. (vỗ tay)

Vì đã đến trưa rồi mà mọi người chưa dùng bữa. Tôi cũng không định giảng nhiều quá. (*vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu để nghị Sư phụ ở lại*)

Thực ra tôi đâu có giảng nhiều đến đâu, thì chư vị đều phải tu trong thực tiễn, đó mới là [quan trọng] nhất. Chư vị không được xem thường những Pháp hội của mình, [vì] đó là một bộ phận trong chính thể quá trình tu luyện của các đệ tử Đại Pháp. (*vỗ tay*) Do đó chư vị muốn nghe tôi giảng cao hơn, nhiều hơn, cụ thể hơn; [nhưng] thực ra chư vị đều đang từng bước từng bước tiến lên trong tu luyện. Do vậy, khi Chính Pháp chưa kết thúc, mọi người tận dụng thời gian còn lại, thực sự làm cho thật tốt từng công việc mà đệ tử Đại Pháp cần phải làm, đó mới là [cách thức] chư vị bước sang tương lai, bước trên con đường vĩ đại nhất; không thể lỡ mất cơ hội nào cả, không thể đi chệch bước nào cả.

Bước đi cho thật tốt [thực ra] cũng rất khó làm được. Trong tu luyện chư vị vẫn liên tục vấp ngã, rồi lại đứng dậy đi tiếp. Chư vị đối diện với xã hội nhân loại và cái 'hiện thực' do khoa học tạo thành này, nó làm người ta mê mờ ghê lắm; do vậy khi đối diện với xã hội người thường, rất khó sắp đặt cho đúng đắn quan hệ giữa người tu luyện và người thường, cũng rất khó bứt lên khỏi các loại chấp trước. Nhưng dù sao đi nữa, đã là đệ tử Đại Pháp, chư vị có tâm hăng mang chính niệm, gắng hết sức làm cho thật tốt những gì chư vị cần phải làm. Chư vị cũng đang phù hợp hết mức với người thường trong [quá trình] tu luyện, chứ không theo như làm hoà thượng, không giống như người xuất gia; thực ra đó là thuận tiện nhất về phương diện 'hình thức' [tu luyện]. Nhưng trong việc đề cao tâm tính thì tuyệt đối

không hề hàm hồ. Có [người] có thể cảm giác thấy, có [người] không nhất định là cảm giác thấy, thậm chí còn không cảm thấy một cách mạnh mẽ sự thăng hoa của chư vị và sự đề cao của chư vị. Nhưng điều này tuyệt đối rất nghiêm [túc] cần [trọng]. Hễ khi có bộ phận [nào] tu tốt rồi liền lập tức để chư vị [có bộ phận đó được] đồng hoá qua [sang bên kia]; do vậy bên này của chư vị, vẫn luôn cảm thấy hết như bản thân mình đề cao không nhiều; bởi vì sự biến hoá ở bề mặt là vô cùng nhỏ bé, còn biến hoá bản chất lại to lớn phi thường. Do đó trong trạng thái như thế, bảo đảm rằng chư vị có thể tu luyện, bảo đảm cho chư vị đề cao, bảo đảm rằng chư vị khi không chú ý mà trượt ngã trong quá trình tu luyện cũng không dẫn đến bị hạ rớt về tầng, bởi vì bên đã tu tốt kia đã được cách ly ra rồi. Cách ly ra rồi thì không làm cho mặt đã tu luyện được tốt đồng thời phạm sai lầm cùng với [mặt thân] thể con người, nên không dễ bị rớt tầng xuống. Đó là nói về khi tu luyện thông thường là như vậy; chứ còn vào những thời then chốt mà bước sang bên phản diện hoặc làm người bức hại Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp, thì không luận như thế được. Nhưng đã là người tu luyện mà nói, thì đề cao yêu cầu tâm tính của chư vị, có thể vứt bỏ những chấp trước của chư vị, điểm này là không thể hàm hồ được, là tuyệt đối không thể giảm hạ tiêu chuẩn; bởi vì đây là trách nhiệm đối với vị lai, đối với vũ trụ tương lai, và đối với chúng sinh trong tương lai. Rất nhiều đệ tử Đại Pháp sẽ cần phải thành các sinh mệnh rất to lớn trong tương lai, phải bao dung rất nhiều chúng sinh, thậm chí vô lượng chúng sinh; nên [nếu] tiêu chuẩn của chư vị giáng thấp xuống, sẽ [làm cho] tầng vũ trụ không được

lâu dài, tăng khung thể cũng không được lâu dài; vậy nên chư vị nhất định phải đạt đến tiêu chuẩn.

Tuy nhiên, chư vị cũng không nên vì [nghe] tôi giảng như thế mà lo lắng [quá]. Từ trước đến nay tôi chưa từng bắt buộc chư vị [phải làm gì]. Chư vị có thể phù hợp hết mức theo trạng thái xã hội người thường mà tu, tuy nhiên chư vị là người tu luyện, chư vị cần biết được bản thân cần làm những gì. Chư vị gắng sức làm cho tốt, gắng sức phù hợp với tiêu chuẩn người tu luyện. Tôi hết sức phản đối [hiện tượng] vừa nghe Sư phụ giảng gì đó xong liền khởi tâm chấp trước các loại, lập tức vội vàng sang cực đoan, không còn làm gì nữa, ‘tôi chỉ làm những việc Chính Pháp thôi’. Không như thế được, bởi vì con đường mà các đệ tử Đại Pháp hôm nay đang đi cũng là con đường những người tu luyện tương lai sẽ đi.

Mọi người đã thấy rồi, trong khi nhân loại với đạo đức đang xuống dốc, thì tôn giáo hiện có được tác dụng gì trong xã hội? Họ [không những] không độ nhân được nữa, mà còn làm bại hoại chính niệm của con người. Đã là ‘nhân viên’ của chư Thần, là người xuất gia rồi, đã là người tu luyện rồi mà nói, thì người thường chẳng phải đang gửi gắm tín ngưỡng đối với Thần vào họ, những hy vọng của [người thường] đều gửi gắm hết lên thân của những vị ấy. Nhưng những vị này thực thi không tốt, thì không phải chỉ là cá nhân vị ấy thực thi không tốt; khi đoàn thể tu luyện và tôn giáo mà bất chính, thì nó sẽ làm toàn thể xã hội trở nên bại hoại, phát sinh vấn đề ở một quần thể con người rất rộng lớn. Đồng thời, họ không tin vào Thần, điều ấy đối với chúng sinh, đối với những chúng sinh biết tin vào Thần

mà nói, thì đúng là đáng thương nhất, đáng buồn nhất. Do đó trong tương lai rất nhiều khả năng sẽ không còn loại hình thức tôn giáo như vậy nữa. Sách giáo khoa mà nhân loại trong tương lai sẽ học, bản thân nó có thể quán xuyên những nhân tố của Pháp ở trong đó. [Những ai] tại các hoạt động xã hội có thể [sống] thực là tốt, thực tốt hẳn hơn nữa, thì có thể đã đang tu luyện rồi đó. Hết thấy những gì các đệ tử Đại Pháp đang làm hôm nay, chư vị hồi tưởng lại xem, có gì khác vậy đâu? Đại Pháp tại thế gian không hề có thứ hữu hình rồi lại trở thành một thứ chính trị ngoài xã hội như vậy.

Tôi muốn sao cho hết thấy những gì của vị lai đều đi theo con đường chính nhất, do vậy con người tương lai cũng là có phúc. Tất nhiên xã hội nhân loại này sẽ [được] lưu lại sang tương lai, điều ấy đối với các sinh mệnh mà nói, đối với các tầng chúng sinh trong tương lai mà nói, cũng đều là phúc phận, bởi vì đó là cơ hội, đó là một bộ phận viên dung của Đại Pháp đối với chúng sinh. Do đó giảng một cách tương đối, thì xã hội nhân loại trong tương lai sẽ có biến đổi rất to lớn so với xã hội nhân loại hiện nay, khác nhau thật to lớn. Chẳng phải rất nhiều người từng nói rằng con người tương lai có phúc? Người tu luyện trong quá khứ tu [luyện] thật vô cùng khó khăn; rất nhiều người muốn tu luyện ấy, họ nghĩ đến cách này: chịu khổ, tu khổ. Khổ tu có thể tiêu giảm nghiệp lực, vì chư vị đang tu luyện, nên cũng có thể đề cao. Nhưng dẫu dồn hết sức, thì tầng cũng rất hữu hạn; đa số người [tu] đều không xuất khỏi tam giới; bởi vì không có Pháp chỉ đạo cho họ tu, họ cũng không biết được tiêu chuẩn của Pháp tại các tầng, yêu cầu [của Pháp] tại các tầng. Còn chúng sinh tại các

tầng cũng rất khó chịu trách nhiệm cho họ. Không phải Thần không từ bi với họ, mà là vì vũ trụ có [nguyên] lý tương sinh tương khắc đang phát huy tác dụng, ai động một niệm cũng đều sản sinh ra hai mặt nhân tố chính [và] phản khác nhau. Chư vị động thiện niệm liền xuất ác, chư vị động ác niệm cũng có tác dụng ấy. Do đó, rất nhiều người tu luyện giảng “nhất niệm xuất thiện ác”; ai biết được đạo lý chân chính của câu nói này? Thần không thể vọng động cầu thả được. Sự việc ‘độ nhân’ ấy, không hề tầm thường đâu. Tại sao Jesus độ nhân, làm bao việc tốt thế, [mà] các sinh mệnh trên thiên thượng lại thao túng hết thấy những chuyện ấy? Lại còn đóng đinh ông lên giá thập tự? Nhìn [bề ngoài] thì thấy là chịu tội thay con người; có sao Thần phải thay con người chịu tội? Chư Thần cao hơn sao không quản? Vì sao Thần không thể trực tiếp tiêu giảm tội của con người? Đó là [đạo] lý của vũ trụ trong quá khứ, hết thấy đều như thế cả. Theo tôi xét, thì đó là sự khiếm khuyết trí huệ nơi Pháp của cựu vũ trụ về phương diện này; do đó lần tới đây sẽ không như vậy nữa. Tương lai sẽ phát sinh những biến hoá rất nhiều rất to lớn; đối với chúng sinh mà nói đều là tốt đẹp, sẽ không tồn tại tà ác đến như thế.

Nhưng giảng một cách tương đối, [đạo] lý tương sinh tương khắc trong tương lai tuy không tuyệt đối đến thế, nhưng nó vẫn tồn tại, các sinh mệnh chính [và] phụ đều vẫn tồn tại. Như vậy đến tầng thấp nhất bất hảo nhất, tuy rằng nó không tà ác khi so sánh tương đối với tầng thấp nhất nguyên ban đầu, nhưng tầng thấp nhất ấy vẫn là bất hảo. ‘Con người tương lai có phúc’, ấy chỉ là so sánh với con người hiện tại. Sẽ có những

việc tạo nghiệp, cũng sẽ xuất hiện thống khổ [vốn] tiêu trừ nghiệp lực cho con người; do vậy sẽ có chiến tranh, có ôn dịch, có kiếp nạn. Nhất định sẽ là như vậy; nếu không thế thì tội nghiệp của con người khi nhiều quá mà không dùng thống khổ để tiêu nghiệp, và hoàn [trả] tội, [thì] con người sẽ huỷ mất. Con người không có thống khổ cũng sẽ không biết thế nào là hạnh phúc; [cõi] người này không thể thành thiên quốc được. Chính vì họ có khổ, nên mới có thể tu luyện nơi đây; làm điều bất hảo có thể tạo nghiệp. Vậy nên, xã hội nhân loại sẽ vĩnh viễn là một hoàn cảnh đặc thù.

‘Ban cho con người phúc phận to lớn nhất’, ấy chính là nhân loại tương lai sẽ không [theo] tiêu chuẩn thấp như nhân loại hiện nay, đây cũng là từ bi vĩ đại nhất. (vỗ tay) Hết thấy [sẽ] không tà ác đến thế này, nói một cách tương đối thì hoàn cảnh sẽ được đề cao. Khổ cũng sẽ không thấp hèn quá như thế, hết thấy đều được duy trì ở tiêu chuẩn cao hơn nhân loại hiện nay, hết thấy đều được duy trì trên cơ sở của Pháp tại tầng này. Do đó, đối với con người tương lai mà xét, thì người nào có thể sang tương lai đều có phúc. Vì sao? Vì Đại Pháp từng truyền ở đây, vì Đại pháp mà tạo nên địa phương này, sinh mệnh ở đây cũng đều góp phần hy sinh của mình, lịch sử đã đến bước đi ngày hôm nay, cũng tính là họ có công [trong đó], do vậy cần ban phúc cho những sinh mệnh tương lai, [cho] nhân loại tương lai.

Tất nhiên đây cũng không phải là một vấn đề đơn giản; hết thấy mọi thứ trong vũ trụ đều ‘tương phụ tương thành’, đều có liên đới tương hỗ với nhau, đều viên dung; còn có các nhân tố và nguyên nhân khác nữa tại đây. Nên cũng nói, tại thế gian có được biến hoá

được như vậy, thực ra ở các không gian khác nhau và các tầng khác nhau trong chính thể vũ trụ cũng sẽ cần đề cao cảnh giới. Mỗi một tầng, một khi tam giới nơi đây [với] tiêu chuẩn đề cao lên rồi — vậy mọi người thử nghĩ xem, chư vị không thể đề cao đến cùng chỗ với chư Thần được — do đó Thần ở [tầng] đó cũng phải đề cao. Chư Thần tầng này đề [cao] đến chỗ chư Thần tầng kia, [như thế] không được; chư Thần tầng kia cũng phải đề cao; tức là, tiêu chuẩn của mỗi một tầng đều đề cao lên. Nên cũng nói, hoàn cảnh của từng tầng đều tốt [đẹp] hơn. Tất nhiên, [để] có thể đạt được điều ấy, [thì] cơ chế của khung thể, trí huệ và năng lực của Pháp nhất định phải đạt đến điểm ấy; do đó có thể khiến cho phương thức tồn tại của sinh mệnh, mọi phương diện đều tốt đẹp [hơn lên].

Điều ở trước mặt các đệ tử Đại Pháp, chính là trở thành sinh mệnh tốt nhất [của] tương lai. Do vậy đối với chư vị mà giảng, thì yêu cầu tâm tính — cũng chính là tiêu chuẩn mà chúng ta, những người tu luyện, có thể đạt đến được — về điểm này là không thể hàm hồ được, nhất định phải đạt được tiêu chuẩn.

Pháp yêu cầu chư vị phù hợp tối đa theo phương thức sinh hoạt nơi xã hội người thường này, vậy nên chư vị có thể sinh sống tại nơi đây; không thể để con người coi rằng chư vị là người kỳ lạ quá; dẫu [trong] chúng ta có bao nhiêu người xuất gia đang tu, thực ra tôn giáo cũng là một loại hình thức của trạng thái xã hội con người hiện nay. Như vậy, con đường mà chư vị đi, trên thực tế cũng là đặt định cơ sở cho các sinh mệnh tương lai. Hết thấy những việc này không phải lấy chư vị làm thực nghiệm đâu; Pháp vốn đã có từ lâu,

chư vị là [triển khai] nó ra thực tế; chỉ là quá trình vậy thôi; việc Chính Pháp là ‘tất thành’. Chư vị có thể [nghe] những lời tiên tri hay những gì người có năng lực nói, rằng nhân loại có nạn này, nạn kia, nhưng không ai dám nói rằng sự kiện Chính Pháp này sẽ không thành; bởi vì nó chắc chắn sẽ thành công. Bởi vì dầu sinh mệnh không thể thực hiện được yêu cầu của Pháp đối với họ đi nữa, thì Chính Pháp vẫn chắc chắn thành công. Vì trong khi chứng thực Pháp nếu con người không vượt qua được, thì Pháp sẽ tạo lại thành mới hết thảy các sinh mệnh; khuyết điều gì, thì trong Pháp đã có điều ấy; bởi vì nó là ‘hiện thành’. Giảng đến ‘từ bi’; chính là — tôi nghĩ rằng — để cho hết thảy các sinh mệnh đồng hoá rồi tiến nhập sang một thời kỳ sinh mệnh mới; đó chính là những điều mà tôi muốn làm.

Trong lịch sử người ta vẫn nghe về sinh mệnh tại các tầng khác nhau đều giảng ‘từ bi’, giảng về ‘từ bi’; thậm chí Thần tại tầng rất cao cũng nói về từ bi. Nhưng ‘từ bi’ của họ đều có tiêu chuẩn, điều không thoát ly khỏi nhận thức và cảnh giới của tư tưởng họ. Còn ‘đại từ bi’ trong Chính Pháp này, đối với chúng sinh trong toàn thể vũ trụ mà giảng, là chưa từng có. Vì sao nói ‘Phật ân hạo đặng’? (*võ tay nhiệt liệt*) Tất nhiên chúng sinh trong tương lai sẽ thấy [rằng] các đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh. Sau khi chư vị tu thành rồi, chúng sinh trong tương lai sẽ biết đến ‘Phật ân hạo đặng’ của chư vị; con người tương lai sẽ không biết tôi; chỉ có chư vị có thể biết tôi mà thôi; là vì đối với chúng sinh mà nói thì họ không cần biết và thực ra cũng không xứng đáng được biết; [họ] biết chư vị là đủ rồi. Bản lai xưa

nay không ai biết tôi cả, và trong tương lai cũng không biết. (*Sư phụ cười*) (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Các sinh mệnh rất phức tạp. Thực ra ‘nhân thành Thần’ ấy tôi đã thực hiện qua thực tế rồi. Thân xác thịt của bản thân tôi đã đang chủ trì thế giới Pháp Luân rồi đó; ngoài ra trong tương lai chư vị sẽ thấy rất nhiều tôi của quá khứ, lúc ấy chư vị có khi lầm họ với tôi vậy. Thực ra bản chất chủ thể tôi chân chính ấy, cái tôi chủ chân chính ấy, là điều mà các sinh mệnh rất khó biết được, nhưng điều gì về chư vị thì tôi cũng biết. (*Sư phụ cười*) (*vỗ tay thời gian lâu*)

Khi tôi đến đã qua quá trình hạ xuống từng tầng tầng. Là Thần rất cao mà giảng, có tam vị nhất thể. ‘Tam vị nhất thể’ tại các tầng khác nhau có các khái niệm khác nhau, các nhận thức khác nhau. Tại tầng hữu hình rất cao, tam vị nhất thể là ‘chân thân’, ‘chân thần’, và ‘tư tưởng’; đó là tam vị nhất thể. Đó là tình huống tại tầng vô cùng cao. Lên tầng còn cao hơn nữa thì không như vậy, ở đó ‘tư tưởng’ và ‘chân thể’ là một thể, không có phân biệt. Tôi đang giảng từ tầng Thần hữu hình; đó là ‘chân thân’, ‘chân thần’, và ‘tư tưởng’ là tam vị nhất thể.

Tôi khi hạ đến tầng hữu hình [liền] bắt đầu làm chân thân, sau đó từng bước từng bước tiến nhập xuống đại khung thể [bên dưới]. [Tại] mỗi tầng, tôi đều là chân thân đơn độc đi xuống dưới. Nói cách khác, tôi chân chính chính là chân thân. Tôi vẫn luôn giảng cho chư vị, tôi nói rằng tôi chính là bề mặt nhất, đúng là cái bì vỏ ấy chính là tôi; bởi vì ở bất kể một tầng nào tôi cũng làm [phần] bề mặt nhất, đều làm chân thân; cho đến nơi con người đây thì trong thân xác thịt này cũng

có chân thân. (vỗ tay) Do đó tôi tại các tầng khác nhau, trong quá khứ lịch sử, đã lưu lại rất nhiều chân thân của tôi; họ đều là chân thân của tôi trong quá khứ tại các tầng khác nhau. Trong họ có những [vị] mà bản thân họ trải qua năm tháng dài lâu đã cho rằng tôi không trở về [được] nữa, họ liền diễn hoá thành một thân thể [khác tại tầng của họ], đều giống hệt như tôi vào thời bấy giờ. Nói cách khác, chư vị trong vũ trụ tương lai, sẽ thấy rất nhiều tôi của quá khứ. Họ đều có thể đồng hoá rồi tiến nhập sang vũ trụ mới trong tương lai; bởi vì đó là uy đức và phúc phận của họ: đã từng là tôi [trong quá khứ]. Mỗi lần tôi đều lấy chân thân đi xuống dưới, do đó mỗi lần đối với các chân thân mà nói, thì thân thể phải hạ xuống; họ thấy đều không muốn để tôi đi [xuống], đều biết rằng đi xuống sẽ rất khổ, là tương đương với bị huỷ đi. Một vị Thần dẫn từ [tầng] cao đến mấy, cuối cùng mà đến chỗ con người nơi đây — trong con mắt chư Thần — về cơ bản vị Thần ấy đã chết. Vậy nên tôi qua từng tầng từng tầng đi xuống từ đầu chí cuối đều làm chân thân. Tuy chân thân ấy đã đi qua lịch sử lâu dài [qua] các tầng chúng sinh khác nhau, nhưng cái bộ da này gốc gác là từ đâu đến? Là ai? Không có sinh mệnh nào nhận thức đến đó cả. Lần này cũng thế tôi [với] thân người giáng sinh vào thế gian con người, ở [trong] cái [vỏ] bề mặt nhất của con người. Khác biệt là, trong thân xác thịt là chân thân; nhưng nguyên lai của bản chất nhất của tôi thì không có sinh mệnh nào có thể tra rõ ra được hay nhận thức đến được. Tôi vừa giảng rồi, rằng sinh mệnh tương lai rất khó biết được tôi, chính là ý đó.

Tôi thiết nghĩ, hôm nay giảng cũng cao lắm. (vỗ tay) Dẫu như thế nào, đã là đệ tử Đại Pháp mà xét, chư vị nghe [giảng] rồi là nghe vậy thôi, không được khởi tâm nào cả. Dần dần qua quá trình tu luyện có [người] rồi sẽ hiểu, có [người] có lẽ phải đến viên mãn tối hậu rồi cũng biết hết.

Giảng về ‘viên mãn’; viên mãn của chư vị cũng sẽ không [xảy ra] đột nhiên đột ngột, kiểu như [người] luyện đan trong quá khứ: lập tức nổ tung; không phải trạng thái ấy. Vậy viên mãn của đệ tử Đại Pháp có trạng thái nào? Phần tu tốt [đã xong] trong chư vị đều biết cả, đó chính là chư vị. Đợi đến khi chút xíu bề mặt cuối cùng của chư vị qua đi, chư vị sẽ giống như tỉnh dậy từ giấc ngủ một cách tự nhiên; chính là trạng thái ấy, không có chấn động. (vỗ tay)

Trong tu luyện khi chư vị đọc trong sách thấy được các Pháp lý khác nhau, đó chỉ là một chút bé tí xíu nhận thức của con người thôi. Chư vị đều biết, Phật lý chân chính không thể triển hiện toàn bộ trước mặt người tu luyện [khi người đó] vẫn còn có thân thể con người ở bề mặt; do đó bên này chư vị chỉ có nhận thức khái quát thôi; còn bên mặt đã tu xong kia đã qua nhận thức của một cảnh giới hoàn chỉnh. Nói cách khác, chư vị trong tu luyện, bên tu luyện đã xong ấy, [ở] cảnh giới mà chư vị [xứng] đáng ấy, thì tại vũ trụ cảnh giới ấy [chư vị] đã biết được hết các tầng từ chư vị trở xuống, hơn nữa [còn thấy] ngay ở trước mắt. Tất cả bên tu luyện đã xong đều như vậy cả; một mạch cho đến cuối cùng đến điểm tu xong hết, hết thấy đều giống như minh bạch toàn bộ một cách hết sức tự nhiên. Bề ngoài thì giống

như tỉnh khỏi giấc ngủ vậy, ‘ô’, cần làm gì thì chư vị làm nấy. Chính là như vậy. (vỗ tay)

Lúc ấy tư tưởng sẽ không hề có phương thức và kết cấu tư duy giống như con người; chính là kết cấu tư duy của bên đã tu tốt đều chiếu theo tiêu chuẩn tốt nhất của chư Thần mà hành xử. Phương thức tư duy như thế sẽ không tiến nhập xuống tư duy tầng thấp, nhưng chư vị biết hết thấy những gì ở tầng thấp. Thực ra chư vị đã biết, Phật Thích Ca Mâu Ni cũng vậy, Thần Phật nào khác cũng vậy, họ đều biết đến tư tưởng thậm chí của cả trâu bò, cho đến tư tưởng của sinh mệnh thấp hơn nữa thì họ cũng biết, ‘nhất thiết tận tri’, tuy nhiên họ sẽ không tiến nhập vào đó; chính là điều gì cũng biết, thế thôi. Trong tương lai, đã là đệ tử Đại Pháp tu thật tốt, chư vị sẽ quan sát thấy hết thấy những gì ở bên dưới, chư vị hiểu biết mọi thứ, tuy nhiên, phương thức tư duy của chư vị không hề giống theo họ, không hề tiến nhập vào đó; hoàn toàn là tư duy trong cảnh giới của chư vị. Do đó khi viên mãn trong tương lai, có thể giống như thức tỉnh từ một giấc ngủ, tự nhiên minh bạch mọi thứ; bởi vì mặt tu luyện tốt của chư vị đã ở bên kia trong thời gian rất lâu rồi; thời gian bên kia không giống với thời gian của không gian thế gian này; chư vị ở bên đó đã qua một thời gian rất lâu dài rồi, điều gì cũng đã thuần thục rồi; đến khi một chút xíu bên này của chư vị cuối cùng cũng qua nốt đi, thì [chư vị] sẽ minh bạch được hết thấy. (vỗ tay)

Vì trong quá khứ tôi từng giảng cho chư vị, người tu luyện trong quá khứ khi khai ngộ ấy, họ phải nổ đạn; khi đạn phát nổ thì phải nổ trong tầng tầng không gian; do đó ảnh hưởng đối với địa phương này vô cùng to

lớn; sẽ có núi lở sóng gầm, sẽ có chấn động rất mạnh mẽ; đều xuất hiện như thế. Đệ tử Đại Pháp rất đông, tăng tu luyện lại rất cao; úi chà, tức thời đều ập đến; chẳng phải sẽ gây đại nạn cho nhân loại nơi đây? Sẽ không như thế, đều sẽ hết sức tự nhiên. Do đó bộ Pháp này hồi tôi mới bắt đầu thực hiện sự việc này tôi đã suy xét rất đầy đủ rồi hết thấy mọi điều rồi, trong bộ Pháp này hết thấy đều viên dung nhất, tốt đẹp nhất.

Còn có rất nhiều học viên trong chúng ta, trong tu tướng còn nhiều điều lo lắng; những sự việc này những sự việc khác; thực ra hễ suy nghĩ liền rớt xuống về cảnh giới. Đừng nghĩ về điều gì cả, cũng không cần phải quản điều gì hết. Sự phụ là từ bi, nhất định sẽ an bài cho chư vị tốt đẹp nhất. (vỗ tay) Chư vị không cần nghĩ: ‘Sự phụ sẽ từ bi với chúng mình’, bởi vì đây là chư vị tu xuất lai, là uy đức của bản thân chư vị tạo thành như thế, Sự phụ mới có thể làm giúp chư vị.

Tôi chỉ giảng đến vậy thôi. (vỗ tay nhiệt liệt)

[Ai] chưa làm được tốt, phải tranh thủ tinh tấn. Pháp hội của chúng ta cần tiếp tục; mọi người hãy đi từng bước cho thật tốt. Càng đến thời gian tốt — tôi bảo chư vị — thì cơ duyên lại càng ít ỏi; do vậy cần phải gắng hết sức thực thi những gì đệ tử Đại Pháp cần phải làm cho thật tốt. Tuy nhiên chư vị không được dẫn đến cực đoan; chư vị không thể đến cực đoan nào hết. Hễ chư vị sang cực đoan, chư vị liền phá hoại con đường mà tôi đã an bài cho chư vị và yêu cầu của Pháp đối với chư vị. Chư vị cứ thực hiện các việc cần phải làm như bình thường. Ngày mai viên mãn, hôm nay chư vị vẫn không biết, [ví như] chư vị còn nghĩ, rằng ‘tôi cần phải mở công ty’, vậy chư vị cứ làm thế; tuy nhiên hết thấy

tôi đều giúp chư vị viên dung hết. Chư vị đừng nghĩ gì cả! Cần làm gì chư vị hãy làm nấy! (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Cuối cùng, [tôi] chúc Pháp hội Vancouver lần này của chúng ta thành công viên mãn. Cám ơn tất cả. (*vỗ tay thời gian lâu*)

•••••••••

Ghi chú: (của người dịch, không phải chính văn, chỉ để tham khảo)

Bản tiếng Hán: [//gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_5.htm](http://gb.falundafa.org/chigb/jiangfa2_5.htm)

Bản tiếng Anh: [//en.falundafa.org/eng/lectures/20030518L.html](http://en.falundafa.org/eng/lectures/20030518L.html)

Dịch ngày 3-10-2003; chỉnh sửa ngày 12-12-2004; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- *chính diện*: mặt chính (tích cực); ngược lại là *phụ diện*, hay *phản diện*, là mặt không chính, mặt đối lập (tiêu cực). Lưu ý chữ *phụ* khi đối lập với chữ chính trong tình huống này là mang nghĩa tương tự như phản diện.

- *ngôn bất do trung*: lời nói không phải từ trong lòng, nói không thực bụng.

- *tự thị nhi phi*: giống như là đúng mà thực ra lại không đúng, lời nói xảo biện, nhân tâm xảo hoạt.

- *nhất thị đồng nhân*: đối xử với mọi người đều như nhau; chữ *nhân* này là chữ nhân ở trong từ *nhân nghĩa lễ trí tín*, không phải chữ *nhân* trong từ *nhân loại*.

- *minh bạch*: hiểu biết rõ, rõ ràng; mặt minh bạch: con người, ngoài phần quan niệm hậu thiên vốn hay bị mê mờ trong thế gian này, thì vẫn có mặt (phía, phần) minh bạch, biết phân biệt đúng sai, thiện ác.

- *thế nhân*: con người thế gian.

- *chính Thần*: Thần chân chính.

- *điểm hoá*: gợi ý, làm cho người khác nhận ra hiểu ra mà không nhất định là nói trực tiếp.
- *khai thiên tịch địa*: khai trời mở đất (diễn trên chữ nghĩa).
- *tân trần đại tạ*: đổi cũ thay mới; ví như tế bào cũ bị đào thải và được thay bằng tế bào mới.
- *tam vị nhất thể*: ba ngôi [của] một thể.
- *tất thành*: chắc chắn thành công.
- *Phật ân hạo đấng*: ân điển của Phật thật rộng lớn.
- *nhân thành Thần*: con người trở thành Thần, con đường tu luyện từ con người trở thành Thần.
- *nhất thiết tận tri*: hiểu biết tường tận hết thảy mọi thứ.

